

Библиотека
ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Милоје Стевановић
ИСТИНОЉУБИВИ ДОСТОЈАНСТВЕНИЦИ
Казаше и душе своје спасише

*Са бла҃гословом Њејовој ѿреосвешћенсѣва
владике рашко-ѿризренској у еѣзилу
Ксенофонѣа*

Грешни Милоје
ИСТИНОЉУБИВИ ДОСТОЈАНСТВЕНИЦИ
Казаше и душе своје спасише

Уредник
Милоје Дончић

Издавач
Ревнитељ

За издавача
Горица Тркуља

Рецензент
Александар Лукић

Лектор и коректор
Слободан Николић

Фотографије на предњој корици (слева надесно):
Србољуб Живановић, Љубомир Протић
и Драгољуб Петровић

Фотографија на задњој корици –
порушени иконостас у манастиру Студеница

Техничка припрема
Наиспринт

Транскрипте урадила
Јелена Стоиљковић

Штампа
Наиспринт Ниш

Тираж
300 примерака

ISBN 978-86-89093-89-6

Милоје Стевановић

ИСТИНОЉУБИВИ ДОСТОЈАНСТВЕНИЦИ

Казаше и душе своје спасише

РЕВНИТЕЉ

Ниш, 2024.

Ову књигу посвећујем
Милосаву Славку Пешићу
књижевнику, новинару, критичару
уместо воштанице за покој душе његове.
Помилуј га Господе по великој Милости Твојој!

ПРЕЂЕ СЛОВО

Постое људи који много знаду. Аутор овог књижевка није од те јације, па е радо коекад и коеђе запиткиво коекаке мудре људе о кое-чему и тако ода-њиг сазнаво коешта. Оно што е чуо и утувијо пробо е д-остави онима што ће доћи записујући то дивитом на артии. А пођекад је пођекои разговор биљежијо на видео и аудио-сокоћалима и тако нанизо ваздан безцени-јег бисера кои су преко интернета стављани на располагање онима којима то бијаше занимљи-вије и корисније од коекакиг *загруја*, *јарова*, *великиј брајова* и томе подобнијег бљувотина кое имаду за циљ упростачење, избезумљење, обрезабожење и затирање србског рода.

Неки од тијег бисера су уђенуте међ корице књига споради сумње да ће оно што се налази на интернету једног дана, а можда и-прије, не-стати попут лањског снјега

Тако је делић напабирченог блага од злато-устијег и драгих људи, који су аутору били узо-ри и учитељи добри током ових, безмало осам десетљећа тумарања под капом небеском, ури-зничен међу корице књига¹ с уверењем да ће

1–Казивања, *јешо*. издање, Гуча, 2022; Чаша *Обрадова*, Чачак, 2007; *Не јомичи сјаре међе, грујо* издање, Г. Милановац, 2008; *Разјовор са академиком Јованом Дерешаћем о сјању у Србској јравославној цркви*, Ниш, 2014; *Тајна гегине фиоке*, Ниш, 2015;

оне, разасуте у 'иљаде домова, по србским земљама и међ Србљима у расејању широм земног шара, бити макар трунић у оку аждаје која је насрнула на на род наш намерачена да нам ур-нише трагове части, достојанства и поштења.

Веле да је неки научењак изустијо: *Не знам каким оружјем ће се водити шрећи свейски рай, али четврти ће се водити луком и сирелом.*

Аутору ових записа није знано која ће средства сатанске глобалистичке силе новог свеског поредка користити да нас одљуде, искорене, изопаче, опростаче, али ће им књиге засигурно бити најопорији залогај у њиној алавости и незаситости.

Однекале је испливало мноштво пакленијег планова данашњег Голијата (евроамеричког царства).²

Сјомени, дужи од живоја, Београд, 2017; Будибокснама, Београд, 2020; Речник Драичева, друго издање, Гуча, 2021; Разјовори у рајским шейњама, друго издање, Лелић, 2021; Сјисано и сказано са завичајних исјочника, Чачак, 2023; Љеба ми и соли, Чачак, 2024.

2–У својој књизи „Доктрина америчке борбе против истока“ Ален Далас, директор ЦИА од 1953. до 1961. године, упутио је директиву америчким службама безбедности: „Рат је завршен, полако ћемо све изградити, и ми ћемо дати све што имамо, све злато, сву материјалну моћ на магарчење и залуђивање људи. Човечји мозак и свест људи склони су променама. Посејемо ли тамо хаос, ми ћемо неприметно да им подметнемо лажне вредности и примораћемо их да те вредности и прихвате. Како? Ми ћемо наћи истомишљенике, своје савезнике и помоћнике у њиховој домовини. Мало по мало, ми ћемо одиграти грандиозну по свом обиму трагедију погибије свих православних Словена, и коначно, неповратно ћемо угасити њихову националну свест. Литература, биоскоп и позориште ће прослављати најнижа

Млого је такијег твораца злочовља³ и о чему ће се јаком разазнати кад дође вакат.

људска осећања. Ми ћемо на сваки начин подржавати оне који буду усађивали у човеков разум култ секса, насиља, садизма и издаје – једном речју сваке неморалности. У управљању државом, ми ћемо изазвати хаос и неред. Неприметно, но активно и постојано. Помагаћемо деспотизам чиновника, корупцију и непринципијелност. Честитост и праведност биће исмејани, никоме неће бити нужни и биће сматрани остатком прошлости. Грубости и наглост, лаж и обмана, пијанство, наркоманија, издајништво, шовинизам и непријатељство према народима – све ћемо то култивисати у свест људи. И мали број, веома мали број људи ће схватити о чему се ради. Али, такве ћемо људе ставити у беспомоћан положај, исмејати их, оклеветати и прогласити их отпадницима друштва. Ми ћемо рушити духовне вредности, вулгаризовати и уништавати основе народне моралности. На такав начин ћемо расклимати поколење за поколењем, ловићемо људе у детињству и младалачком добу, увек ћемо главну ставку да бацимо на омладину, деморалисати, развршћивати је. Ето, тако ћемо ми то да урадимо.“ (<https://www.in4s.net/alendalas-i-sloveni/>)

3–Један међ-њима е и рабин Менахем Мендел Шнерсон (1902–1994), амерички грађанин, моћан јеврејски делатник, месија за његове следбенике: „Главну оштрицу борбе ми ћемо усмерити против Словенства [...] Словенство је најнепокорнији народ у свету. Непокорни су због својих психичких и умних способности у које су уграђене многе генерације предака, због гена [...] који се не могу преправити. Ово семе треба ликвидирати а пре свега значајно смањити његову бројност [...] Ми ћемо изделити све словенске народе [...] на мале ослабљене земље са међусобно покиданим везама [...] Потрудићемо се да те земље међусобно посвађамо и увучемо их у међусобне ратове са циљем – међусобног уништења [...] У том рату глупака, словенска стока ће сама себе ослабити а нас ојачати, главне управљаче хаоса који ћемо тобоже стајати по страни и не само да нећемо учествовати у крвавим догађајима, већ се нећемо ни мешати у њих [...] Помоћу неколико судских процеса [...] заплашићемо стоку толико, да ни једном Јевреју неће пасти длака с главе, док ће се истовремено Словени убијати на гомиле [...] Ми нећемо дати да се подигне иједан националистички покрет [...] који тежи да изведе народ изван наше контроле, уништићемо га огњем и

У време оно, Давид је против Голијата употребио праћку и урнисо га.

Како е то могуће?

Нако лако: Бог бијаше на његовој страни.

А Богу е све могуће.

Кад се Србљи Богу врате са пута злого којим су заврљали заведени белосвеским кокштаплерима, кад стану јопет у заклон Господњи, спашће се. Што би реко Св. Јустин Ћелијски: *Јачи је Бої који је у нама, јача је вера која је у нама од целої свейа који је око нас и ѿрошив нас.*

Јунаци ове књиге, три велика Срба, изађоше на мегдан против сатирача србства, језика, морала, вере светоотачке, завештања отаца и пратоца нашије своим *ѿпраћкама*. А праћке њине бијагу истиновање.

Нека би Бог дао, драги читачу, да ти поуке, поруке и сведочења академика Србољуба Живановића, професора др Љубомира Протића и професора др Драгољуба Петровића бидну душекорисне и спасоносне.

мачем, како је то већ урађено у Грузији, Јерменији и Србији [...] Генералну скупштину УН [...] смо учинили оружјем наших намера за успостављање власти над „свим царствима и народима“ [...] Даћемо стоци свој поглед на историју, у коме ћемо показати да се сва људска еволуција кретала ка томе да се богоизабрани јеврејски народ призна за владаре над целим светом [...] Лишићемо им друштво омладине, покварићемо је блудом, роком, насиљем, алкохолом, пушењем, наркотицима [...] Ударићемо на породицу рушећи је, смањићемо стопу рађања [...] Нису се родили и криваца нема [...] Али што је главно то је – новац [...] Новац купује људе који су нам потребни. Новац уклања непокорне [...] који нам се противе – Ирачане, Србе, а у перспективи – Русе...” (<https://borbazaistinu.rs/ilija-petrovic-jevrejski-fasizam-na-smenu-hitlerovom-i-na-smenu-kapitalu/>)

Аутору овог међукоричја Бог учини милос да друге ш-њима и они га добротом својом дариваше сазнањима и истинама многијем. Међ-њима и овим на страницама кое следе.

На дар добик, на дар и даем: прочитај и кашће ти се ваздан коешта!

И збори онима кои имаду увета да чују еда би иг истина ослободила.

Милоје Сїевановић

Део први

ИСТИНОЉУБЉЕ – РАЗГОВОР СА АКАДЕМИКОМ СРБОЉУБОМ ЖИВАНОВИЋЕМ⁴

⁴ Овај разговор се може видети укуцавањем на претраживачу речи: Gresni Miloje i akademik Srboljub Zivanovic.

Пред побеограђеном патријаршијом

Пре разговора са академиком Србољубом Србом Живановићем аутор емисије Милоје Стевановић је, испред Патријаршије у Београду, у око камере прозборио следеће речи:

Иза мојих леђа налази се србска Патријаршија. У овој кући последњи пут сам био 9. априла ове године када сам поново предао свој захтев насловљен председнику Великог црквеног суда да ми се уручи најтежа пресуда која је изречена под капом небеском, о мојој екскомуникацији из СПЦ.

Председник Великог црквеног суда сада је господин Иринеј Буловић који је иначе био и судећи судија. То је, дакле, Епископ бачки и епископ бечки, портпарол Синода и носилац још којекаквих функција ваздан.

Кад год прођем поред србске Патријаршије или уђем у њу, однекуд као да чујем глас Светог Аве Јустина Ћелијског који је се проломио на Савиндан 1966. године:

„Гле, и пред Патријаршијом крст!

Гле, и на крсту распет Свети Сава!

Шта је то?

Откуда то?

Од раскола!

Свети Сава распет јауче и плаче пред Патријаршијом, и вапије са крста: Господе, опрости им јер не знају шта раде!“

На адресу ове куће стигло је једно писмо из Лондона упућено србском Патријарху и Синоду СПЦ.

То писмо упутио је један Србољуб, човек који љуби Србе (ваљда му отуда и потиче име) – Србољуб Живановић, академик. У том писму пише:

Ваша свештосћи и јосијого архијереји,

Поводом изјаве кардинала Анђела Амаџе, ђрефекџа конџреџације римокаџоличке цркве за ђроџашење свешџиџеља, на миси у цркви Св. Јеронима у Риму, да ће ђаџо Фрања до краја 2014. јодине ђроџасиџи за свешџиџеља раџној злочинца, надџскуџа џеноџида над Срџима, Јеврејима и Ромима, Алоџија Сџеџинца, обраџам се Вама и свешџом архијерејском Синоду СПЦ са молџом да уџуџиџе оџџар ђроџесџ римокаџоличкој цркви и држави Ваџикан уз ђреџњу да, уколико доџе до ђроџашења Алоџија Сџеџинца за свешџиџеља римокаџоличке цркве, да ће сви односи и сараџња СПЦ са римокаџоличком црквом и са државом Ваџикан џиџи моменџално ђрекинуџи.

Меџународна комисија за исџину о јасеновачком сисџему хрваџских лоџора за исџребљење Срџа, Јевреја и Рома, не може да се ђомири са ђроџашењем раџној злочинца Алоџија Сџеџинца за свешџиџеља, особе која је лично, насилно ђокрџавала ђравославне Срџе, Јевреје и Роме, џлаџосиџала коџаче и уџице и чинила друџа злогџла.

*Молим вас да ђримайџе изразе мој дубокој
ђошовања.*

*Ваш ђроф. др Србољуб Живановић,
ђпредседник Међународне комисије
за истину о Јасеновцу
Лондон, Велика Британија*

Пред РТС-ом

Потом се аутор емисије нашао пред зградом РТС-а говорећи:

Браћо и сестре,

Кућа иза мојих леђа представља се као *Медијски сервис евројске Србије*. Ја бих више волео да је то јавни сервис србске Србије.

Ова кућа има свој лични слоган „Ваше право да знате све“.

Они који су знали да читају између редова и који су слушали оно што није изговорено сумњали су у тај слоган и у то нас је уверио, сада већ покојни, дугогодишњи директор РТС-а Александар Тијанић, оставивши у свом интервјуу-тестаменту у НИН-у поруку *да су новинари робови који се боре за јоли животи*.

Тако се разбила илузија оних који су веровали да су новинари господа који се боре за само једну ствар: за Истину.

Дакле, иако је писмо академика Србе Живановића отворено, послато Патријарху и Светом архијерејском Синоду, ова кућа иза мојих леђа о томе ништа није знала нити говорила.

Она је имала пречих послова.

Тако смо сазнали ко је кога и зашто силовао, ошамарио, ухапсио, опсовао, опљачкао, ко је дао гол, а ко аутогол.

Користећи наше право да знадемо све, знамо зашто се нека певаљка разводи, која је дама уградила силиконе, где пева и богохули Мадона, како је склопљен брак између две жене или двојице мушкараца, шта каже Наташа Кандић, а шта Соња Бисерко, како нам дели комплименте и лекције Хочевар на дан наше уставности, славећи *Конкордај*, како католички фратри негују хришћанску љубав прогонећи ћирилицу са којом се уз Светог Саву, по њиховом мишљењу, не може у (ев)ропско царство, колико је важан *Еџиџи* за национално достојанство Србаља, како се врше припреме за *Параду ѿноса* којој се противе, такозвани, хулигани и друге протуве...

Па зар нам то није довољно?

Зар је битно шта један научник светског угледа мисли о зликовцу србског рода, Алојзију Степницу?

Зато ћемо данас, помоћу штапа и канапа, што би рекао наш народ, покушати да трагамо за одговором шта се догодило са писмом академика Србољуба Живановића из Лондона.

Зар Синод, који се сликао испод иконе Алојзија Степинца, треба и зар може, и зар сме да се буне што ће србождер Алојзије бити светац?

Зар папи, који је неким србским епископима *свѣѣи оѣац*, Боже прости, и чије прстеневе носе неки србски бискупи, могу да кажу оно што им један академик, па још и Србољуб, *предлаже*?

Нама, који смо конзервативни и верски заступани, чини се да је неопходно да говоримо Истину док смо још ту, међу живима.

Познато је да после смрти покајања нема.

Браћо и сестре, сви ћемо једног дана, као Тијанић, умрети, било као страдални истинољупци, било као сластољубиви бескичмењаци.

Не заборавимо, овако вели Господ онима који су поверовали у Њега: *Ако ви осѣанѣте у мојој науци, онда сѣе заиста моји ученици. Тада ћеѣе знаѣи истину и истина ће вас ослободиѣи.*

Пред САНУ

Аутор емисије се затим упутио ка Србској академији наука и уметности и тамо прословио:

У Српској академији наука и уметности раде колеге академика Србољуба Живановића из Лондона. Ови људи овде нису стигли од својих *свакодневних обавеза и научној заноса* да се

позабаве питањем којим се позабавио, у свом писму Патријарху и архејерејском Синоду, Србољуб Живановић.

Неки зли језици кажу да у овој кући иза мене има житеља који пишу наручену истину и оних који ћуте о ономе о чему су дужни да говоре и којима би истина требало да буде дража од налогодаваца.

Они се праве да не знају да смо окупирани.

Они се праве да не знају да су нам отели Косово.

Они ћуте пред отвореном издајом власти имајућих у СПЦ.

Неки се праве да не знају откад смо ми Срби овде где смо, па пишу књиге по диктату са Берлинског конгреса, говорећи да смо се доселили на ове просторе негде тек у 7. веку.

Одговор на то да ли треба србоубица Алојзије Степинац да буде проглашен за свеца у овој кући нисмо могли наћи.

Због тога ћемо морати да се упутимо у лепо Земун да тамо потражимо нашег саговорника и да покушамо дати одговор на постављено питање, да пронађемо академика Србољуба, човека који љуби Србе и који љуби Истину о Србима, човека који говори у име оних Срба чија је ћутња вечна, човека који говори истину за разлику од оних Срба који по *задаћи* десеткују србске страдалнике и који ћуте о страдању и сатирању србства.

Али, Србољуб, доктор наука, српски антрополог, професор Лондонског универзитета, члан Краљевског антрополошког института и члан Краљевског медицинског института у Лондону, директор Европског института за изучавање историје древних Словена у Лондону, председник Међународне комисије за утврђивање истине о Јасеновцу, председник Фонда за истраживање геноцида и члан Словенске академије наука и уметности, писац двадесет једне књиге и преко сто педесет научних радова и студија, говорник многих беседа, предавач широм васељене... Дакле, академик Србољуб Живановић није само Србољуб!

Он је и Богољуб!

И Родољуб!

И Верољуб!

Он је наш Милољуб и Драгољуб!

Он је један велики Истинољуб.

Он је рођени Сарајлија који је поред Миљацке угледао свет 1933. године Господње.

Бежећи од злочина над Србима 1941. његова породица је избегла у Србију. Антропологијом је почео да се бави 1954. током студија медицине, након чега 1959. постаје асистент на Анатомском институту Медицинског факултета Универзитета у Београду, а потом прелази на новосадски Медицински факултет.

Постао је члан Краљевског антрополошког института у Лондону 1963. године.

Био је члан Југословенске комисије судских антрополога која је 1964. вршила ископавање масовних гробница у усташком логору смрти у Јасеновцу. Југословенске власти нису никада јавно објавиле извештај, а члановима комисије било је забрањено да имају било какав контакт са јавношћу, јер је она утврдила да се у масовним гробницама налази седам стотина и тридесет хиљада жртава!

Србољуб Живановић недуго потом напушта Југославију и одлази у Африку, где се као већ искусан прикључује међународном тиму антрополога.

Након експедиције у Африци Србољуб је покушао да се врати у Југославију, али су му власти то забраниле.

На позив Лондонског универзитета 1968. године одлази у Уједињено Краљевство и прикључује се Медицинском факултету Светог Вартоломеја у Лондону.

Године 1982. у Лондону издаје уџбеник у којем објављује властити метод за узимање узорака са скелета који је данас прихваћен у читавом свету.

Редован члан Међународне словенске академије наука и уметности постаје 1995. године.

Такође постаје председник британског и ирског одељења те Академије.

Академик Србољуб Живановић на једном месту каже: *Нико нема право да некоме ојрашиша у име оних чија је ћушња вечна!*

Добитник је великог броја повеља, признања и награда међу којима и одликовање србског Патријарха и орден великог крста православних болничара.

За књигу *Јасеновац* добио је награду *Расић-ко Пећровић*, за ауторско дело од националног значаја.

Земун

Ево нас на Карађорђевом тргу прелепог Земуна. Овде ћемо потражити проф. Србу Живановића који је ових дана, из Лондона, пристигао у отаџбину.

Срце у Африци⁵

Професоре, ђомаже Бої.

Добро дошли, Милоје. Мило ми је да се видимо.

Боље Вас нашао. И ја Вама да ђожелим добродошлицу у оџаџбину иако сџе овде у својој кући.

Па, моја кућа је и овде и тамо, али моје срце је у Африци.

⁵ Поднасловe у разговорима осмислио и унео аутор, Милоје Стевановић..

Је л' шако?

Ја волим Африку.

Бег од усташа и Хрвата, муслимана и Немаца

Професоре, ја сам мало са овим мојим пријатељима из Чачка прошећао Београдом. Том приликом смо помињали Вас и подсећили се, за наше љедоце, неких Ваших подвига, пре свега на пољу науке.

Али и животи Вам је био шесна, шрновића и узбудљива стаза.

Искористићу прилику да, вероватно, зајанем људе који буду љедали овај зајис, да се мало незаслужено окићим злаћним перјем и кажем нашим љедоцима да је проф. Срба Живановић, који живи у Лондону, својеврсни земљак Чачана и Драичеваца. Ја сам рођен у Горачићима, у Драичеву, са оне стране јланине Јелице. Дакле, Ваше дејинство је везано за чачанску Трnavу и нас је преираћивала, у ствари, само Јелица.

Она је висока поприлично, а има и доста шуме.

Можеће ли нам у неколико речи рећи о шом јарчећу Вашеј дејинства проведеној исход Јелице.

Могу Вам рећи да сам прва четири разреда основне школе учио у осам градова, бежећи

од усташа и Хрвата, муслимана, Немаца и тако даље.

Прво смо прешли из Подлугова у Вишеград, из Вишеграда у Ваљево, из Ваљева у Смедерево, из Смедерева у Краљево, и завршили смо, отприлике, у Самаилама између Чачка и Краљева.

Моја тетка је била учитељица у селу Трнави и ја сам код ње свршио основну школу. Тако је то било. А у Чачку сам полагао пријемни испит за гимназију, на пољани, пред некадашњом болницом, јер нисмо смели да уђемо у зграду због бомбардовања.

Тако је то изгледало пре такозваног ослобођења Чачка.

Сећање на Кијука

Драћи професоре, ево за ову прилику да Вам подарим једну књижицу. То је, у сивари, један разговор који сам обавио са академиком Јованом Деретићем. Будући да је овај наш разговор њао отприлике негде у време двојгодишњице ујокојења нашеј заједничкој пријатеља Предрага Драгића Кијука, ја сам умесно вошћанице направио једну малу посвећу нашем драгом пријатељу.

То је дивно. Моја покојна супруга је много сарађивала са Кијуком. Он је чак долазио у Лондон да је обиђе кад је била болесна, био је и на промоцији једне њене књиге, и тако даље. Кијук нам је био велики пријатељ.

Еџо, ја сам имао срећу да џої нашеї инџелекџуалної їоросџаса уїознам. Имао сам чак незаслужено задовољсџво да он буде рецензенџ моје књїе „Сине мој, не їрисџај“. И џа наша дружења, док је он ишчиџавао џу књїу и давао ми неке суїесџїје, џако су ме везале за џої човека да је џо їросџо неверовајно. И још сам му їосебно блаїодаран шїо је орїанизовао онај сусреџ кад сам се са Вама уїознао.

И кроз неколико џих дружења моїу са їоносом моїум унуцима да кажем да међу моїум добрим учиџељима имам и академика Србу Живановића. Ово їоворим нелицемерно, заисџа. Од Вас сам научио мноїе сџвари, а їосебно су їоїресна Ваша исџоријска исџраживања.

Од Вас сам научио да је 1.371 каџолички свешџеник учесџвовало нейосредно у најцрњим зверсџвима саџирања србсџва.

Према неким Вашим їоїоњим џексџовима видим да сџе оїкрили да су Американци џај број чак и їовећали.

Зверињак римокатоличких свештеника

Па то се десило у Њујурку на једном састанку када смо имали триста и нешто имена. И ја сам рекао на тој седници Међународне комисије за истину о Јасеновцу да смо ми успели у Србији да пронађемо преко 370 имена римокатоличких свештеника који су лично...

И онда ми је Бемдон, чувени амерички судски антрополог који је вршио истраживања и у Руанди и на разним другим местима, рекао:

„Ви у Србији не радите ништа. Ми имамо податке за преко 1.400 свештеника и имамо њихова имена и презимена и све по реду.“

Али Американцима је било много лакше јер они су заробили немачке архиве после Другог светског рата и то пренели у Америку. А ми то нисмо имали. Доцније смо трагали, трагали, трагали и дошли до ове цифре од 1.371. свештеника. Али то је било доста давно, ја мислим деведесет и неке године, кад сам ја био у Њујорку на том састанку и кад нам је Бембон рекао: Ви Срби не радите ништа.

Ембарго на истину

Из вашеј ојуса ми видимо да је преко 700.000 Срба, хиљаде Рома и Јевреја пострадало само на страшиштима јасеновачкој логора смрти.

Ја кажем јасеновачки систем хрватских логора за истребљење Срба, Јевреја и Рома.

Нешто више од 700.000 Срба, 23.000 Јевреја и 80.000 Рома према налазу Међународне комисије за истину о Јасеновцу.

Ви сте, и пре него што сте почели да радите у Међународној комисији за истраживање тих злочина, још као млад човек учествовали... Поштојала је једна комисија која је дошла до неких озбиљних података на које је стављен вето.

То је било 1964, годину дана пре него што је постављен онај Богдановићев споменик у виду усташког цвета на стратишту у Јасеновцу.

Тада су преживели заточеници Јасеновца, бивши борци из Хрватске и Босне и Херцеговине, то су углавном били Срби, тражили да се нешто уради на заштити тог целог комплекса и да се нешто сазна.

Претходно су комунистичке власти уништиле све трагове логора.

Наравно, породице ових жртава биле су јако погођене. Све је то било и те како свеже у сећању народа и тако је образована комисија са задатком да не уради ништа!

Али тек да се замажу очи народу, како су то обично комунистичке власти радиле.

Међутим, нико од великих професора тадашњих није се усудио да буде члан те комисије, а ми смо били млади, били смо асистенти и нисмо знали, нисмо имали тај страх и све то што су имали ови старији професори. Пристали смо да будемо чланови комисије и трудили смо се да урадимо посао што је могуће боље, да бисмо се доказали и да бисмо стварно истражили тај терен. И тако је та наша комисија радила, али власти нам нису дозволиле ни новинаре, ни снимање, ни било шта. Ни разговор са било киме.

И наравно, наш извештај је био стављен под ембарго и никада није објављен!

Први пут га је објавио Предраг Драгић Кијук у својој огромној двотомној књизи *Catena Mundi*. Тад су први пут објављена два дела тог извештаја. Он је преко две године трагао по архивама и успео да их пронађе.

Један део тог извештаја је био код мене, случајно, у Лондону. Ја сам га поверио Архиву Београда да не бих носио по иностранству те ствари, а трећи део извештаја је први пут изнет на једној међународној конференцији о истини о Јасеновцу, јер то је био само мој део извештаја, пошто сам ја једини имао медицинску квалификацију. Остали чланови комисије били су чисто антрополози који нису могли да дају судско-медицински извештај.

Тад сам приказао неких 40 основних начина на које су у том логору убијали Србе, Јевреје и Роме.

Католички „светитељи“ – србоубице

То је била велика Голгоџа кроз коју је пролазио србски народ, нарочиџо у њим крајевима, и збој њоја Ви у једном свом њексџу кажеџе, дозволиџе ми да Вас цџџирам:

„Великодосџојници СПЦ који су сџремни да `џруже руку` римокаџолицима морали би добро да размисле о својим џосџуџцима. Не смеју да забораве да су великодосџојници само доџле док их срџски народ буде џризнавао за џакве.“

Још кажеџе:

„Шџо се џиче срџској народа, нико не може очекиваџи да ће неко џрисџаџи на унијађење са римокаџоличком црквом која међу своје свеџиџеље убраја највеђе неџријаџеље срџској народа који су џоком више векова ширили мржњу и водили борбу џроџив срџској народа.“

И видиш, професоре драї, сад ја поредим овај Ваш сѣав са сѣавом нашеї Свѣїої Владике Николаја Жичкої и Лелићкої и Охридскої, који каже да народ не треба да следује својим слейим вођама ако їа они удаљују од Боїа и закона Божјеї.

А Ава Јусїин каже: Немојмо да се деси да ѡај још верујући народ Божји једної часа дође до ѡїоїа да данашње еїискоїе не їпризнаје више за носиоце и чуваре аїосїолско-свѣїооїачке вере како је ѡо знао чиниши їправославни народ мноїо їуша у својој крсїоносној исїорији.

Шїа Ви сада мислиш када видиш да неки наши архијереји, рецимо, учесївују на заједничким молиївама са римокаїолицима, да се їроїлашавају дискуїима чак, да клече на мисама їо каїоличким каїедралама и ѡако даље?

Како сада имїулсира Ваше срце с обзиром да сїе цео живої їосвѣїили исїраживању їої злочина їреко коїа сада хоће да се на једносїаван начин їређе?

Србе на врбе

Знате шта: ја памтим много, пошто сам и у одређеним годинама, и један сам од ретких који је познавао Светог Владику Николаја.

Мој покојни отац се борио, пре Другог светског рата, против Конкордата са Ватиканом и са Римом, које је тадашња влада хтела да усвоји.

СПЦ је била против тога захваљујући залагању Владике Николаја и због тога ја понављам

те речи. Али ово што су рекли Свети Владика Николај и Ава Јустин, рекао је још и Христос. Људи то заборављају: Слушајте оно што вам кажу – мислећи на јеврејске свештенике и фарисеје – немојте чинити оно што они чине јер то није у реду.

Значи, још је Христос указао на то да постоје свештеници који су скренули са пута. Причају лепе приче, али сами се не држе тога.

С друге стране, скоро све наше владике, са изузетком босанског митрополита и овог нашег Патријарха, рођени су после Другог светског рата, школовани су у комунистичком режиму, свршили су школу у земљу после рата и многе ствари не знају. За њих је све то историја и желели би, можда, да дође до некаквога помирења или нечега, иако је то у нашем народу немогуће спровести јер ми не можемо да заборавимо оно што нам римокатолици раде већ вековима.

Не мислим да су увек сви у души сасвим негативни, али оно што раде, то нимало не ваља и не стоји.

Међутим, наша црква не може никад да се сложи да постоји заједничко служење са јеретицима.

Јер нас у њој канони сјречавају.

Они сами својим поступцима раде, нарочито Бискупска конференција Хрватске, која је озлоглашена. Ја сам увек говорио да се Хрвати

не рађају као геноцидни народ иако су починили геноцид над Србима и у Првом и у Другом светском рату, и за време Аустроугарске, и анексије Босне и Херцеговине, и ко зна откада.

Они се не рађају такви него их неко васпитава у том смислу.

Ми не можемо да кажемо да је садашња омладина у Хрватској геноцидна зато што су се тако родили. Не, него зато што слушају римокатоличку веронауку, што их римокатолички бискупи и свештеници, као и мајке католикиње, тако васпитавају.

И зато сада на поп-концертима, на фудбалским стадионима, свуда где се скупљају десетине хиљада омладинаца из Хрватске, они вичу „Уби Србина!“, „Србе на врбе!“, „Босанце у ланце!“ и тако даље.

Неко тај посао стално ради.

Са таквима ми не можемо да сарађујемо, не можемо да нађемо неки заједнички језик никако.

Епископи кривотворци

Видиш, професоре, у многим правним системима је допуштено злочинцу да не говори истину о свом злочину.

Може бити разумљиво да лопов не признаје своју крађу, да лажов не признаје своју лаж, да њачкаш не признаје своју њачку и иако даље, иа је ошуда и разумљиво да они који су

учесћивовали, или они чији су ђреци учесћивовали у злочинима, у саиширању србсиџа, ђокушавају да умање број ших жршиџа.

То је, са ше шачке ђледишша ђосмаирано, разумљиво. Али када, рецимо, налазе Међународне комисије о злочинима у Јасеновцу умањују неки ђуди који носе мишире србских еиискоиџа – да ли вас ши ђече?

Да ли вас ши боли?

Осеиаше ли ши као једну врсиу ђолеме шиуе?

Па, што се тога тиче, ја се лично супротстављам таквим нашим епископима и са ђима имам веома оштре речи објашињавајуи им ствари онако какве оне и јесу.⁶

6 „Епископ славонски Јован Ђулибрк, загребачки ђак, кога плаиџа влада Републике Хрватске, стално се труди да умаи број жртаџа које су побили Хрвати и муслимани у Јасеновцу и Доиој Градини, стратишту на босанској страни реке Саве. Он не посеује никакве доказе за своје тврдије, пошто никада није ископавао масовне гробнице жртаџа хрватског геноцида над Србима, Јеврејиџа и Ромима, није лично посматрао лешеве из Јасеновца који су годинама пловили Савом и Дунавом итд. Ослаиџа се на радове савремених хрватских „историчара“ који покушавају да умање број жртаџа и да прогласе концентрациони логор у Јасеновцу за „радни логор“. Ђулибрк је боравио преко 10 година у Израелу, где је радио свој магистарски рад, за који је просечном студенту потребно 1 до 2 године да га уради. Он потпуно игнорише радове стручиџака из Јад Вашем музеја у Јерусалиму и радове броиџних музеја холокауста у Израелу. Нажалост, он се наметнуо СПЦ и влади Србије као „стручиџак“ за холокауст, па је тако постао епископ СПЦ, председник Управног одбора Музеја геноцида у Београду, руководилац пројекта логора Старо Сајмиште у Земуну итд. Сада се спрема да у Народној библиотеци Србије у Београду одржи предавање о смаиеном броју жртаџа у Јасеновцу. Скуп у Народној библиотеци Србије у Београду, 21. октобра ове године, организује Музеј геноцида из Београда чији

Јер то што ја говорим, то је чиста истина!
Ако мени неко не верује, истина се налази
120 центиметара испод површине земље!

Ко год мисли да смо погрешно бројали, да
смо погрешно изводили закључке, нека изволи,
ено цело стратиште.

Оно је свега 16-17 км дугачко и око 6 км ши-
роко. Нека изволе, та површина стоји, кости још
увек постоје.

Гробови ће им рећи.

И све ће им рећи гробови. То им већ сада го-
вори река Сава која засеца део стратишта.

је директор Вељко Ђурић Мишина, који мора да слуша еписко-
па Ђулибрка који је председник Управног одбора Музеја. Иначе,
Вељко Ђурић Мишина је историчар који никада није ископавао
масовне гробнице жртава у Јасеновцу, није гледао лешеве како
плове Савом и Дунавом, а као историчар бира и објављује она
документа која поткрепљују његове тврдње. Он потпуно игно-
рише налазе статистичара, официра и обавештајаца из Слове-
није, Немачке, Италије и Хрватске уколико су у супротности
са његовим мишљењем. Познато је да немачки обавештајци и
официри који су писали своје извештаје Хитлеру и својим прет-
постављенима никада нису лагали. Ђурић Мишина се ослања на
неуспелу анкету коју је чак и тадашња комунистичка влада Ју-
гославије одбацила као непотпуну и неистиниту. Зато покушава
да прикаже да је број жртава у Јасеновцу био далеко мањи. Све
овакве тврдње су сасвим у супротности политици државе Срби-
је која се бори против покушаја Републике Хрватске да умањи
број жртава у Јасеновцу, да Јасеновац прогласи за „радни логор“
у коме су наводно комунисти убијали Хрвате, да прогласи Србе
за фашисте и сл. Лешеве жртава које су Хрвати и муслимани по-
били у Јасеновцу и у стратишту у Доњој Градини, на боснаској
страни реке Саве ношени су водама Саве и Дунава током више
година. Ја сам лично посматрао те лешеве. У једном периоду је
проток реке Саве код Београда био толико загушен лешевима
да су Немци морали минама да разбијају нагомилане лешеве, а
смад од распаднутих лешева се ширио целим Београдом.

То и сада говори корење онога дрвећа које су комунисти још посадили на појединим деловима тог стратишта, па сад корење избацује кости из масовних гробница.

Ја се тога добро сећам. Такође се сећам да је Црвени Крст Србије делио сапун направљен од скуваних лешева, јер су Хрвати кували лешеве Срба да би правили сапун. Казани за кување лешева Срба и сада се могу видети у Доњој Градини. Када су жене сазнале да је тај сапун направљен од људске масти, нико више није хтео да узима тај сапун. Ја сам лично ископавао масовне гробнице у Јасеновцу и у Доњој Градини још 1964. године. Мене је за рад у Јасеновцу и у Доњој Градини припремао професор судске медицине Свеучилишта у Загребу др Анте Премеру. Он је као противник Павелића и његове политике био заточен у Јасеновцу, па је очима стручњака посматрао све злочине. Њега су приморавали да вади лешеве жртава из масовних гробница и да их спаљује да би се умањио траг злочина који су починили Хрвати у Јасеновцу. Када су борци Народноослободилачке војске ушли у логор у Јасеновцу, затекли су преко два вагона пепела од спаљених лешева. Ја знам да нико никада неће моћи да тачно попише све жртве хрватског геноцида против Срба, Јевреја и Рома, јер не знамо колико је лешева бачено у реку Саву, колико је лешева сахрањено на локалним гробљима као НН особе, не знамо колико је живих и мртвих особа спаљено у крематоријуму, колико је људи скувано у казанима за прављење сапуна, колико је нерођене деце извађено из утроба мајки, колико је укопано у насипе дуж Саве, колико је потопљено у језеру код садашњег споменика, колико је помрло од глади, зиме, инфекција, итд. Сваки покушај да се умањи број жртава побијених у Јасеновцу и у Доњој Градини мора бити безуспешан. Мене чуди да је Народна библиотека Србије у Београду пристала да се у њеним просторијама одржи скуп најављен за 21. октобар. Овај скуп је потпуно у супротности са оним што је рекао председник Србије Александар Вучић говорећи у Дрвару. Нико не може да смањује број жртава и да проглашава Србе за фашисте, када се зна да су се Срби увек борили против фашизма.“ Академик проф. др Србољуб Живановић, председник Међународне комисије за истину о Јасеновцу, Лондон, Велика Британија (<https://vidovdan.info/akademik-s-zivanovic-episkop-slavonskijovan-culibrk-stalno-umanjuje-broj-zrtava-u-jasenovcu/>)

Па кад буду у својим рукама држали разбијене лобање ситне и мале деце или пронађу остатке нерођене деце која су извађена из утроба мајки, онда нека кажу којој су вери припадала та деца која нису још ни рођена.

Кували су сапун од србских жртава

Или ко су били и шта су били они који су скувани у казанима за кување сапуна.

А казане и сад можете да видите на стратишту, ено тамо стоје.

Кували су људе у њима!

А ја се сећам да су тај сапун продавали и у Београду, али и у Србији, за време Другог светског рата. То је био сапун мало помешан са неким песком, и онда су они то као следовање давали.

Па кад је народ чуо на који начин је прављен тај сапун, онда су сви одбили да га користе.

Ја се сећам, моја покојна мајка је тада кувала свој сапун да не бисмо користили тај који су нам давали као следовање.

То су грозне ствари!

Многи у Београду немају појма, али испод железничког моста Сава је била загушена од лешева. Смрад иструлелих лешева ширио се преко Сењака по целом Београду. Стари Београђани, којих има још врло мало, памте исувише добро како је то све изгледало.

А ја сам месецима гледао на обали Дунава острва лешева. Не лешеве поједине, него острва

лешева који су пловили из Јасеновца низ Саву и Дунав, ко зна докле. Неки су, вероватно, чак до Црног мора доспевали.

То су биле ужасне страхоте!

Људи то не могу да схвате.

Говорити у име оних чије је ћутање вечно

Али када сам у својим рукама држао скелете те недужне побијене деце, када сам гледао њихове флашице и кантице за млеко, делове одеће, обуће и тако даље, онда сам се зарекао да ћу целог живота говорити у име оних чије је ћутање стварно вечно.

То је страшна ствар, страшан доживљај.

А кад смо радили тада у Јасеновцу, то је било двадесет година после такозваног ослобођења, још се ширио тежак задах. Све је било покривено мочваром, травуљином и кукурузима. Ниједан објект није био сачуван. Све су то комунисти уништили да се не би знало.

Исто као што су после забетонирали све јаме у које су бацали Србе, по наређењу комунистичког руководства тадашњег, да се не би...

Нарушавало брајсџиво и јединсџиво.

Јесте. Али један мој колега из Лондона, проф. Делик, који је био у болници Светог Ђорђа, са једном групом студената се, пошто ми није веровао, спуштао са спелеолозима у те јаме

да погледа, да види. И онда је, кад је дошао у Лондон, рекао: „Био си у праву.“

110.000 децјих живота су угасиле децоубице

Нажалосћ, изгледа да сће Ви и Ваша комисија били у љраву када сће рекли да је љреко 110.000 деце љосћрадало у љим...

Јесте, јесте. Дотада се оперисало са бројком од близу 12.000 зато што је Драгојло Лукић, који је сам био заточеник у дечијем логору, објавио једну књигу у којој је успео да попише и нађе податке све те деце која су била са њим, али то су само деца са Козаре.

Али Козара није једина планина где су убијали Србе.

Србе су убијали свуда, где год су могли и где год су стигли.

И сви по реду.

Нису само Хрвати били. Били су ту Мађари и Бугари.

Ми уопште не говоримо о злочинима Бугара и бугарске војске на територији коју су они тада окупирали, јер је тадашња Краљевина Југославија била распарчана.

Банат је био директно под немачком управом. Чак није био ни под српском.

Бачку су дали Мађарима, а цео Срем Хрватима.

Ми говоримо о концентрационом логору на Сајмишту у Београду, а заборављамо да је то Сајмиште било на територији Независне Државе Хрватске и да су га водили Немци.

Опрости, Боже, не знаду шта чине

А садашње власти су дозволиле да у најгрознијем павиљону, где је било највише клања и убијања људи на старом Сајмишту у Београду, постоји дискотека!

И они који иду у ту дискотеку не знају уопште шта се ту дешавало.

Кад погледате старо Сајмиште, па то је срамота на шта то личи. Поред тих великих хотела као што су „Хајат“ и „Интерконтинентал“ и тако даље, ви имате једно запуштено место у грозном стању. А то је велика срамота.

Ми имамо такозване споменике фашистичког терора, заборављајући да фашиста код нас никад није било. То нису били фашисти. У Србији су били нацисти, али нацисти гестаповци које су Немци послали овде, па су они командовали и радили шта су хтели и убијали где су хтели.

„Блажени“ Алојзије

Али у Хрватској никада није било ни нациста ни фашиста. И нису само усташе убијале него је убијао цео народ, убијали су студенти, убијали су ђаци по школама, силовали су и

убијали и клали римокатолички свештеници, интелектуалци и коначно цела држава Хрватска која је донела најгрозније нацистичке, расистичке законе.

А приликом доношења тих закона у хрватском Сабору, као посланик, као представник, седели су и Алојзије Степинац и хрватски бискупи.

Сви су били присутни.

Нико није дигао глас против тих расистичких закона.

А по тим законима, Срби и Јевреји су били стављени ван закона. Свако је могао да убије, да силује, да опљачка, да ради шта хоће са било којим Србином или Јеврејином и да за то не одговара.

Што се тиче Рома, њих уопште нису сматрали за људе. Сматрали су их за гамад, као бубарусе или бубашвабе, и њих су једноставно таманили.

Срби нису смели да иду тротоаром, него само средином улице, као стока.

Нису смели да улазе у ресторане, кафане или било које локале на којима је писало: „Пси-ма и Србима забрањен улаз“.⁷

И тако даље. Све се то сада заборавља!

И онда долазе неки који хоће да траже некакво помирење.

⁷ Ево десет година након овог потресног сведочења академика Живановића, садашњи тзв. србски патријарх, без стида „проповеда“: „Рекао сам, и поновићу, Загреб и ја се волимо јавно. А сада ћу додати – Хрватска и ја се волимо јавно. Ма колико то некеме сметало, његов је проблем.“ (Види: <https://mitropolija-zagrebbacka.org/hrvatska-i-ja-se-volimo-javno-ma-koliko-nekom-to-smetalo/>)

Са киме?

Са тим злочинцима и онима који и сада исту политику воде!

1.371 свештеник или 1.400 према шим америчким изворима учествовао је у злочинима над Србима. Њихов духовни поглавар у време оно био је Алојзије Стейнац. Ја сам, драги професоре, пре него што смо дошли овде, упознао наше колега са Вашим писмом које сте упутили Патријарху србском и Синоду СПЦ, дословце сам га цитирао.

Ваше писмо се иначе односи на Ваш крик који шаљете из Лондона поводом најаве да ће Алојзије Стейнац од стране папе бити проглашен за свеца, Боже ојроси.

Да ли сте добили неки одговор?

Патријаршијски немушти језик

Одговор је стигао у виду једне проповеди или говора који је одржао Патријарх, који је рекао да „проглашење Алојзија Степинца за светитеља римокатоличке цркве неће угрозити односе СПЦ са Ватиканом!“

Је л' то осећање као бол?

Несумњиво, несумњиво. Ја сматрам да то није у реду ни на који начин, колико год да разумем стање СПЦ на територији садашње државе Хрватске.

Њима није нимало лако јер се води велика кампања против њих.

Не сме човек да каже да је Србин и православац у Независној Држави Хрватској, односно садашњој држави Хрватској. То је исто, ту нема никакве разлике.

Али без обзира на све, мислим да то није на свом месту и не слаже се са мојим ставом уопште.

Почейком године наш Синод је био у Загребу и, пошто Ви не живите овде, не знам да ли сте имали прилике да видите ову фотографију. Ево да Вам је поштом.

Никада нисам видео ту фотографију, нисам имао прилике, нисам ни знао да су били у Загребу.

Ево видите, ово је наш Синод...

То је Амфилохије.

Ово су поглавари католичке цркве, а овде видите, ово је Иринеј Буловић, ево ја наш Патријарх, а овде видите „икону“ Алојзија Стейнца.

Дакле, очигледно да смо поборили неке лончиће и може бити да ошуда постоје јаснији њих одговор који сте Ви добили преко средстава информисања, да канонизација Стейнца неће покрећући односе између СПЦ и Ватикана.

То је, заиста, збуњујуће.

То је, заиста, врло чудно и ми као последицу тога имамо низ ствари.

Видите, рецимо, овде ћу Вам показати фотографију где видите епископа херцеговачког како клечи на миси у католичкој катедрали.

Како Ви гледаш на то ствар?

Јеретика је увек било и данас их има

У историји хришћанске цркве било је много јеретика и то се понавља и дан-данас.

Ја знам да је православни епископ и професор Оксфордског универзитета, Калист, у више наврата и у више својих написа критиковао овог пергамског митрополита Зизјуласа и показао да је Зизјулас прави јеретик, јер оно што је он измислио и оно што неколико наших епископа прихвата као закон, у ствари је чиста јерес која је осуђена још на васељенским саборима.

Према томе, кад видим у нашој штампи да неко говори о такозваним екуменистима и новотарцима, ја мислим да су то погрешни изрази.

Треба говорити о јеретицима!

То су чисти јеретици, јер нису измислили ништа ново, то је постојало још у првим вековима хришћанства, у старо доба.

А што се тиче екуменизма, одговор на њега дао је папа још 1057. године. Према томе, не морамо о томе много да говоримо. Јесте да су о томе писали и Свети Владика Николај и многи други, али они су сами изменом *Симбола вере* показали да ми у исте ствари не верујемо.

Ми нисмо исти, никад не можемо бити исти. Наш „Символ вере“ није исти, ми не верујемо у исту ствар. О томе се ради.

Многи свети ђеци, укључив и Аву Јустина, уче нас да је ђако један од најљепших ђуди у историји ђудског рода. И ако бисмо ђарафразирали

Аву Јусѿина, он нам каже да Адам не ѿслуша Боѿа, Јуда изгаде Боѿа за шригесей сребреника, а ѿаѿа ѿрошера Боѿа и сѿаде као Њеѿов намесник на Њеѿово месѿо.

Да ли се Вама, драѿи ѿрофесоре, јежи кожа кад чујеш да неки наши миѿроноски ѿаѿу зову свешѿи оѿац?

„Свети отац“ – србѿмрзац

Несумњиво, јер ја знам да су све папе били србѿмрски.

Нису мрзели Србе зато што су Срби, него зато што су православни и што су Срби и српски народ представљали препреку ширењу католичизма на исток.⁸

Ми знамо да у средњем веку крсташки ратови нису вођени зато да се ослободи Христов грѿб, то их није уопште интересовало, него да се уништи православна Византија.

Српска држава, поготово под царом Душаном и под Немањићима, била је у неку руку наставак православне Византије и то је требало уништити. Та борба непрекидно траје.

Ја сам у једном чланку, на пример, говорио о Бенедикту XVI који је до скоро био папа римокатоличке цркве, па сам рекао зашто је он узео

⁸ И о овоме садашњи тзв. србски патријарх (Порфирије) без стида од људи љуби руку архијеретику папи (Види: *Миѿроѿолий Порфирије ѿаѿољубац и издајник Православља*) и без страха од Бога „проповеда“ како је у сусретима с папом био обогаћен и понео највећа могућа духовна искуства (Види: *Patrijarh srpski gospodin Porfirije o mogucoj poseti Pape Srbiji*).

име Бенедикт, јер када папа узима своје име приликом устоличења, он тиме говори да ће наставити политику свога претходника истог имена. А претходник његовог имена био је Бенедикт XV који је организовао клање и убијање Срба 1914. године, оног момента када је Гаврило Принцип испалио свој метак у Франца Фердинанда. Тог момента у Сплиту, у Фочи, у Добоју, да не набрајам сва места, почело је клање Срба. Они су у Фочи побили све Србе, из Сплита су протерали све Срба, убијање Срба било је у Дубровнику, убијање је било свуда где су постојали Срби.

А то су организовали бискупи римокатоличке цркве и то је организовао углавном фрањевачки ред. Наравно, потпомогнут од стране језуита и тако даље. Тај Бенедикт XV је умро 1922. године, а до смрти се борио за очување Аустроугарске монархије, монархије која је починила грозне злочине према Србима и према целом свету. Коначно, изазвала је и Први светски рат.

И сада долази један нови римокатолички папа који узима име Бенедикт. Према томе, он не може да буде другачији. Бенедикт XVI изјављује да свакодневно у својим молитвама помиње Ханца Мерца из самостана Петрићевац код Бања Луке, одакле су фрањевци започели клање Срба, клањем и убијањем ситне деце у основној школи у Мотикама и Драколићу код Бања Луке.

После је, наравно, настало опште клање. Преко две хиљаде људи су убили за прва два

дана. Клали су их зато да се не би чули пуцњи, да не би народ из околних села почео да бежи, јер глас се онда тешко преносио из једног места у друго, да би могли несметано да наставе убијање свуда, по целој Босни. И то су они урадили.

Папа Јован Павле II, тај „велики“ папа коме су недавно открили споменик у Сарајеву, који је сад проглашен за светитеља римокатоличке цркве, дошао је у Бања Луку под притиском међународне заједнице. Натерана је Република Српска да плати његов пут. Дошао је у самостан Петрићевац да посвети тога Ханца, односно Ивана како су га после назвали, главног идеолога усташтва, главног идеолога фрањеваца који су убијали и клали, човека кога је сва усташка штампа, док је постојала Независна Држава Хрватска, дизала у небо, њега је посветио за блаженог римокатоличке цркве, а није отишао до Доње Градине која се налази само на пушкомет од Петрићевца да прочита бар једну молитву за ту невину децу. Ако узмемо да су, рецимо, одрасли људи који су тамо страдали, припадали овој или оној политичкој партији, вери, овоме, ономе, ова невина деца нису припадала никоме. А он није отишао ниједну молитву да прочита.

И сад ми треба са таквим папом...

Ја сам само неколико примера навео, а могу да вам наведем примере од XII века, у ствари. Јер када је основана Мађарска држава, када је Стефан Први постао мађарски краљ, онда му је папа написао писмо и рекао: Знај да у твојој

држави има 42 шизматичка манастира (другим речима, православна) и ниједан католички, и ми морамо да учинимо нешто. На теби је сад да то урадиш.

И отада они нешто раде, а раде и дан-данас. Ми усред Београда, у Македонској улици, имамо представништво језуита.

Србски епископи – папини прстеноносци

*Имамо нешћо и ѿре, граѿи ѿрофесоре. Ја сам недавно од умировљеноѿ ейискоѿа Аѿанасија до-
дио „одликовање“ на једном ѿредавању које је
одржао у Чачку. Назвао ме је лажовом збоѿ шћоѿа
шћо сам обелоганио исћину да су ѿосћодин Ири-
неј Буловић и Амфилохије Раговић ѿримили кар-
диналски ѿрсћен и најрсни крсћ од ѿаѿе.*

*Дакле, шћо шћо је дио загаѿак да се урнише
ѿправославље мени се чини сћрашњијим од ру-
шења иконосћаса које нам, шћакође, ѿпрيرهјују, о
чему ћемо, ако сћиѿнемо, мало касније ѿоразѿо-
варѿи.*

*Али, да Вас ѿиѿам – може ли неко ко носи ѿа-
ѿин ѿрсћен и ѿаѿин најрсни крсћ, исћовремено
носиѿи ѿанаѿију срѿскоѿ, односно ѿправославноѿ
ейискоѿа?*

Ви можете да обучете како хоћете одело, то
глумци раде све време на позорници. Облаче се
онако како им редитељ каже.

Али главни редитељ свега тога је, ипак, на-
жалост, васељенски патријарх. Јер он је тај који

практично нема паству, а покушава да уредује целим православним светом. Он Руску православну цркву, која има највише православца у свету, покушава да потисне у страну, а покушао је и код нас, у Србији, да организује такозване ставропигијалне манастире који би били директно под васељенским патријархом и намеће нам неке идеје.

Игњатије Мидић – цркворушитељ

Имао сам прилично непријатан разговор после једног предавања у Лондону, који је одржао браничевски епископ Игњатије Мидић, где је говорио у духовној заједници Светог Алимпија Столпника, у дому Светог Владике Николаја, када је поставио питање: Да ли је Свети Сава уопште имао право и да ли је правилно поступио кад је оснивао СПЦ и одвојио је од византијске цркве?

И онда сам му ја рекао, после тог предавања: Како смете тако шта да кажете, ви сте православни српски епископ. Ако православни српски епископ поставља питање да ли је Свети Сава у праву, па то је онда последња ствар коју неко може да чује.

Он није желео много да дискутује са мном, али сам га ја приморао на дискусију и рекао сам: Ви ћете сада да одете из Лондона, а мени ће недељама да звони телефон и да ме људи питају шта је то, у ствари, тај владика рекао.

А ја би требало да вас браним и да браним СПЦ.

На који начин, кад сте ми одузели све могућности да било шта кажем.

Према томе, дешавају се такве ствари и срећом да бар Руска православна црква пружа озбиљан отпор свему томе.

Али пружа и грчка црква отпор, јер је Зизјулис Пергамски митрополит под васељенским патријархом, а не у грчкој цркви. Грци га не прихватају.

Али он је „цар“, драћи професоре. Декан Богословској факултету у Београду је Иринеј Буловић, главни мировач младих наших богослова који после иду по земљи Србији и сеју то зло семе екуменизма.

Али главни „цар“ на Богословском факултету је управо Зизјулас. Ви знате да је са доласком Иринеја Буловића на чело Богословској факултету, са доласком Ићњашеија Мидића за професора, појединих професора који су католичке вере, који из Зајреба предају на нашем Богословском факултету... Ви знате да је тамо Зизјуласова догматика доминантна, да је она, у ствари, пошала Свето Писмо, а да је ошуда рошарана Домашеица Светој Аве Јосифина.

Оно што је фарисејски шрик, то је да исхараје Аву Јосифина са Богословије, са богословских училишта, а да га на Сабору, бацивши народу прашину у очи, рошласије за светишеља. На

исѣом Сабору одсечеѣ ѣлаву, оѣмеѣ еѣархију и обещиниѣ њеѣово најверније духовно чедо, Владику Арѣемија.

У ѣрилици сам да Вам, кад заврѣим овај разѣговор, ѣодарим једну књију која је недавно изашла и која је за ѣри недеље доживела два издања, књију Владике Арѣемија „Одбрана ѣравославной исѣоведања вере од кривоверја ѣроф. др Иѣаѣија Мидића“, еѣискойа браничевскої. У сѣвари, ѣа књија коју смо измолили од ѣреосвећеної Владике Арѣемија да је објавимо, у сѣвари је ѣисмо (уз осѣала докуменѣа) које је владика Арѣемије 2007. ѣослао дванаесѣорици наших еѣискойа на руке јуначке, ѣа су они одћуѣали до Сабора, а онда је владика и Сабору ѣослао ѣих 350 сѣрана куцаной маѣеријала који се односи на ѣранскриѣе ѣредавања Иѣаѣија Мидића, са ѣриложеним комѣакѣ-диском, ѣде се уживо може чуѣи како ѣа ѣредавања изѣледају. И онда је ѣе њеѣове неканонске сѣавове разобличио са сѣановиѣѣа ѣравославне доїмаѣике.

У ѣој књици је објављено и њеѣово ѣисмо Сабору у вези са одласком Иѣаѣија Мидића и Ирињеја Буловића у Равену, када су ѣоѣѣисали онај чувени ѣримѣ ѣаѣе.

У ѣој књици је и ваѣај владике Арѣемија који ѣражи од Сабора да се сѣроведе одлука Сабора о исѣуѣању СПЦ из Свеѣскої савеѣа цркава за који је Ава Јусѣин ѣоворио да је ѣо једно јерейичко собрање.

И ѣѣа се доїодило?

Уместо да се расправља о њим кључним питањима наше догматике, наше вере, нашег живота на који нас је извео и који нам је показао Свети Сава, догодило се да на њом истом Сабору на коме је Ава Јустин проглашен за светитеља, владика Архиепископа буге обезглављен (у фигуративном смислу, наравно). Дакле, оштра му је епархија.

Ми имамо видео-запис како је Владика помоћу шипарске полиције и са окупаторским снагама на Косову прошао.

А онда ја је преузела наша полиција и пратила ја све до Београдске улице, до оне његове „Голубарника“ од 7-8 квадрата, у коме он сада живи.

Дакле, њо су савари о којима, нажалост, велики број Срба још увек ћути.

Шта ви мислите о њим зближавама?

Свештеници пастирску службу срозали на бизнис

Ту постоје два проблема. Један је што ова омладина која се уписује на Богословски факултет не зна ствари и прихвата оно што им њихови професори кажу. Они улазе у народ као свештеници и шире разна јеретичка учења јер немају појма, односно ништа друго не знају.

Други проблем је тај што су многи наши свештеници схватили да је у садашњем друштву, у Србији, веома уносно бити свештеник. Имате

радно место, имате приходе, имате кућу, народ вас слуша.

И почели су да гурају своје синове у богословије не би ли постали свештеници, да би својој деци омогућили лагодан живот.

Али они нису својим срцем у православљу и у српској цркви, него то прихватају као уносно занимање и слушаће свога претпостављеног. А претпостављени сваком свештенику је епископ, а епископ је у стању да га постави у бољу или у лошију парохију, где су приходи већи или мањи, где му је боље или где му је лошије, где ће имати школу за децу или је неће имати и тако даље. Према томе, они прихватају то да раде не зато што верују него зато што им је шеф тако казао.

Али, што се тиче самога народа српског, интересантна је једна појава, а то је да народ то не прихвата! Он и даље тера своје, јер је навикао на једну ствар, а то је да је за време Турака и све док није ослобођена Србија и док први митрополити нису постали Срби, неговао православље у својој кући и то су домаћини радили, а грчке свештенике које су Турци слали и разне грчке владике које су добијали владичанске чинове у Турској, потплаћујући разне паше и везире, народ није уопште зарезивао. И они нису имали никаквог утицаја над њим.

То се и сада дешава. Једноставно, поједини наши епископи секу грану на којој седе, народ их не прихвата као такве. Они могу да раде лично шта хоће, да праве какве хоће глупости, али народ то не прихвата.

То је суштина. Ошуда и она посланица источних њаширијараха из 1848. године која каже да је народ чувар вере.

Дакле, када сам недавно разговарао са једним умним човеком о њим проблемима, онда смо заједно дошли до једној закључка. Знаше, и ми који смо учили школе у време комунизма, када су нам на зидовима висили Карл Маркс, Фридрих Енџелс, Лењин и њако даље, завршили смо школе у једној заблуди, је л' њако?

Али оној њренушка кад су нам се ошвориле очи, ми смо ѡресџали да будемо марксистџи.

Тако се надамо у милостџ Божју да ће и ови млади момци, који од Иџаџија Мидиџа и сличних ѡрофесора уче џо џџо уче, џа онда зађу земљом Србијом да харају срџске храмове, да баџаљују иконосџасе, једној дана схваџиџи или можда однекле чуџи онај ваџај: Оџросџи им, Боже, јер не знају џџа раде.

Драџи ѡрофесоре, да ли се сеџаџе овој ѡредивној иконосџасе наше царске лавре у Сџудеџици?

Цркворазарачи

Да, сеџам се, био сам тамо кад је била прослава 850 година Студенице. Тад сам довео једну групу студената из Лондона да посетимо тај манастир. Сеџам се тог иконостаса, диван је.

Тај иконосџас је, на нашу жалостџ срушен, као џџо се иначе руше иконосџаси широм земље

Србаља, нарочиџо у Браничевској еџархији, али не само у њој, џо се доџађа и у Жичкој и у мноџим друџим. А овде ћу да вам џокажем, ово је џоре мој сџих из „Неџребола“: Унаказише џвоје леџо лице Сџуденице / Ко у зловремју оном Симониди зенице / Тај душмански нож је џреболела Симониди / Твој бол, неџребол, загаде одрод шџо џе изда.

Ево како данас изџледа џакозвани иконосџас у Сџуденици. Без крсџа, без расџеђа.

Почели су нашим младим свешџеницима да смеџају иконосџаси, џочеле су да им смеџају целивајуће иконе. Па ви знаџе, раније баке кад су нас водиле у цркву, џрва сџвар коју смо урадили џо је да џриђемо крсџу, да џриђемо целивајућој икони, да се џоклонимо и да, евенџуално, осџавимо од срца неку своју леџу.

Нема нам сада више џих целивајућих икона. За сад су их склонили џо ћошковима док их не избаце да би се уџодобили каџоличким храмовима.

Руше нам иконосџасе, а ми Срби још увек ћуџимо.

Доџравде, морам да вам кажем нешџо: они руше, али џосџоје џуди који џраде иконосџасе!

Празне душе па празне и цркве

То тако увек бива. Ја сам био пре неколико дана на служби у Руској православној цркви, код цркве Светог Марка, која је била препуна. Истовремено је црква Светог Марка била празна. Литургија је била и на једном и на другом месту. Има некога разлога.

Народ се окреће, иде тамо где осећа да ће бити право православље.

Где ја срце вуче.

Апсолутно.

Народ њо заиста осећа. Ја сам имао прилику раније, док нисам био искључен из СПЦ, да присусујуем литургијама где служе црквени великодостојници, где је ужасно мало људи.

А имам прилику сада да присусујуем литургијама њо овим нашим катаномбама где имамо на стошине људи.

Ко се с народом судио,
парницу је сагубио

Са народом не може. Један мој теча је био свештеник у Жејевици код Чачка. И знам да се држао свих старих правила. А он, иако је био сам, увек је по свим прописима свако јутро, свако вече, читао молитву. И у цркви је ишао потпуно сам, за време комунизма, наравно, али се држао свих правила.

Према томе, има свештеника који воде рачуна.

Дакле, народ њо најбоље осећа и ошуда би наши митроноски требали да схваће ону древну поуку: Ко се с народом судио, парницу је сагубио. Јер се не може...

Ојешћу да злоупотребим Вашу доброту и да цићирам једну Вашу мисао: „Они епископи СПЦ,

кажеће Ви, који се залажу за њакозвани екуменизам и који уносе своје `новине` у бојослужење, у циљу ђриближавања римокаџолицизму и њиховим обичајима и идејама, у сѣвари су унијаџи и њако их џреба назваџи. Свесно или несвесно, они иду на руке римокаџоличкој `цркви` – овде сѣ цркву сѣавили џод знаке навода, јер џо у сѣвари и није црква – која џежи да џоџчини све хришћане на свеџу римокаџоличком џаџи, и у џом циљу џодлежу римокаџоличкој слаџкоречивосѣи, џа њако своје мишљење џреносе и на нове ѣенерације свешѣеника који се сада школују на Бојословском факулѣеџу. Овакви њихови џосџуџци ће на крају довесѣи до раскола у СПЦ коју римокаџолици џолико џрижељкују.”⁹

У сѣвари, Ви сѣ овде начели једну озбиљну џему.

У СПЦ заисѣа, џо мом дубоком убеђењу, џосѣоји раскол.

Само шѣо би они хѣели да ѣрех за џај раскол џребаце на некоѣ ко је на линији свешѣосавља, а они који су наѣакарили џаџине џрсѣенове, они који служе са јерейџицима, шѣо канони изричиѣо забрањују, они који џале свеће џо јеврејским синаѣоѣама, они који џаџу зову свешѣи оѣац су се, са сѣановишѣа канона, са сѣановишѣа нашеѣ свешѣосавскоѣ џуѣа, џрактѣично расколили од Свеѣоѣ Саве.

Да ли сам ја добро ову Вашу џоруку разумео?

⁹ Тако је говорио и писао академик Србољуб Живановић. У то време митрополит загребачки (данас тзв. патријарх Порфирије) труби: „Екуменизам је наша насушна потреба“ (Види: *Сѣање сѣвари*, 30. октобар, 2014).

Добро сте разумели Међутим, ипак Онај који решава, а то је Господ, зна коначно зашто нам је и то послао.

Можда зато да имамо за шта да се боримо и да говоримо.

Можда зато да увидимо шта је добро, а шта је лоше.

Јер кад је Господ створио човека, створио га је тако да има разум, да може да бира између добра и зла. И оставио му је на вољу да изабере између добра и зла. Према томе, на нама је да отворимо очи и да послушамо речи Господа, а никад се не зна колико ће ко да живи и да ли ће његове идеје да надживе њега или неће. Сад су неки велики моћници и могу да раде шта хоће, сутра може да их нема. Биће заборављени врло брзо.

Проћи ће и биће заборављени к'о лањски снег

Ја сам разговарао са појединим политичарима на великој власти, који се помињу на предњим странама „Политике“, па застанем у разговору и кажем: А ко беше председник Владе Југославије осамдесет, рецимо, и неке године? Онај не може да се сети.

Ја кажем: А како се не сећате кад је све што је рекао било штампано крупним словима на предњој страни „Политике“.

Другим речима, ето колико траје то ваше.

А оно што је од Бога, то већ траје 2000 година.

Да, земаљско је за малена царсѣво.

*Уздајмо се у Боѣа. Казано је: Ко се у Госѣода
узда у високом заклону сѣоји. Ја мислим да ће ѣај
ѣалас који је заѣљуснуо нашу свеѣу црвку, ѣа-
лас екуменизма, ѣроћи као шѣо ѣрође... Сад је мај
месеѣ, ѣа смо видели досѣа ових ѣљускова, али
и ѣосле ѣљуска оѣреје сунце, ѣосле олује дођу ве-
дри дани. И шѣо Ви кажеѣе, ѣуди моју да чине
шѣа ѣод хође, али није им, како аѣосѣол ѣору-
чује, све на корисѣ. Тако да ће време, у сѣвари,
разлучиѣи...*

Све по реду, све ово што је нама сада крупан
проблем, биће нам исувише ситан једнога дана,
нећемо га ни видети ни осетити.

Само успут ће неки, као онај несретни Јов,
много страдати.

*Да. Професоре, ѣоменули сѣе малочас да сѣе
били на лиѣурѣји у Свеѣој Тројици, у малој ру-
ској црквици и да сѣе видели ѣужно ѣразну ве-
лику цркву Свеѣоѣ Марка.*

*И ја ѣако, кад се нађем неѣде у некој ѣусѣи-
њи ѣде има мноѣо свеѣа... Реѣимо, у Барајеву ѣо-
сѣоји једна каѣакомѣна црква у коју долази мно-
ѣо ѣуди, чак и из Земуна. Неки су ѣребројали да
ѣрођу зими, кад су оно јаки мразеви били, 40-ак
ѣоѣлих цркава и дођу ѣамо. Сад ѣамо ѣосѣоји
каѣела, озидана, али се ѣри зиме служиле ли-
ѣурѣје ѣод шаѣором. Под шаѣором, знаѣе?*

Нисам знао за то.

Колибе праведничке ће процветати

И он сад њромени њри до чеѡири ѡревоза, а онда 3-4 км иде ѡешке у једном ѡравцу и ѡолико у друѡм, ѡо мразу.

И ѡо је, мени се чини, вера!

И ѡо нам даје за ѡраво да се ѡресеѡимо оноѡ сѡарозавеѡноѡ крика коѡи каже да ће дворци не-ѡраведника оѡусѡеѡи, а колибе ѡраведничке ѡро-цвеѡаѡи.

Има ли наде, граѡи ѡрофесоре, да се Срби обо-же, сложе и да се Свеѡом Сави враѡе?

Ја увек верујем у свој народ и верујем да ће се то једнога дана десити.

Наш народ је пролазио кроз тешке голготе, сви су били против нас. Кад узмете само шта су Бугари радили са Србима у Македонији и тако даље, кад се сетите Првог и Другог светског рата. У Првом светском рату Бугари су убили 7.000 учитеља и свештеника.

Зашто су убијали баш њих?

Зато што су то били интелектуалци и вође народа, не би ли побугарили и Македонију и Србију.

За време Другог светског рата су поново то радили, и поново ће, ако буде требало, доћи да нас кољу и убијају.

А ми Срби, какви смо *луди*, ми ћемо им опет опраштати све њихове грехе и нећемо од њих тражити ни репарације ни ништа. То је што се тиче Бугара.

Узмите Мађаре, исто то.

Узмите Хрвате, узмите муслимане – сви те-
рају исто.

Сад се дозвољавају такве ствари у Рашкој области. Ја ту област добро познајем јер сам двадесет година вршио ископавања српских гробаља у околини Новог Пазара, Тутина, око Сјенице и тако даље. Двадесет пуних година сам тамо радио па су ме питали зашто копам та гробља и зашто испитујем те кости. Ја им кажем: Србија је тамо где су српска гробља, где леже Срби.

Према томе, сад кад погледате Нови Пазар и како се муслимани туку лепо између себе, једни припадају једнима, други припадају другима, а наше власти дозвољавају да се српски језик комада на црногорски и босански, под утицајем, наравно, Запада и Ватикана. Не знам какве све језике измишљају, а то је све један исти језик. И сада се свуда отварају катедре бошњачког језика по западњачким универзитетима... Који је то језик, ја то не знам, али свеједно.

Како не знаће кад сће рођени у Босни?

Па добро, не знам, ја тај језик не разумем. Питали су ме у северном делу Кипра, онај део Кипра који су Турци освојили, да ли знам неку турску реч. Ја сам им одговорио: Јок, вала баш. Према томе, који је то језик и какви су то језици којим говоре? Кад би из српског језика избацили све стране речи ја не знам колико би језика остало. Остао би санскрт.

Професоре, Ви сїе, сїицајем околносїи, сага овде у Земуну. Дошли сїе из Лондона да би сїе оїишли у Бања Луку.

Јесте. У Бања Луци се одржава састанак Међународне комисије за истину о Јасеновцу. То ће бити 18. маја. А следећа два дана биће велики конгрес, то је Међународна конференција о страдању Срба у Независној Држави Хрватској. Спремам се да идем и на један и на други скуп пошто сам моментално председник те Међународне комисије за истину о Јасеновцу, наравно, као Британац. Шта да радимо. У тој комисији нема никога са територије бивше Југославије. Намерно није нико узет да би комисија била савсим непристрасна. Има их из Индије, из Француске, из свих могућих земаља, из Америке, Русије и тако даље, али нема са територије бивше Југославије. И та комисија доноси закључке које прихвата цео свет.

За дивно чудо, видео сам пре неколико дана у *Полишци* да су прихватили бројке које је дала Међународна комисија о броју страдалих.

Нису их десетковали као шїо їо чине неки наши ейискойи.

Не. Једноставно нису помињали уопште. Интересантна је ствар била да су и неке новине донеле један интервју са мном. Не знам како се зову. Мислим *Таблоид*. *Таблоид* је донео, и то су од речи до речи пренели тај интервју,

што ме је изненадило, да се то дешава код нас. И коначно видим да је Јосиповић, као председник Хрватске¹⁰, признао да су Хрвати у Јасеновцу извршили геноцид. То они никада нису, ту реч, употребили. Стално су говорили, резолуција о геноциду је донета 1948. године, према томе, све што се десило пре тога морамо да заборавимо, није био геноцид. То је било званично мишљење Туђмана и свих у Хрватској, а сад је први пут председник Хрватске признао и рекао

јавно и гласно: *Био је ѿноцид и био је злочин ѿре-
ма Србима, Јеврејима и Ромима*. Невероватна
ствар, за мене невероватна.

Али се нешто помера, нешто се дешава, не-
што људи схватају. Јер злочин је оно што сам ја
говорио. Ви дискутујете да ли је убијено 700.000
Срба или 70.000 Срба или 7 Срба. Једно дете
је убијено и то је подједнак злочин као и оних
700.000. Злочин је исти.

Хрвати су тврдили, а тврде и дан-данас, да
су жртве само они за које знамо име и презиме
и одакле су и ако знамо име и презиме убице.

Како су се звала та нерођена деца, ја то не
знам, које су име имала, којој су религији при-
падала или било чему.

И не знате баш тачно ко их је закопао у да-
том тренутку. И не знате можда свако име од
онога који је маљом развалио лобању.

Да, али знам оно чему је мене учио профе-
сор судске медицине Свеучилишта у Загребу,
Анте Премеру, који је био заточен у Јасеновцу
и кога су терали да ископава масовне гробни-
це и спаљује лешеве на ломачи да би прикрили
трагове. И тај Анте Премеру, као професор суд-
ске медицине, био је и сам заточеник и видео
све шта се дешавало. Наравно, то је пренео и на
мене када ме је припремао за рад у Јасеновцу.

Вера ће нас спасти

*Професоре, ја сам у једном ѿренуѿику рекао да
моју са ѿносом да се ѿохвалим мојим унуцима,*

да сће Ви били један од мојих учишља, од која сам заиста досиша шоја научио.

Хоћу да проверим једно своје размишљање.

Да ли Ви делиш мишљење да највредније шћо ми Срби имамо вера наша? Тамо где смо веру сајубили шћамо нас више нема. Значи, шћамо где је Сћево йосћао Сћийе, шћамо где је Илија йосћао Алија, шћамо нас више нема. Тамо где смо веру очували, ми смо йреживели и йејсћојодишње ројсћво и сачували свој иденћийеј.

И да ли сада йокушавају да унишће йравославну веру у нас, са свим овим сћварима које нам се, нажалосћ, дојаћају у врху наше Свеће цркве? Да ли је шћо једна зла намера којој су или насели или су нас свесно издали они који су власћи имајући у цркви?

Ја вам могу рећи једну ствар. Вера постоји у народу. Ви можете уништити СПЦ, можете је декретом уништити, забранити ако хоћете. Али забранити народу да верује – то не можете. Ја сам доста сарађивао са више наших патријараха, један сам од ретких који памти и Гаврила Дожића, и Викентија, и Германа, и Павла...

Драћи йрофесоре, желео бих да Вам захвалим на Вашој љубави, на времену које сће одвојили, да Вам йожелим мнојољејсћва и још књија. Ја сам их набројао 21, не знам да ли их има и више, али Ваше шћексћове...

Има, има која више, али ништа не мари.

Па ево, да дâ Бої да се ѿоново у здрављу видимо, кад бугеѡе долазили. Биће ми задовољсѡво да...

И мени ће да буде задовољство, а заједно можемо да пожелимо нашем народу да очува своју веру.

Амин, Боже дај. Свако добро од Госѡода.

И хвала вам на овој посети.

УЗ ВОШТАНИЦУ

многopoштованом пријатељу и учитељу,
академику Србољубу Живановићу
који се пресели у вечност

Драги, тихи, предобри пријатељу и учитељу мој, нека је благословен пут души твојој која хита у загрљај колони седам стотина `иљада јасеновачких мученика чију си шутњу надоместио говорећи и пишући Истину о њином страданију у Јасеновцу – том паклу који је био предворје рајских врата кроз која пролазе мученици.

Нису те у истиновању зауставили прекрјачи збитија у време оно кад нису само гудалом по прстима ударали оне што истину гуде, него су им у потаји иза леђа *свилен ѿајџан ѿлели*.

Знао си да *сѣрах живоѣу образ каља чесѣо*, ал' си, изнад тога и испред тога, знао оно што Бог преко анђела ниспосла прогнаном служи својему Јовану на Патмосу, а Овај, како му би заповиђено, записа у *Ошкровењу: А сѣрашљивима и невјернима и ѿојанима и крвницима, и курвари-ма, и врачарима, и идолојоклоницима, и свима*

*лажама, њима је дијел у језеру шћо їори оїњем
и сумїором; које је смрїї груїа.*

Знао си, врли учитељу мој, да ти без Божјег
сагласја или допуштења ни длака с главе неће
пропасти и да Истина и само Истина ослобађа.

Био си слободан човек!

И својим примером си нас научио да се сло-
бода, част и достојанство бране истиновањем.

Нека би ти Господ Милостиви отворио рај-
ска врата, пред која си живећи и радећи часно,
предано и неуморно, стигао док си још ходио
овоземљем!

Бог да ти душу прости!

Твој у Христу брат
Милоје

Парменац, на измаку дана 19. 12. 2023/1.
1. 2024. године Господње

P.S. – На многољудној комеморацији акаде-
мику Србољубу Живановићу у САНУ, 13/26. ја-
нуара 2024, није било представника СПЦ.

Упиташе једног старца:

Зашћо?

А он им каза:

*Коно шћо ђаво кои је оїџац лажи, бежи од
Крсїа, ѿако и они шћо їа следују у щом занайу
беже од Исїине. А ће је Србо, ноће је Исїина.*

Ко имадијаше уши да чује – чу.

А ко немаде уши, чуће кад се испуни време.

Део други

ИСТИНОЉУБЉЕ – РАЗГОВОР СА ПРОФ. ДР ЉУБОМ ПРОТИЋЕМ¹¹

¹¹ Ова емисија је нечијом моћном руком скидана са интернета, па је преименована приликом поновног „качења“. Овај разговор може се видети укуцавањем на претраживачу речи: Gresni Miloje u zabranjenoj emisiji.

Пред Патријаршијом

Аутор емисије говори испред Патријаршије:

У згради која се налази иза нас видимо србску Патријаршију. У њој, између осталог, заседа и Епархијски савет Епархије београдско-карловачке. Један од чланова тога Савета је и проф. др Љубомир Љуба Протић.

Љуба Протић спада у оне неуморне тихе људе, људе-мраве који тихо корачају кроз ово-земље, радећи неуморно, људе који не користе лактове да се пробијају кроз оно што се живот зове, оне који у тишини стварају.

Љуба је био професор Математичке гимназије и њен директор, продекан Математичког Факултета у Београду као и директор Завода за унапређење образовања, помоћник министра за образовање у влади Војислава Коштунице и тако даље.

Рекох, данас је члан Епархијског савета на којем се доносе разновразне одлуке.

То ће бити повод да се данас сретнем са овим дивним, упорним и радним човеком.

На Калемегдану

На овом месту ћу вам прочитати један цитат из *Пројмића родословља* из кога се види Љубова голема туга када види шта се ради са српским музејима, када види шта се ради са свим оним институцијама које одишу србољубљем.

Тугујући он каже: „Једном речју, довршава се дело Адолфа Хитлера, започето 6. априла 1941. године, бомбардовањем и паљењем Народне библиотеке. Довршава се уништавање историјског сећања српског народа, али не грубо, бомбардовањем, већ у складу са временом, суптилније. Свакодневно смо бомбардовани терминолошки, због реновирања, због недостатка финансијских средстава, простора, кадрава, због компјутеризације и сличних синтагми у које нико не верује. Непријатељ се не види, држава је неприметно окупирана, народ се непрекидно индоктринира“...

У његовој фамилији, која је овековечена у овој књизи у последњих 230 година, било је много људи који су служили Богу и роду својме. Било је много свештеника који су учили богословске школе и спремали се да буду пастири добри, пастири Христовог словесног стада. Кад бисмо сабрали године њиховог служења у светим олтарима, добили бисмо, невероватно али истинито, следећи податак: хиљаду година свештеничке службе имају Протићи. Хиљаду година даноноћног труда на њиви Господњој. Хиљаду година су служили Богу и роду и хиљаду година су мисионарили.

Они су чували, а нису рушили иконостасе.

Они су чували, а нису се ругали светоотачком предању.

Они су примењивали, а нису качили *каноне мачку о реј*.

Овде, на овој калемегданској висоравни, пострадала су и два Протића, два претка, односно рођака Љубе Протића. О томе ћемо нешто касније.

Пред Богословским факултетом

Данас у српским земљама има много богословских школа. Једна од њих је ова испред нас – србска Богословија (Богословски факултет). Вечити декан Богословског факултета је господин Иринеј Буловић. Оно по чему ће господин Буловић остати упамћен, поред тога што је обећао да ће „*сломићи кичму* владике Артемију“, биће засигурно и то што је из ове зграде истерао Светог Аву Јустина Поповића, односно истерао је његову Догматику.

Кад год прођем поред ове Богословије, као да чујем глас Светог Аве Јустина који се из Ћелија пролама од 1966. године, када је био у својеврсном заточеништву. Тада Ава Јустин рече: „Господе, опрости им јер не знају шта раде.“

Данас, у овој згради, на катедрама Богословског факултета, царује јеретик Зизјулас. Један од водећих људи на овом факултету, десна рука Иринеја Буловића, је Игњатије Мидић, доктор, професор, па још и Епископ браничевски. Човек који трује младе богослове у овој школи, човек о коме је владика Артемије Сабору упутио 350 страница куцаног материјала, са компакт-диском његових богохула. И због тога је недавно изашла владикина књига која говори

о кривоверју Игњатија Мидића. Та књига показује да није ђаво однео шалу, како каже она народна. Заправо, на нашу велику жалост, ђаво се уселио у ову кућу.

Апостоли су рекли: „Говорећи да су мудри полудеше“. Ја сам о књизи Владике Артемија прозборио у тексту „Трубач на узбуну“ и подсетићу наше гледаоце на неколико ставова изнетих том приликом:

– Ко прочита књигу владике Артемија схватиће да се на београдском Богословском факултету поткопавају темељи наше Свете цркве. Тај факултет је, под диригентском палицом Иринеја Буловића и првим солистом проф. др Игњатијом Мидићем, претворен у полигон за обуку нових јаничара.

То је, како каже проф. др Миодраг Петровић, „радионица зла“.¹²

Они јаничари из времена нашег робовања под Турцима рушили су наше светиње и претварали их у џамије. Ови нови јаничари, такозвани новотарци, односно екуменистички јеретици, чине још горе – они урушавају вековни богослужбени поредак и, уместо у џамије, претварају светиње наше, које саградише оци и праоци наши, у пећине разбојничке, како би рекао Господ.

Они јаничари су слушали завијање ‘оце и клањали се не знајући коме и зашто.

Ови нови јаничари цепају завесе, разваљују свете двери, руше свете иконостасе, ругају се

12 Види: Prof dr Miodrag Petrovic na parastosu ocu Savi Vaznesenjskom.

светоотачком предању, мислећи да Богу службу чине, проповедајући безумље о два плућна крила, имитирајући своје учитеље, идоле који папу зову „свети отац“, дивећи се мудрости бесумичних, клањајући се носиоцима папиног прстења и папиних напрсних крстова, поштујући самопроглашене екуменисте и бискупе који клече по католичким катедралама на молитвама са јеретицима и онима што нас понижавају и срамоте сликајући се ко слепци испод „иконе“ *блаженої им*, а вероватно и *свейої им*, тамо њима, Алојзија Степинца.

Када су Турци узимали данак у крви, србске мајке су са сузама, у очају, запомагале: *Page, сине, не заборави мајку своју*. Она друга викала је: *Илија, Илија!*

Нажалост, Илија је постао јаничар Алија. Сада србске мајке не запомажу, не јаучу, не роне сузе кад им синове одводе у неојаничаре да их обуче да се одроде, да се расрбе, да се удаве у јереси екуменизма.

Нису ни свесне, веселнице, да добровољно дају поново данак у крви.

Једна дивна народна песма појем својим ту-гује тугу преголему:

У вихору, као ватра
Бојевима љутим вођен
Палио је један ратник
Село где је рођен.
На огњишту пусте куће
Плакала је једна стара
Изнад ње је сабљу диг'о

Ратник који хара.
Сина мајци из наручја
Отео је зулумћар.
Сада куне своју судбу
Што је јаничар.

Нека нова песма ће певати како је неојаничар поубијао душе својих најпречих, сурвавши их у јеретичку погибаву; како је порушио иконостасе на својој цркви; како је ћушнуо целивајућу икону у ћошак; као је развалио двери и на њих више *ћремугрошћу* не пази; како је поцепао Јефимијину завесу; како се руга светоотачком предању; како папу зове *свејши ошћу*; како целива прљаве руке које носе папин прстен; како је погазио веру, наду и аманет ђедова својих.

Како је навукао проклетство на себе и на дом свој.

Само, да ли ће ојеђена србска мајка препознати свога сина маскираног у камилавку и мантију, сина који хара и разара вековни поредак, аманете и предања?

Да ли ће стићи да сузу пусти и да, као Јевросима, изусти: Боље ти је, сине, сагубити главу, него своју огрешити душу.

Турци су српске дечаке, отете данком у крви, одводили у аџами оглан (*асети оглан*) школе.

Сада, модерним данком у крви, дечаци-добровољци одлазе на Богословски факултет, па на полигон за обуку у Студеницу (код Тихона који ће због ревности у безаконовању вероватно постати епископ) и слично.

Онда су бекташи били војни свештеници за јаничаре.

Сада су јаничарима духовници и учитељи Игњатије Мидић, католици из Загреба, Иринеј Буловић и други који су, уместо апсолутне покорности султану, апсолутно покорни и одани *свешћом им оцу* – папи.

Тамо-они, што би рекао народ, и далеко им лепа кућа.

Земајле су у замену за оданост и пожртвовање јаничари добијали привилегије и бенефиције, па им се миљило да руше кубета и дижу минарете.

Модерни јаничари добијају најбоље парохије, старешинства у манастирима и црквама, па им се миљило да склањају целивајуће иконе, да цепају Јефимијине завесе, да разваљују иконостасе, да наговарају народ да се причешћује на суд и осуду, без поста, без исповести, без покајања.

Необавештени родитељи се радују што ће им син, поп, проживети изобилно, на Земљи.

Нешто им се не даде да се сете душе своје и душа синова својих.

У стану професора Љубе Протића на Карабурми

Помаже Бој, ђрофесоре.

Бог вам помогао.

Ево, грађи ђрофесоре, да Вам заблајодарим на ђозиву за овај сусрећ. Моју рећи да сам са

радошћу њрочиѡао овај Ваш родослов Проѡића, азбуковачки. Вама, бре, многи моју да ѡзавиде. Реѡимо Американѡи. Они су за вас, мислим...

Могу да позавиде, мада је то „незлобив“ народ, па они неће да завиде. Али у неком смислу сте у праву. Колико ја знам, пре 200 и нешто мало више година, они су се јурили тамо са биволима, па тек кад су рашчистили са биволима почели су да убијају масовније Индијанце, а моји преци су пре, ево сад ће бити, види се ту из књиге, скоро 400 година, били некакви интелектуалци, колико је то могуће.

Раѡници, војводе, ѡесници, ѡедаѡози, ѡро-свеѡари...

Доктори наука..

Раѡари.

Ратари

Па и јереји.

Па јереји су били претежно.

Ваља да сѡе заѡо Проѡићи.

Јесте, јесте, наравно.

Врло је имѡресиван ѡодаѡак, ја сам са њим уѡознао наше ѡледаѡце, да у Вашој фамилији Проѡића, кад би се сабрале ѡдине служења свеѡим ѡѡарима свих ѡроѡа у Проѡићима да сѡе најабирчили неких 1.000 ѡдина свеѡѡениѡке службе.

Па тако, отприлике. Ови аутори, који су проучавали, дођу до око 1.000 година. Није то,

гос'н Милоје, неко велико чудо. На пример, деда је био свештеник педесет две године, прадеда исто толико.

Ећо је сћоѡка.

Ето стотке. Овде има у књизи, ево видите, дисертација једног претка, Петра Протића Сокољана – докторска дисертација из Хајдерберга. То је био први човек, први Србин испод Саве и Дунава, који је имао докторат наука.

Имало је и таквих, али свештеници су негде од 1630. године. То значи, за петнаестак година намираћемо 400 година. А Американци су пре 230 година јурили за оним буфалима...

И убијали Индијанце.

И убијали Индијанце. У тој линији од 1630. па до данас има нас отпадника троје-четворо, ваљда, тако некако, који нисмо свештеници. Мислим на ове директне, али и бочно је било пуно свештеника.

Рушитељи иконостаса

Недавно сам у „Полиѡици“ ѡрочиѡао, ѡде ѡ-менуемо свешћенике, ољѡаре, иконосѡасе и ѡако даље, како је један наш архимандрѡѡ, Тихон, који иначе седи на ѡрону Свеѡої Саве у Сћуденици, докѡорирао на „ољѡарским ѡреѡрадама“. Али он није само ѡеоријски докѡорирао на ољѡарским ѡреѡрадама, он је докѡорирао, колико сам

ја усїео да ѿримейим, и ѿпрактично, знайе. Изїле-
да да смо ѿу нашли „сїој између науке и ѿправе“.

Ово на фоѿоїрафији је био олїар ѿред који-
ма су се наши ђедови Боїу молили, їде су молиїве
уносили, їде су уздахе своје ѿросиїали, їде су лей-
їе своје ѿрилаїали и ѿако даље.

Нажалосї, ѿај олїар је срушен и ми сада, у
сївари, имамо у Сїуденици један нови олїар.

Е сад, ѿраво је чудо, граїи ѿрофесоре, да ли
је моїуће да Еїиској жички, коме је ѿриїадала
Сїуденица – Свеїи Владика Николај – није знао
како ѿреба да изїледа иконосїас.

Да ли је моїуће да се у време Аве Јусїина и
мноїх свеїих и Божијих људи наїравио ѿакав
„їроїусї“, да се чува један ѿакав иконосїас са
Расїећем?

Или су дошла нека нова времена да се са ико-
носїаса склања крсї, да се на ѿредавањима на
Боїословском факулїейу крсї назива крсїа-
чом, да се чуда невиђена доїађају?

Ваши ѿреци су, дакле, служили 1.000 їоди-
на свеїом олїару. Да ли је неко од њих ѿорушио
било који иконосїас?

Па није сигурно, али били су онда некакви
Турци, у добром периоду, кад су моїи преци
били свештеници, па су они рушили иконоста-
се, али су мученици, моїи преци, градили.

Али ово што сте ме питали, ја то не разумем
као питање.

Отприлике сте рекли, да ли је могуће да
Свети Николај, као епископ, или Свети Јустин,
нису знали какви треба да буду олтари?

То питање нисам од вас очекивао, јер ви као православца знате да је неко светитељ постао, пре свега, силом Духа и промишљу Светог Духа.

Дакле, немогуће је да светитељи нису знали какви треба да буду олтари, а да ми, лаици, знамо.

Према томе, да нису знали, владика Николај и отац Јустин не би били светитељи.

Дакле, морали су знати какви треба да буду олтари, а поготово... Добро, отац Јустин мање-више, он је био практично заробљеник тамо, бар у добром делу живота, у Ћелијама, али Владика Николај је био надлежни епископ за Студеницу.

Није могуће да светитељ не зна какав треба да буде олтар. Без обзира на докторате и на магистратуре, ја као лаик увек бих се определио за мишљење светитеља или бих рекао да не верујем.

Каноне мачку о реп

Ми имамо неке наше миџроносце који су окачили „каноне мачку о реп“ (речи еп. Атанасија Јевтића, прим. уредника).

А канони су били, зајџо их зовемо свейим канонима, крајјуџаши, били су свейилници, били су међе љреко којих се није смело у време џих Ваших свешџеника Проџића проџазии.

Каква су џо, џо Вашем мишљењу, нека нова времена насџала, у којима ми качимо каноне мачку о реп?

Ако бисте дозволили овде, чини ми се, да не одговарам ја са својом неком памећу, чини ми се да овде имам прибележено шта је Свети Сава, који је свакако знао много више од нас, у чувеној беседи о правој вери...

У Жичи?

Јесте, у оној Жичкој беседи, шта је он рекао за каноне.

Дакле, ево, Свети Сава у беседи о правој вери даје оне основне ствари које српски народ треба да зна, о правој вери, односно о православљу, и каже овако: „Примамо и све свете саборе који су се Божјом благодаћу у разна времена и на разним местима окупљали, ради благочашћа и јеванђељског живота које прима Саборна црква.“

Дакле, примају све свете саборе и садржину свих светих сабора, односно, каноне.

И додаде Свети Сава: „А оних који се одрекоше ови свети оци, одричемо се и ми и које су проклели они и ми их проклињемо.“

Значи, стриктно придржавање свих канона и догмата који су утврђени на васељенским саборима, што је, на крају крајева, основа православља и светосавља.

И једна од битних разлика између римске епархије, односно римске цркве, и нас је та, јер они су неке од тих правила, како ви то рекосте, *окачили мачку о реј*. На пример, учење о исхођењу Светог Духа и неке друге, а уместо тога су

увели неке измене – да је један човек „непогрешив“ и тако даље.

Тај „непогрешиви“ човек, ми чусмо од свештих људи, као што је Ава Јустин, тај „непогрешиви“ човек сада у ону пројницу најпалијих у историји људског рода: Адам је показао послушност Богу, Јуда је издао Господа за 30 сребреника, а тада је прогерао Господа са земље и стао на Његово место и прогласио се Његовим намесником на земљи.

Како Ви гледају на ту јужну чињеницу да ми имамо епископа који су примили, чак се хвале тиме, тајин прстен, да су примили тајин најпрсни крст, а тај зову свети отац?

Сада имамо актуелног тај зову који је језуита. Да ли је неко од Ваших Прошних тај звао „свешти отац“ или је помислио да му целива скупу као што то данас раде?

Ђаво је отац лажи,
а ђавољи синови лашци

То је интересантно питање. Кад сам био дете, не могу тачно да вам кажем када, можда 7-9, највише до десетак година, онда сам запамтио причу мог покојног деде. Он је прешао преко Албаније, као свештеник у пуку који је касније назван 1.300 каплара, па је дошао некако преко Туниса до Француске и добар део рата је провео са овом нашом децом у Ници и у неким другим местима где су деца учила школе.

И негде 1917. године, како се сећам те приче, једна делегација Србске православне цркве ишла је код римског папе Бенедикта XV. Као дете нисам знао шта је то римски папа, па га питам. Каже да то је поглавар цркве у Риму.

Питам: Деда, па како вас је примио?

Каже: Јако лепо, онако врло домаћински.

И шта је било? – питам.

Па, имали смо неколико молби – каже.

И шта вам рече римски папа?

Каже, обећао је све да ће урадити.

А ја питам даље: па је' л би тако.

Е па, не би – све слага.

То је био Бенедикт XV.

Демо(н)кратски је Христ разапет

Мени се десило да сам после много година био у Трсту, на промоцији књиге Италијанке Марлине Веке, ви сте чули о њој, „Изгубљено Косово?“ или „Косово пердута“.

Промоција је била у организацији римске цркве и они су нас лепо примили. Била је, богами, пуна сала, било је више од пола Италијана, пошто се то преводило и на италијански.

И ја сам одржао некакво предавање – можда ће вам бити интересантно и нешто да прочитам из тог предавања, рецимо експозицију те књиге. То је испало као некакво предавање, бар за оне фратре, а био је и један бискуп, тако да су ми они захвалили за предавање и чак ме позвали да дођем још некад, ако имам неку тему, они

би врло радо саслушали како ми, православци, видимо неке проблеме.

Али је интересно да је петнаест дана пре мог боравка у Трсту за папу био изабран Бенедикт XVI. Дуго сам се мучио и нисам то изговорио. Рекох, да ли да им испричам утиске мога деде из састанка код Бенедикта XV, рачунајући да је овај Бенедикт XVI, математичарска логика, напредовао за један корак, је л' тако? Дакле, ако је онај све лагао, како је то мој деда причао, какав може изгледати овај који је шеснаести.

Али нисам им то испричао.

Можда би било интересно да вам прочитам како сам завршио ову промоцију.

Биће нам задовољство.

То ми је при руци. Ја ту, отприлике, правим некакву разлику какви су ови западњаци и какви смо ми и истичем да књижевница, Италијанка, Марлина Века, иде путем истине.

Христос је разапет пре 2.000 година и ту се они потпуно слажу са мном.

Са данашње тачке гледишта, из додуше, само једног угла, ситуација се може описати једном просто проширеном реченицом: Христос је осуђен на распеће у потпуно испоштованој демократској процедури.

Већина је одлучила. Одлука једногласна (сам народ виче: *Расѣни ѿа, расѣни!*).

Дакле, поштована публично, демократија је одлучила да се разапне Истина.

Две хиљаде година после овог догађаја морамо се замислити над овом простом чињеницом!

Демократија и истина нису исто! Често не иду заједно! Као што видимо, некада могу бити и апсолутна супротност!

Молим вас да ме потпуно и прецизно разумете.

Из претходно реченог не следује да сам против демократије, већ само да указујем на опасности које могу проистећи из примене основних демократских принципа, нарочито онда када је демос, односно народ, неистинито обавештен, самим тим заведен и доведен у ситуацију да донесе погрешне, па чак и катастрофалне одлуке које се касније спроводе уз резон да их је донела већина.

Тиме се круг неистините информације, демократска одлука базирана на информацији, затвара. Пут у пакао поплочан је демократском процедуром.

Као што сам рекао, Марлина Века је написала истиниту књигу о догађајима на Косову и Метохији којом се супротставила мноштву лажи које су изречене од стране евроамеричких новинара и књижевника. Због те, дубоко потребне, истините књиге, дугујемо јој велику захвалност.

Само, молим вас, поштовани Тршћани, да ме добро разумете – не ради се о захвалности Срби-на што Марлина Века спасава део Србије, не.

Ја никако не мислим да госпођа Века овом књигом спасава Косово и Метохију од Шиптара. Она спасава много више од тога – спасава своју Италију и Европу од лажи и оца лажи, сатане и сатанизма.

Својим постањем и делом она сведочи да још увек у Италији и Европи живе хришћани који се боре за истину. Она, дакле, спасава посрнуло хришћанство по Европи. Због тога сам јој ја, као Србин и ортодоксни хришћанин, дубоко захвалан.

Дивно.

Нађе се тога ту и тамо, али мало.

Ава Јусџин каже, будући да је ѿаѿа сѿао на месѿо Хрисѿа и ѿроѿласио се неѿоѿрешивим намесником Божијим на Земљи, да се он ѿиме изједначио са Саѿаном.

Да ли сад овај најновији ѿаѿа, који је језуиѿа, може да ѿоѿрави ѿу слику која сѿоји у ѿавама мноѿих свеѿиѿеља?

По мом схватању, језуите могу само да покваре, ни на који начин не могу да...

Видиѿе, на инаѿѿурацији овоѿ ѿаѿе био је ѿредсѿавник Србске ѿправославне цркве, миѿроѿолиѿ Амфилохије. Има у средсѿвима јавноѿ информисања, ѿа и на ѿиховом сајѿу, објављена ѿа слика. Али је инѿтересанѿно Ваше заѿажање да језуиѿа може да ѿоквари слику. Заѿѿо ѿако мислиѿе?

Па ево зашто. Хајде да пробам да некако направим неку компарацију. Ви добро знате да је ових дана бивши немачки канцелар Шредер изјавио да је Србија, док је он био канцелар, противзаконито бомбардована, односно да Савет безбедности Уједињених нација, који је једино тело које има право да донесе такву одлуку, то није донео, и да је све као последица било противзаконито.

Ту се потпуно слажем са Шредером! Једино што сам ја то причао пре двадесет, односно петнаест година, а он се тога сад сетио. Ту је једино разлика. Иначе, у овом тренутку, потпуно се слажемо.

Међутим, једну ствар Шредер је прескочио да каже. Осим тога што су покршени узуси, како ви рекосте малопре, окачени канони Уједињених нација мачку о реп, Шредер је тад и немачке каноне прекршио, јер у немачком Уставу пише да немачки војници немају право да иду ван територије своје земље. А они су ишли. Шредер је порушио и унутрашње устројство тад кад смо ми бомбардовани...

Све за љубав Срба.

Злочин прогласили коллатералном штетом

Све за љубав моје ученице, Сање Миленковић, која је погинула... Односно, они не кажу да је погинула него да је то била коллатерална штета

на Варваринском мосту. Е сад, језуити имају унутрашње правило, имају унутрашњи канон, да се не прихватају никаквих истакнутих дужности. Дакле, они су људи који раде вредно, како ви рекосте неком приликом, као мрави, за „добробит човечанства“, али се не прихватају никакве значајне функције. То је принцип, имају само генерала у свом реду и ништа друго. А Франциско је прекршио то правило језуита и прихватио се највеће функције која постоји у римској епархији. Постао је папа. Значи, не можемо очекивати, ако припадаш једном удружењу...

О овим језуитима је много писано и сви су их, мање-више, сматрали као једну врло опасну организацију. Нарочито бих истакао Достојевског и наравно друге, али то је углавном познато свима. Али бих вам прочитао мишљење једног човека од којег сам био изненађен:

„Језуити су војна организација, не црквени ред. Њихов вођа је генерал једне армије, а не обичан старешина неког манастира. Циљ ове организације јесте да стекне моћ у правом смислу те речи. Апсолутну моћ, универзалну моћ, моћ контроле над целим светом којим ће владати један човек (црни папа) или главни генерал језуита.“

Овде је мала грешка, тај црни папа се претворио у белог папу.

„Тај језуитизам је најгори од свих деспотизама и истовремено највећа превара од свих превара.“

Ово је изговорио Наполеон Бонапарта. Дакле, човек који је живео на просторима где делује римска црква и који је савршено знао шта су језуити. Бонапарта је, вероватно, био генијалан човек, јер је после 200 година заиста тај црни папа побелио.

Дакле, може се очекивати оно што сам вам рекао: само горе.

Кад тепају језуити знај да су његове горе лист

Ту има доста кривице и до нас. Колико читам у овим нашим „демократским новинама“, они кажу Фрања...

Тепају му?

Тепају му. Он се не зове Фрања, него је званично Франциско, а то име је име заменика Лојолиног, Франциско Ксавер, који је био врло познат по великом броју убистава оних који нису хтели да пређу у католичку веру. Прво је био кратко време у Португалији, па је после отишао у Индију и тамо је требио оне који нису хтели да прихвате римску веру. Одатле је прешао у Јапан, па је и тамо деловао. Онда је кренуо у Кину, али га је смрт преварила. Вероватно би и у Кини било много жртава. Дакле, Франциско Ксавер је друга личност после Лојоле и сад причати да је овај, како се зове, епископ римски добио име Франциско по, не знам ни ја, некоме

Фрањи Асишком и да га ми... У целом свету га зову Франциско, једино ми га зовемо Фрања.

Ваљда зајшо шїо ће нас наїрадиши. Чујем да ће Алојзија Сїейинца їроїласиши за свеца.

Па добро, он ту сам није крив, то је, просто, једна вишегодишња... Претходни папа га је прогласио за кандидата, за блаженога, молио се тамо. Вероватно сте и ви имали прилике да гледате клечање пред „моштима“ Алојзија Степинца. Нема код римске цркве скоковитости, то је један континуитет.

Ваш колеїа, їрофесор Срба Живановић, наїисао је їоводом веси да ће злочинац, креаїор и духовни человођа саїпирања србсїва у време оно, биши їроїлашен за свеїиїеља, оїворено їисмо Паїријарху србском и Синоду, їражећи од њих да уложи їроїесї Ваїикану и да, уколико Ваїикан їо не їрихваи, їрекину било какве даље конїакїе.

Доїравде: за оїшїење са Ваїиканом није било їоїребно їисмо Вашеї колеїе Србе Живановића, їо су уредили канони, їласно и јасно, али їосле їої їисма ми смо очекивали, їошїо је оно било оїворено, да ће доћи до неке реакције.

Нажалосї, видели смо реакцију у средсїви-ма јавної информисања и наш їаїријарх изјави да канонизација, односно, їроїлашење Сїейинца за свеїиїеља неће нарушиши наше добре односе са Ваїиканом.

Еїѡ, да вам ѡу весї дадем. Али не знам да ли сїе имали ѡрилике да видиѡе, рецимо, ову фѡѡѡграфију. Недавно се, ѡре неѡ шѡѡ је дошло до ѡриче о Сѡейинцу, исѡод слике Алојзија Сѡейинца, у Заѡреду сликао цео наш Синод на челу са Паѡријархом.

Мноїа чуда ћу Вам ѿказаѡи.

И ово нисам видео. Односно, видео сам, пардон, да будем прецизан, у вашој књизи. Запамтио сам Студеницу овакву каква је била. Непријатно сам изненађен са овим дизајном.

Студенички иконостас
која је порушило безумље

"Тихоново умље".

Episkop zahumsko-hercegovački Grigorije Karadžić i Mladić treba da idu u Hag

Episkop zahumsko-hercegovački i primorski Grigorije smatra da bivši predsednik Republike Srpske Radovan Karadžić i ratni komandant Vojske RS general Ratko Mladić treba da se predaju Haškom tribunalu da bi tamo dokazali nevinost ili krivicu.

- Ja sam to uvek govorio, zamislite i 1997. godine, samo što tada možda nisam bio čovek koji se sluša - rekao je episkop u intervjuu objavljenom u nedeljniku „Reporter“. On je ocenio da nije „hrišćanski da svi stradamo zbog jednog, ma ko da je on“ i da je „potpuno promaše-

na priča o tome da li je taj sud pravedan ili nepravedan“. Prema episkopovim rečima, „hrišćanski je mentalitet da jedan postrada, da ne bi postradali svi“.

Episkop Grigorije je preporučio Karadžiću i Mladiću da se ugledaju na generala Vladimira Lazarevića, koji je jednog dana rekao: „Reč je o sudbini mog naroda, ja idem tamo“. Episkop zahumski je ocenio da „mi imamo i tu sklonost, što je posledica izolacije, da određene odluke proglasimo za apsolutnu stvar“.

- Tako je apsolutna stvar da je patriotizam sakriti se u

šumi - rekao je on i upozorio da je „nekada patriotizam uzeti svoju glavu i reći: 'Evo moja glava za ovu Republiku Srpsku, zato što ja znam i mitugi od nas znaju kakve su divne glave date za ovu RS i za opstanak našeg naroda u BiH“.

- Sada nije vreme Karadžića i Lazara, sada je vreme Stefana Lazarevića, koji je uzeo svoju sestru Oliveru i odveo je svom ocebici u harem. To je ono što sam ja radio kada sam išao u Vašington i za što mislim da je jedino što sada možemo da radimo - kazao je episkop Grigorije.

Лажни епископ "брине" о србским јунацима

Бискуп Григорије клечи на миси

Идољоклоник у акцији

Амфилохије и Иринеј са "свештим оцем"

Јеврејска синагога - ѿажење Ај.71

"Тица у свом јайшу

Боїуиздаја на делу

Свој са својима

Која сврби ѿај се чеше

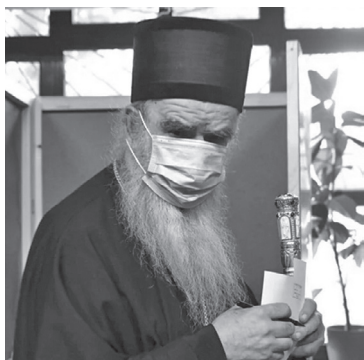
Браћа ѿо вери

Синод исјод Алојзија Стейинца

Ойеѿ и ойеѿ велеиздаја

Овако верујем

Орден Св Саве председнику ЦК

Ала смо се састјали бећари

Ко да више

Пайољубац

Радосиј уз "свештої оца"

*Амфилохије и Иринеј
код "шаије"*

Четврти по реду "свешти оцац"

*Проштрали Св Јустина,
довели Зизјуласа*

Бе си браће по вери

На шри вере оком намијује

Епискојско достјојанство

Жрец

*Чуда нам се доіађају. Ми имамо у једном
иксану у иџио време Ејискоја бачкої и бечкої,
їорїїарола Синода Срїске їправославне цркве,
сада и врховної судију, їїј. їпредседника Великої
црквеної суда – Иринеја Буловића.*

Како каже Његош – жрец Европе. Додуше,
он то за папу каже.

*Да. И сад ми видимо овде, на овој фоїоїра-
фији – он са овим човеком у црвеној кайици уче-
сївује на молиїви.*

То канони изричито забрањују.

*Наравно, овде видимо два наша ејискоја са
Бенедикїом.*

*Заборавио сам да вам їонесем фоїоїрафију
їосїодина Амфилохија Радовића са овим новим
їаїом.*

Али чуда се доіађају.

*Видиїе, ево овде Иринеј Буловић у кайолич-
ком олїару.*

*Овако ће, ваљда, изїледати наши олїари,
без иконосїаса, ускоро.*

Овде видимо ове јерейице у нашем олїару.

Чуда се доіађају.

*Овде видимо нашеї їпредседника Великої цр-
квеної суда који дели їравду, различне еїиїи-
мије и їако даље. Видимо їа у једном озбиљном
друшїву, друшїву на које србски свешїеник и
србски јерарх не би имао їраво.*

Видимо їа и овде, у разноразним зїодама и шїако даље.

Да ли може неко да сїане на крај овом чуду, овом руїању, овом їажењу канона?

Професоре драїи, ево їа и овде, у два случаја. Поїледајїше, рецимо, ове фойїоїрафије. Овде имамо човека који је себе їроїласио, ево їише: Владика Гриїорије їосїао дискуї. Сам се їроїласио дискуїом. А овде їа видимо како клечи у каїшолничкој каїшедрали, на њиховом боїослужењу.

А овде видимо Еїискоїа бачкої и бечкої, їредседника Великої црквеної суда, їорїїпарола Србске їравославне цркве, како їали свећу у јеврејској синаїоїи.

Овде се десило да је неко најїисао: Ко се са жидовима зажеже...

Тачно су испод фотографије наведени канони.¹³

Сломићу ја кичму Артемију

И један и друїи. И сад, шїа се доїађа? Овај човек каже: Ја ћу сломиїи кичму Арїемију. И сломи му кичму.

Није. Он мисли да му је сломио...

13 45. Апостолски канон гласи: *Еїискої, или їрезвиїтер, или ћакон, који се са јерейиком буде само и молио, нека . буде одлучен; а ако им је доїусїио као клирицима да нешїо чине (= чинодејсїевују), нека се сврїне; а 71. Апостолски прописује: Ако неки хришћанин їринесе уља у свейїилишїе незнабожачко, или у јудејску синаїоїу, или свеће їали, кад су їразници њихови, нека буде одлучен.*

У ѿраву сїе.

А уз Божију помоћ, неће му бити сломљена.

Дакле, како да кажем, сад сте ме забринули овим питањем. Да ли може да се стане на крај гажењу канона?

Наравно да може. Бог може све. Е сад, питање је да ли смо ми... Ми смо као народ заслужили више озбиљних опомена или, како бих ја кошаркашки рекао, направили смо пуно личних грешака. Бог нас опомиње да не бисмо због тога срљали даље. Ово што се дешава и појава оваквих епископа који апсолутно... За њих ови канони не важе, за њих не важи ништа, исто као што не важе ни одлуке васељенских сабора.

Али да видиш, ѿрофесоре, како за њих важе канони када ѿреба некої да осуде. Да видиш како су им канони бишњи.

Па не важе. На пример: вас су осудили. А ко ту осуду признаје осим неколико њих?

Дакле, њих поштују, али их се пре плаше, оних неколико људи који су испод њих. А ко ће да се плаши некога епископа браничевског или овог новосадског? Па они који су црнорисци са територије Браничевске епархије или Новосадске.

Међутим, скоро смо разговарали о томе, био сам у Рукумији која је, не знам ни ја колико, шест или седам километара од Пожаревца, дакле од центра Браничевске епархије. Питам оца Симеона, додуше мало и у шали: Да ли вам

је, оче, долазио епископ? Нисам дуго био, четири-пет година, код њега. Каже: Није био последњих петнаест година, односно ја сам пре петнаест година дошао у Рукумију. Дакле, од тог до овог тренутка кад сам ја био, пре десет дана, није. Значи, није имао снаге да пређе асфалтним путем десет километара, што је десет минута вожње његовим мерцедесом.

Колика је моћ тих епископа? Моћ је онолико колико, извините на компарацији... Ја сам се као дете плашио мрака, а нарочито, ишао сам често у риболов на Дрини. Риболов је бољи кад је дан кишан, кад је мрачно, па сам се кад нема месечине враћао кући и пролазио поред гробља. Као дете сам се плашио, то су били непријатни тренуци. Деда није реаговао као свештеник, али баба ме је подучавала, али не само она него и друге неке старије жене, бабине пријатељице: Сине, немој да се плашиш гробља. Јесте мрак, али нема везе.

– Па шта да радим, како да се не плашим?
– рекох.

– Прекрсти се. Ђаво, иако постоји, бежи од крста – каже.

*Да ли зајо овај браничевски ейиској скида,
како каже, крсџаче ђо црквама?*

Интересантно је ово питање. Ја сам онда почео да практикујем да се прекрстим кад пролазим поред тог гробља, и заиста, после извесног времена, страх је нестао.

Дакле, Сатана је јак онолико колико може психолошки да делује. Нема друге моћи, него ове психолошке. И те сатанизоване владике на бази психолошког рата управљају тим епархијама. Крст, ево ова књига моја, интересантно, ја сам тако хтео. Овај крст на овој Горњој испосници изнад Студенице, Светог Саве, у ствари...

То је на црквици Свештої Георгија, је л'?

Јесте, јесте. Може троје људи или четворо да стане у њу. Али је крст велики. И крст је један, ово је интересантно питање кад сте поменули крст... Ви сте ми донели ону књигу где се говори о догматици, како се предаје догматика...

Веромучење

Да, на Бојословском факултету. Мислите на књију владике Арђемија?

Да. И сад ја, читајући ово, сетих се једне друге ствари, које нема овде у књизи. Ово што ћете чути, то је моје лично искуство. Сетио сам се да је негде '91 године уведено православље као изборни предмет, а одмах потом је владика Игњатије написао за први и други разред основне школе и неки приручник, уџбеник за децу, и приручник за први и други разред. Поводом тог уџбеника за први разред изашао је један подужи текст који је био сјајно написан од стране госпође Невенке Вукадинов. Да вам прочитам, вероватно ће вас зачудити.

То беше у „Књижевним новинама“?

Јесте. У оба уџбеника је епископ поменут 67 пута, литургија 63, заједница 62, љубав 60, при-рода 46, црква свега 36, слободан или слобода 28, а Исус Христос 26 пута.

Можда је и он сѣао на месѣо Хрисѣа, као ѿаѿа.

Бог Отац 24, а личност 12 пута. Давати то-лику предност... Хајде, бар, да је раван Господу Исусу Христу, али да будеш три пута цитиранији од Њега... Интересантан је вокабулар господина Игњатија – нема ниједне молитве, не помиње се крсни знак...

Крстоломље

И ово је интересно, у целој овој догма-тици, бар колико сам ја приметио – владика Игњатије не помиње крст, крст не постоји као симбол.

Он у ѿејораѿивном смислу ѿовори о крсѣачи.

Овде чак ни то. Рецимо у појмовима које на-браја госпођа Вукадинов, код владике Игњатија не постоји ни термин покајање. Дакле, покајање не постоје.

Видели сѣе, он и каже – нема шѣа да се кајем.

Нема шта. Е сад, има ту једна интересант-ност. У средњем веку су, говорим о римској

епархији која је деловала у том периоду, а нарочито од појаве Лојоле и језуита, позната била убијања, ломаче и тако даље. Е сад: ако је неко био у римској епархији и сматрало се да има грех (можда га је имао, а можда и није), обично је спаљиван или убијан. Дакле, пошто им је пресуда била убијање, онда ти том, ако и јесте грешник, не даш време да се, евентуално, покаје и стекне могућност за живот будућег века, односно ускраћује му се могућност покајања. Ако покајања нема онда... Они су овако резоновали: боље да те спржимо одмах овде, него да се пржиш тамо у паклу.

Дакле, покајање не постоји, а ако оно не постоји, ми нисмо православна црква.

Богоиздаја

Тако је. Професоре, морам да Вам ошкријем једну шајну. Тражио сам размену мишљења са Вама једном приликом, телефоном, ја сам Вас упознао са неким збишјама: да нам руше робља, да нам руше иконостасе...

Па ето, ја ово за Студеницу...

Да носе љаино љрсјење, да носе љаине на љрсне крсјове и шако даље. Пишам Вас, љрофесоре, да ли је ово велеиздаја у врху Србске љравославне цркве од љојединих ейискоја. Ви сје рекли кајејорички: Није!

Ја сам онда мало ублажио квалификацију, ја иишам да ли је бар издаја, ако није велеиздаја.

Ви с̄ће о̄йе̄ш били ка̄ш̄е̄јорични и рекли с̄ће:
Није!

Био сам збуњен.

Онда с̄ће рекли: „То није ни велеиздаја, ш̄о
није ни издаја, ш̄о је бо̄јоиздаја!“

И ш̄ај Ваш ш̄ермин ме је до ш̄е мере бацио у
размишљање и мислим да кад човек љажљиво
јрочиш̄а ову књиу владике Ар̄ш̄емија... У с̄ћвари,
ово није књиа, ово је оно ш̄ш̄о је владика Ар̄ш̄е-
мије 2008. јодине најисао Сабору. Кад ш̄о јрочи-
ш̄амо долазимо до закључка да би мно̄о још̄ш̄е-
није било да је овај Ӣња̄ш̄ије Мигић изашао јред
своје с̄шуден̄ш̄е и рекао: Децо, нема Бо̄а.

Мислим да би ш̄о било часније, ако је он чо-
век а̄ш̄еис̄ш̄а, ако је он човек језуиш̄а, римока-
ш̄олик, Зизјуласовац, ш̄ш̄а ли је, не̄о ш̄ш̄о јрича
ш̄о ш̄ш̄о јрича. Јер ово ш̄ш̄о морају да ја слуша-
ју с̄шуден̄ш̄и, и можда да од̄оварају, добију неку
оцену збо̄ ш̄о̄а и јосле иду у народ, ш̄о је с̄швар-
но с̄шрашно.

Ако је неко епископ, то не значи да верује у
Бога. Људи иду у монахе, монахиње, је л' тако?
И природно је да се они, ако живе молитвено,
приближавају Богу, да више верују у Бога него
ја који сам се целог живота бавио диференци-
јалним једначинама.

Међутим, не заборавите да рогоња, да га
тако назовемо, у сваком тренутку делује.

Имао сам прилике да слушам једну при-
чу од предивног монаха, вероватно га и ви зна-
те, оца Јулијана, једног од претходника вашег

Чачанина Тихона. Не можете се одрицати ваших Чачана, ви имате значајне људе. Ето, Тихона, па Вељу Илића...

Пајријарха...

Па јесте, и Патријарха. Овде имате један чланак Светог Василија Великог у ком се наводи да се императивно треба држати црквеног предања. И прва ствар коју каже јесте да је прво и најопштије: знак крста. Дакле, знак крста је прва ствар коју Свети Василије Велики, један од три, вероватно, највећа јерарха, ставља на прво место. А ви предајете догматику у којој се крст не помиње, у којој се не помиње Свети Сава, у којој се не помињу разни празници који постоје у светосављу и тако даље...

У којима се и Господ окривљује...

Е сад, да се вратимо на оно што сам хтео да кажем. Дакле, отац Јулијан мени каже... Ја сам се, у ствари, пожалио: Знате, поштовани оче, ја бих да будем добар православац, али... Млад сам био, тридесетак година тад кад смо водили разговор, кушач ме куша, пушим, пијем и тако, разне ствари грешне чиним. Кад вас гледам овако смиреног... Далеко сам од таквог једног мира и смирења.

А он мени каже: „Млади господине, немој мислити да... Ја сам провео цео живот у цркви, цео живот сам провео у молитви, цео мој живот је уподобљавање Господу, али то не значи да

сам ја заслужио Рај. А Сатана ће ме сад највише напасти, пред сам крај мог живота, јер је његов успех највећи кад преобрати мене који сам цео живот хришћански живео, много је већи успех него тебе у тридесет година.“

Да, шиме сїе, у сївари, хїели да кажеїе да чињеница да је неко ейискої не значи да је осїао уз Боїа.

Не значи. Иако је данас уз Бога, не значи да је и сутра уз Бога. А „Оче наш“ мора сваки дан да се чита, иако...

Иако Иїњаїїје каже да не сме.

Да не сме никако. Забрањен је Оче наш.

Да. Ви сїе видели у овој књизи, їрофесоре...

Јесам, можда ће вам то бити интересно. Прибележио сам разне ствари које промакну овим умнијим теолозима. Ја, наравно, као човек са слабијим теолошким знањем посматрам мало другачије ту књигу. Ово је, како бих рекао, „Догматика Србске православне цркве“, тако се зове предмет. А ја вама сад читам шта ту пише:

„А будући да, ево рецимо имате на западу, тај проблем, будући да се тај морални закон стално мења, мења се, дакле и оно што људи чине. Тада, у ствари, је аутоматски, са променом тих моралних закона, дошло под сумњу и такозвана истина цркве. Па на западу почиње да се, у ствари, западни човек да види цркву и

тако даље.“ (пред читаоцима је заиста део Мидићевог текста који није преправљан како би се стекао увид у његово списатељско „мудровање“ – оп. аут.)

Дакле, овде читав овај пасус нема ништа осим запада. Ја верујем да је тако, да је то тако на западу, али што није рекао како је на истоку, у Кини, и како је на Југу, у Африци и тако даље.

Па следећи пасус, рецимо:

„Ево примера, пре сто година или не знам ја, католичка црква не само за, рецимо, ствари које се данас упражњавају, на западу пре 100 и 200 година, и 300, католичка црква је ломила...“ (пред читаоцима је овде други део Мидићевог текста који није преправљан због истог разлога који смо већ навели – оп. аут.)

И у читавом овом пасусу, дакле на пола стране, нема нишчег сувислог. Ево, рецимо, следећег примера:

„Енглеска је донела Закон, не само Енглеска, него имате и Холандију, Белгију, имате, не знам ни ја Француска, која је донела законе...“ и сад прича како је у тој Енглеској, Белгији и Холандији. И то се зове „Догматика Српске православне цркве“.

Потом каже: „Као што је на западу схваћено...“ И стално је само, дакле, Боже ме опрости, као да му је у главу укодиран запад и да он, осим запада, ништа више не види.

Веромучитељи на делу: у Равени издадоше Бога

*Ви знаџе, ѡрофесоре, да је Иѣнаѣије Мидић,
заједно са Иринејом Буловићем у Равени ѡѡѣи-
сао онај...*

И то је на западу.

*И ѡо је на зајаду. Он није моѡао да оде у Ру-
кумију, али је моѡао да оде у Равену. Он је ѡѡѣи-
сао ѡримаѣ ѡаѣе. О ѡоме је еѣиској Арѣемије
Сабору најисао и ѡосѣавио девеѣ врло неуѡдних
ѡиѣања 2008. ѡдине: Ко? Са којим овлашћењем?
Са којим ѡравом? По чијем задужењу?*

Сабор се држао ѣуѣања.

*Онда је ѡосѣављено ѡиѣање: Да ли је своје-
ремено Сабор донео одлуку о исѣуѡању Србске
ѡравославне цркве из Свеѣској савеѣа цркава?
Ни на ѡо ѡиѣање није било одѡвора.*

*И сад, умесѡо да Сабор расѣрави о овим не-
булозама које се ѡворе сѣуденѣима, о крсѣача-
ма, о неѡѡребном чиѣању Оче наш, о ѡоме да је
ѡревазићено десесѣ Божијих заѡовесѣи, да је Боѡ
оѣац учинио неѡравду ѡѡо није ѡиѣао човека
хоће ли да ѡа сѣвори, уѡрозио је ѣеѡову слободу.*

Да, јесте. И Христос је грешан овде...

*Умесѡо да људи узму и да ѡо размаѣрају,
они... Шѣа су урадили ѣи наши „вероучиѣељи“?
Неко, ко ѡо мало озбиљније ѡраѣи, каже: То нису
вероучиѣељи, ѡо су веромучиѣељи.*

*И умесѣо да Сабор ѿу сѣвар ѿресече, он ѣуѣи.
А онда, не би крив онај шѣо уради оно (ѿрге),
шѣо каже народ, неѣо онај шѣо чу.*

*Па умесѣо да се решава ѿроблем, онда дајѣе
да склонимо Арѣемија јер је он смейѣа, да се ова
сѣвар, која је обеѣана и зајѣочейа, доведе до краја.*

*Ви сѣе, ѿрофесоре, били ѿѣѣисник неколи-
ко аѣела ѿроѣив ѣих неканонских акаѣа у вези
са сѣрадаѣем и ѿроѣоном ейискоѣа Арѣемија. И
ѿоред ѣѣѣа, Ви сѣе и даље осѣали члан Еѣархиј-
скоѣ савеѣа.*

Артемије је у праву

Нису ме избацили. Видите, ја имам једну, како бих рекао, математичарски гледано, привилегију, да не познајем лично ни владика Артемија ни владика Иринеја (Буловића). Другим речима, могу, колико је то могуће, да... Дакле, кад познајем некога онда сам помало и субјективан. Ја могу да будем релативно објективан у том сукобу. Јесте, подржавао сам у много случајева владика Артемија из простог разлога, не зато што га волим и што гајим некакав афинитет према њему, него зато што мислим... А ја сам обавезан да говорим истину, то сам, на крају крајева, и рекао овим римокатолицима у Трсту, као хришћанин: мислим да је Артемије у праву!

Ја само због тога подржавам Артемија, не из неког другог разлога!

И, наравно, увек ћу га подржавати!

Небулозе Игњатијеве

Исто као што, немам ништа против господина Игњатија Мидића, али мораћу још мало да вас малтретирам.

Каже (Мидић): „Видите, читаво западно друштво, савремена цивилизација, да тако кажем, зато што је... Али ту и ми спадамо...“, па у истом пасусу: „То је урадила западна цивилизација, наша цивилизација.“

Дакле, ја као математичар никако не припадам западној цивилизацији. Не постоји западна математика или нека источна, него само светска математика. Према томе, моји научни радови су трпели критике из Јапана, Аргентине, Индије, са Запада и са Истока и тако даље. Фокусирати се само на западну, како он то зове, цивилизацију, то значи један аутистичан приступ епископа браничевског који предаје догматику. Ни веће ширине у првојерарху, ни веће ускости у браничевском епископу.

Професоре, ви сѣе члан Еѣархијскої савеша?

Јесам.

Да ли сѣе некада, на ѣом Еѣархијском савешу, расѣрављали о веронауци?

Јесмо.

Оѣросѣиѣе, Ви знаѣе да Вас ценим и ѣошѣујем, али ја сам од свеѣиѣеља, од свеѣиѣих и

*доносно оца научио да се ђушањем изда-
је Бої.*

*Зашио ђушише ѓред овом ѓроїашђу која
нам се...?*

Не ђутим. Ето, пре, неће бити више од 20
дана, била је једна седница и ја сам говорио.

У Патријаршији?

У Патријаршији. Био је тамо, поднео је ре-
ферат господин Вулибрк, и од нас се захтевало
нешто да урадимо. Ја сам био против усвајања
тога зато што нисам добио никакав папир, ни-
сам имао времена... Био је у питању наставни
план и програм.

Усвајаше наставни ѓлан и ѓроїрам?

Који никад нисам видео.

Па ђо нису радили ни у време Јосиїа Броза.

Ја сам рекао, не могу бити ни за, не могу
бити ни против, док не видим шта ту пише. По-
готово што сам имао прилике да читам какви
су наставни планови и програми уђбеника на
Теолошком факултету.

И још једна ствар – био сам директор Заво-
да за унапређивање образовања и васпитања.
Пре шест година дошла су до мене два уђбеника
владике Игњатија, овога из Пожаревца. Ја сам
направио једну фину, врло репрезентативну
комисију у којој је био један доктор теолошких

наука, један магистар теолошких наука, један доктор психологије, све професори са универзитета, асистенти и једна професорка српског језика. После извесног времена добио сам извештај чланова комисије – извештаји су били једногласни да уџбеници не ваљају.

Које године је то било?

Па то је било 2008. године. Тада сам тадашњем директору Завода за уџбенике Радошу Љушићу рекао: Просто, као директор, потписујем да ово не ваља и не треба штампати. А да не би било неких проблема, узми ово, све сам ја то навео са печатом, однеси том владики Игњатију, па ако он може нека напише нешто друго. Нећемо ићи у новине па казати овај написао па не ваља. Јок, брате. Само нека иде тамо, нека повуче ово.

Епilog је био овакав: после годину дана један од тих уџбеника узео је неки ђакон из Смедерева па га је, кажу, ја нисам даље учествовао у томе, преправио и почео је да личи на неки пристојнији уџбеник. А један су они публиковали без одобрења, дакле, противзаконито.

И могу вам рећи да су, у читавом том Епархијском савету, сви ћутали.

Дакле, није нико био против онога што сам ја говорио, једино ме је Патријарх благо подржао, а нико није ни подржао нити напао оно што сам рекао. Само ћутање. И ја се онда сетим да у Светом Писму Христос, мало разљућено, говори о млаким, врло онако непријатно се изражава...

Ни сїуден ни врућ, неїо млак. Такве ће Госїод избљувайи.

И студен је бољи него млак, по Христу. Дакле, наша црква је у стању не хибернације, онда би била студена, него је, мислим, на леру, тако некако. Интересантно је да је Патријарх прилично бираним речима (није као ја, ја немам разлога да бирам речи), подржао овај мој став и рекао је, обећао је, у ствари, да ће тај проблем веронауке, али и ових ствари и наставних планова и програма и на Теолошком факултету бити стављено на заседање Сабора.

Дај Боже, дај Боже. (Патријарх рече, па порече! Зашто? (Оп. М.С).

Али, зар смо морали од ових 350 куцаних сїрана које је владика Арїемије їослао, са овим комїакї-дискотом, Сабору – зар смо морали да їроїусїимо, драїи їрофесоре, шесї їодина и да нам изађе шесї їенерација боїослова? Дакле, ми смо шесї їодина сејали кукољ.

Иначе, док је їокоїни Кијук (Предраї Драїић) био уредник Књижевних новина, објављен је један шексї о їакозваној реформи Боїословскої факулїеїа, їде су, у сївари, сїуденїи наїравили їобуну їроїив їе реформе.

И ми смо чиїавих десесї їодина їусїили да нам се сеје кукољ їо земљи Србији. И їи млади свешїеници, коїи сад одлазе из Иїњаїиїеве клуїе и клуїе Иринеја Буловића, они више...

Иринеј Буловић, диригент из сенке

Не, немојте Иринеја Буловића оптуживати. Он, и кад је био декан, и кад је предавао, односно кад се говорило да предаје грчки језик, он није одржао ни по један час годишње. Он је и данас шеф тамо.

Декан?

Он је супер-декан. Има тамо онај викаријус декан, али он (Иринеј) и сад управља. Пазите овако: ја сам био професор на универзитету. Иринеј је професор универзитета. Да бих био професор универзитета, односно професор за диференцијалне једначине, ја сам морао, осим оног факултета, магистратуре, доктората, да имам докторат и публиковане научне и стручне радове, а пожељно је и књигу из диференцијалних једначина. То су неопходни услови, али нису довољни да будем професор за диференцијалне једначине, јер можда и ви имате те услове, па ћете ви на конкурс бити изабрани, а не ја. Значи, морао сам да имам, понављам, публиковане стручне, научне радове и докторат из оне области за коју сам... То је природно.

Иринеј Буловић је био професор грчког језика. Нити има магистратуру из грчког језика, нити има докторат из грчког језика, нити има књигу, нити публиковане стручне и научне радове.

Дакле, нема ниједан услов.

Каже, али он зна. На пример, ја сам стављао тако неку примедбу. Каже, али он зна грчки

језик. Па добро, има још 9,5 милиона доле Грка и они знају грчки језик па не могу да буду декани Теолошког факултета.

Али он може, професоре. Он може да буде декан, може да буде професор, може да држи две епархије, може да... Сад је и председник Великог црквеног суда. Њему је све...

Ово што сте ви рекли – они се не придржавају канона. Они не поштују оно што прича Свети Василије Велики. Закон о универзитету постоји. Универзитет значи има своје каноне. Канони су ово што сам ја вама рекао да су услови да би неко био професор. Али они те каноне окаче мачку о реп.

Полтрони су привилеговани

И сад имамо следећу ситуацију: њихови ђаци пошљају свештеници и по правилу, што год су вернији шом учењу они добијају епархију директно у центру Чачка, у центру Крајевца.

Ми имамо једног поју у Заблаху. То је био смеран свештеник. Један син му заврши Богословију, друји, трећи. Један је свештеник у Чачку, друји у Крајевцу, трећи у Алексинцу или у Александровцу, не могу да будем сиуран. Одмах у епархије.

И шта се догоди њиховом оцу? Сруши икономас у заблашкој цркви. То је изгледа сада нека цена, знаје.

Прича се да су неки епископи пошљали епископи са задатком да изнутра...

Ја сам недавно разговарао са једним академиком који засиуиа шу шезу и има јуно аријуменаиа да цркву нашу није могао раздићи чак ни комунизам. Било је јошребно да се убаџи неко изнушра ко ће да доврши шаж јосао.

И ево, Ви сће сад шо исјричали на Ејархијском савешу, али нама и даље исћи људи предају исшу „науку“ и нама са ших факултеша, из ших школа, излазе људи који баишаљују оно шшо смо ми вековима, са колена на колена, чували и преносили. А ми оно шшо смо јримили од наших ђедова шреба да јренесемо неокрњено, неујрљано, чисшо, свешо, нашим унуџима, нашој деџи.

У сваком безизлазу постоји излаз

Па знате, то је све тачно, ово што ви кажете. Али, ја се опет морам вратити на ове моје претке, са каквим су се они мукама носили. Све епохе су имале своје муке. Узмите ситуацију 1207/1208. године у којој су се налазили Србија и србска црква. Немања је умро, Вукан се побунио против Првовенчаног. Вукана помажу западне силе као што и данас некога помажу.

И дошло је до грађанског рата. У том тренутку је на римском трону Инокентије III који је потпуно овладао Западном Европом, Мађарском, чак и Кипром. Даје круну Бугарима, Кала Јовану. Дакле, и Бугари ће постати римокатолици, даје круну Првовенчаном, не види се краја, римокатоличко море све потопа.

И сад, у ситуацији која је потпуно безизлазна, која је много тежа него данас за нас Србе, појављује се неки мршави Сава, Растко, једва хода од нејела и испосништва. Појављује се у Србији и одједном тај млади човек потпуно преокреће ситуацију. Не у Србији, него на читавом Балкану, преузима на себе улогу да некако регулише тај проблем међу браћом, решава и Кала Јована, и Првовенчаног... Иде у Малу Азију, добија у Никеји право да наша црква буде самостална и потпуно ситуацију на Балкану, противно моћном папи Инокентију, преиначује у нашу корист.

И садашња наша ситуација је црна, не може бити црња. Али била је црња пре десет година јер је једина светска сила била Америка, која има Џоа Бајдена који је постављао овде, као газда, што вам је познато, који је ишао у Дечане. Мало бомбардује, мало иде у Дечане, да се „моли“ Богу. Тај Џо Бајден.

Имао сам прилику да са владиком Савом шумадијским разговарам пре можда 20 година и онда смо нешто помињали Косово и Метохију.

И он каже: Знате шта се мени десило? Дошао је из Америке овде у Шумадију, али га као угледног епископа позове амерички Сенат на расправу о Косову и Метохији. И каже: Ја говорим оно што сам сматрао... Наравно, шта ћу ја да говорим, него истину. После мене говори сенатор Џо Бајден. То је било пре 15 или 20 година. Ми се, каже, знамо још док сам био епископ у Америци. Све супротно од онога што сам ја

говорио. Ја ћутим, демократија је то, свако има право. Пауза, ја приђем и кажем – господине Бајден, мало сам зачуђен.

А због чега, бискупе?

Па, не чуде ме ови други сенатори што су говорили врло слично као и ви, јер они знам да не познају ситуацију на Косову и Метохији, па из незнања то говоре, али за вас знам да знате ситуацију и да знате да је оно што сам ја говорио истина, а ви сте говорили супротно од тога.

Јесте.

Како сте могли?

Па, Боже бискупе, знате ко ме плаћа?

Тако, господине Бајден?

Тако.

Ја се онда поздравим и одем.

То је тај господин Бајден који није ломио кичму владики Артемију лично, него преко Иринеја Буловића.

У време Марије Терезије министар иностраних њослова био је Берџенштајн. И сад он каже, имам њај докуменџ, имам њај циџаџ, неџде сам џа и заџисао, у некој од мојих књџиџа. Сада ћу џа само џарафразираџи: Србе не можемо силом наџераџи у Унију. Србима џреба на еџискојска месџа довесџи људе власџољубиве, сласџољубиве који су нехајни за сџадо, а онда џоџџаљиваџи неслоју у народу и онда ћемо џај џосао лакше завршиџи.

Да ли је, граџи џрофесоре, дошло време да се џа визија Берџенштајнова осџвари џа да нам на еџискојским сџолицама седе неки еџискоји који

не хају за сѣадо, којима је више до власѣи и до часѣи и да на ѣај начин окрену брод нашеї сѣа-сења ѣрема Ваѣикану умесѣо ѣрема исѣочнику?

Ви сте 100% у праву. Седе! Али, неће моћи да окрену брод спасења према Ватикану, јер они имају моћ од овога света и та моћ се зове Бајден или, не знам ни ја, Америка.

Али, сетите се речи Светог Николаја: Рат стално траје између слуга Божјих и сатаниних.

У почетку, битке добијају сатанине слуге, али рат добија Христос.

Према томе, добијаће парцијално и поједине епархије, биће ту и јереси ових и оних. Али сам потпуно убеђен, као што су били убеђени ови моји преци, 400 година: дефинитиван рат добија Христост, односно они који су на Христовом путу.

Ипак је та њихова моћ доста уздрмана. И римске цркве и западних сила.

Русија је успела да се поврати. И Русија је врло карактеристична. Њу је повратило православље. Наравно, она је увек имала добре математичаре и инжењере да направе ракете, али руски дух је прилично несаломив. Он је био спао на бабе које су ишле у цркву, на Солжењицина... Али Божја промисао то одједном...

Не дој се, мало стадо

Професоре, кад сѣе ѣоменули Русију и руску цркву, ми ѣамѣимо време када су руске свеѣиње ѣреѣваране у базене за куѣање, у шѣале, маѣацине...

Али, ја сам имао љриликe да љрочишам књиљу
„Свeјишeљи руских кaшaкомби“. То је шaквo љo-
шресно свeдочансљво.

И, шљa се дољодило?

Дољодило се да се љравослављe сљасло. Оно
шљо сљe и Ви рекли и оно шљо је иначе, из Јеван-
ђeља, љознаљо: Не дој се, мало сљaдо.

Дакле, и сада у земљи Србији, у овом безaкo-
њу које је eвидeнљно, љочев од обрaзовaњa у нa-
шим дољословским школама љa до рушeњa љробa-
љa, иконосљасa, служeњa са јерeшљицима и шљaко
даљe, имамо неки зрaчaк свeјлосљи.

Ми видимо како се неки народ окуљљa да се
моли Бољу на љрави начин.

Ови рушe иконосљасe, a неки Срби дижу ико-
носљасe.

Даћe Бољ да се сљанe на љуљ овом безaкoњу.

Бог увек ради оно што је за нас најбољe.
Другим речима, ако смо нас четворо овде такви
какви јесмо ми мислимо да би сад најоптимал-
није било да нам Бог учини то и то да бисмо ми
даљe напредовали. Некад се деси, али најчешћe
се не деси.

Зашто?

Зато што ја и ви, сви ми овде, знамо шта
отприлике трeба радити, али немамо потпуне
информације шта је добро за вас и за мене, и за
њу и за њeга, a Господ то зна.

Према томе, Господ ћe интервенисати у
оном тренутку кад је најоптималније за стадо,
ја у то не сумњам.

Е сад, да ли је тај тренутак дошао или не,
то ми не знамо.

Али, шта ми морамо?

Ми у то никад не можемо ни проникнути,
али морамо у сваком тренутку да радимо тако
да Бог закључи да смо се заиста довољно пока-
јали, да нам треба мало и помоћи.

Другим речима, наше је да будемо на путу
истине, а Бог ће све остало урадити.

Нека би ипак и било, да Бої гâ.

Па ја се надам, увек је тако било.

Христос, и кад нам узима живот, чини нам
најбоље. А да не говорим кад повредим ногу
или шта ја знам. То је јасан знак да сам ја негде
нешто погрешно.

Значи, наше је, господине Милоје, и хвала
Господу Богу што се тога и држите, а и ја колико
могу – да будемо увек на Христовом путу.

А докле ћемо доћи – Онај који зна шта нама
треба ће одлучити.

*Драћи професоре, да овим и завршимо наш
сусрет за данас.*

Хвала.

Да гâ Бої да се уздрављу видимо.

Али, ви се нисте послужили ни са чим.

*Па ја мислим да је највеће њослужење које
смо добили то да смо чули дивне речи из њруди
једної свейосавца, из њруди једної ѡправославца,*

*из їруди, како сам Вас нашим їледаоцима їред-
сїавио, човека мрава, који је цео животи їрошао,
а да није їришом уїоїребљавао лакїове: часно,
їошїено и досїојансївено.*

*Нека би дао Бої да шаквих међу Србљима
буде шїо више и онда ћемо биїи сїасени.*

Дај Боже, дај Боже.

Поводом треће годишњице од пресељења Љубомира Љубе Протића у вечност, 25. јануара 2020. године Господње одржана је конференција посвећена овом дивном Србину. Међу бројним говорницима био је и Милоје Стевановић који је одржао слово том приликом.

СКИЦА ЗА ПОРТРЕТ ЉУБОМИРА ПРОТИЋА

Ја морам да устанем.

Нека је вечнаја памјат рађу Божјем и брату
нашем у Христу Љубомиру!

ЉУБО-МИР.

Само име каже да то беше човек који љубљаше мир и слогу, ширећи међу људ'ма добру вољу.

Он ваистину бијаше аршин којим можемо мерити докле смо досегли у тежњи да сачувамо аманете ђедова нашијех, да сачувамо предање Светих Отаца, да сачувамо образ.

Љубо није био само академски витлаш – витлаш је, у мом Драгачеву, храст који је надвисио околиш – он је био морална громада.

За њега би се ваистину могло рећи и да беше образован у оном светониколајевском смислу те речи: образован – јер имадијаше образ.

То његово богаство, које ево овако под једну шаку стаје, било је бесцено благо које он није хтео дати ни по коју цену: а ја лично знам и могу

да сведочим да му је нуђена повисока цена еда би попустио или подпустио.

Но нешће!

Тај Љубов образ ме је заиста, као магнет, вукао да што чешће будем у друштву његовом и то ми је представљало велико задовољство, велику радост и велику част да с њим прозборим коеђе коекад коешта о коечему.

ПРОТИЋ

Трагајући за коренима те Љубове честитости и његова благочашћа открих чудо невиђено: у потоњих безмало четири столећа, невероватно али истинито: његови преци су били проте 1.000 година. Нисам направио лапсус јер се догађало да ћед, син и унук истовремено служе Богу и роду.

Дакле, његови преци бејаху пастири добри који су чували светоотачко предање и дизали олtare Богу у славу.

Бејаху проте.

И зато су Протићи.

Љубо је био човек који се борио против новотарија у цркви и управо ту треба тражити његову вољу за благочашћем и правоживљем. Он је био, између осталог, и уредник једне моје књиге која носи наслов *Саїрешења у србској ѡправославној цркви* (Ниш, 2014).

У свом ходу овоземљем, Љубо је мислио на оноземље. Мислио је на Царство небеско.

Он се придржавао оног слова којим почиње Псалмопојац свој пој: *Блаїо човеку који не иде на*

*веће безбожничко, и на љушћу ђрешничком не сћо-
ји, и у друштву неваљалијех људи не седи.*

И данас, из сусрета са овим бројним благо-
частивим људима, видимо ко је чинио Љубово
друштво.

У Љубовим ушима као да је жуборио глас
пророка Јеремије: *Да је ђроклей човјек који се
узда у човека... а од Госћода одсћућа срце њећово.*

*И као да је нећресћано одслушкивао онај крик
Свећој Јована Крсћићеља, који се ђролама из јор-
данске љусћиће, од оновремја до данашњих дана:
Покајће се, јер се ђриближи царсћво небеско!*

Покушавао је људима да довикне, чак и они-
ма који немадијаху уши да чују, ону ђророчку реч:
*Враћиће се са љућа злоћа, љоћравиће љуће
своје и дела своја!*

Љубо је добро знао да ништа не доћесмо на
свет и да да ништа не можемо ни одћети кад
поћемо пред Праведног Судију.

Зато се борио добрим подвигом вере, хвата-
јући се за живот вечни, не уздајући се у прола-
зно, него у Бога живог, јер је знао да само онај
ко се у Госћода узда у високом заклону сћоји.

Богатећи се Богом и добрим делима Љубо
је за живота себи спремао попутнину за будућ-
ност, едаби задобии живот вечни.

*У дневној соби Љубовој скромној дома на
Карабурми видео сам један ђредиван њећов ђор-
ћрећ који је нарисован срцем и оловком Велими-
ра Каравелића, коћа данас ућознах, а који ћовори
о Љубу више нећо шћо моћу исказати речи.*

*Када бих ја покушао да направим скицу за
Љубов ѿоршреѿ, ѿрви ѿошези моје ѿисаљке би
означили да он беше:*

*Доброжелатељ и Доброделатељ;
Радиша и Добриша;
Скромниша и Мудриша;
Трезвењачина и Поштењачина;
Госпољуб и Човекољуб;
Верољуб и Богољуб;
Истинољуб и Правдољуб;
Учитель, Утешитељ и Ревнитељ;
Побожник, Благодарник и Упорник;
Истрајник, Непристрасник и Достојник.*

За главне црте лика његова недостаје ми
ваљан плајваз, јер су моје речи преоскудне да
опишу ту Људину, тог Другарчину, тог Добри-
чину, тог Поштењачпину.

*Немам, дакле, речи да госповерим скицу
за ѿоршреѿ вашеї и мої кројкої, шихої, мирної,
блаїої, граїої Доброљуба, Љубољуба, Љубомира,
Љуба нашеїа.*

Као вишедеценијски члан Епархијског са-
вета (Београдско-карловачке епархије) Љубо је
био велики пријатељ нашег блаженопочившег
патријарха Павла. Приликом једне посете ње-
говом дому, он ми је подарио једну фотографију
и ја сам је, ево, за ову прилику умножио. Она се
налази пред свима вама. Тада, као да сам, у овој
фотографији, видео да се он са патријархом Па-
влом упутио ка Царству небеском.

Љубо је последњих година свога живота подржао једног праведника, на правди Бога прогнаног богоносца са којим се здружио у књизи *Тајна дегине фиоке* (Ниш, 2015) у којој је Љубо главни и одговорни уредник. Имао сам незаслужену част да другујем са Љубом Протићем са

којим ме упознао покојни Кијук (Предраг Драгић) и ми смо се овенчали у мојој књизи *Сине мој, не ђрисџај*, којој је Кијук био рецензент а Љубо уредник.

Много пута смо Љубо и ја разговарали о духовном тренутку нашег зловремја. Један од тих наших разговора смо обавили пред камером.

Због доброте Љубове, ево да исповедим пред вама – свакога јутра, пре него што кренем на пос`о, пред светим иконама заиста од срца узносим молитве за покој Љубове душе.

Нека би му Господ Свемиловичи подарио рајско насеље у царству СвOME, пред чије двери је он – дубоко сам уверен – стигао за живота добротом својом, делима својим, љубављу својом, смиреношћу својом, човекољубљем својим.

Бог да му душу прости!

Део трећи

ИСТИНОЉУБЉЕ – ГРЕШНИ МИЛОЈЕ И ПРОФ. ДР ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ¹⁴

¹⁴ Овај разговор може се видети укуцавањем на претраживачу речи: Grešni Miloje i prof. dr Dragoljub Petrović

На Такову

Помоз' Бог, браћо и сестре. Ево нас на овом легендарном месту где је пре 200 мање једну годину на Цвети, књаз Милош пред побуњеницима, против зулума турскога, под овим грмом кога је време осушило, узвикнуо: „Ево мене, ето вас, рат Турцима!“

После тога, недалеко одавде, Књаз је са устаницима отишао до цркве коју ћемо, с Божјом помоћу, данас посетити. Једна од најлепших и најстаријих цркава брвнара у србскоме роду, посвећена Светом Георгију, где су се устаници заклели књазу Милошу и Србији да ће војевати за крст часни и слободу златну.

У време владавине краља Милана на овом легендарном месту подигнута је ова камена књига. У њој је записано својеврсно пророчанство из кога можемо научити да је све под капом небеском таштина, да је све пролазно, а да у векове остају само часна дела, дела за крст часни и слободу златну.

Тако је, на овом белегу, исписано: „Овај грм ће време да осуши / И камени стуб ће да поруши / Ал' Србија вечито стајаће / И Милоша име помињаће.“

Браћо и сестре, човеку се учини, кад приклони ухо своје овом камену, као да чује стихове Милована Витезовића: „Ту је нова Србија створена / у народу храстових корена / Све љубећи слободу и част / поново смо посадили храст /

Да и даље широм наших страна / над Србијом
слобода се грана / Да се чува заветни нам глас
/ – Ево мене, а ето и вас..“.

На Савинцу

Ова древна светиња иза нас направљена је 1795. године, на истом оном месту где је постојала претходна брвнара, седамдесет једну годину старија, која је запаљена за време Турака.

Ову предивну цркву саградили су Осаћани, мајстори из Осата, из источне Босне. У овом крају постојало је једно чобанче кога су звали Порча. Он је чувао овце на овом пропланку, где се налазила претходна црква брвнара. У том су, са Рудника, наишли Турци са заплењеном стоком и повели и њега да им помогне стоку гонити. Тако се Порча обрео у Босни. Служио је код једног Турчина и био је врло вредан, послушан, марљив и када се Турчин упокојио он је наследио велико богатство. Живео је у Сарајеву и тамо се потурчио. Али кад је зашао у године, сетио се свог завичаја, сетио се древне цркве брвнаре код које је овце чувао, вратио се овде са својим благом и подигао ову лепотицу. Довео је и своју фамилију и по њему се та фамилија назвала Порчићи.

Ево, драги гледаоци, да вам представим то својеврсно ремек-дело мајстора Осаћана. Као што видите, цокла ове брвнаре је од тесаног камена. По њој иде греда темељача, на њу

се слажу жљебљењем брвна и она долазе горе до венчанице. Преко венчанице иде тавањача, а на тавањачу су причвршћени рогови. Црква је покривена шиндром. И на једној и на другој страни, горе на крову, налазе се крстови, правослазни крстови. Дакле, у самој цркви, на њеним брвнима, видите ове прозорчиће са решеткама. Они унутра имају своје капке. Они су служили истовремено, у случају потребе и нужде, и као осматрачнице и као пушкарнице за одбрану.

И ова улазна врата, и она бочна, предивно су изрезбарена. Ту се виде утицаји мајстора који су дошли из источне Босне, дакле утицаји оријенталне резбарије.

Нажалост, нисам у ситуацији да вас уведем у цркву и да вам покажем њену унутрашњу архитектонску лепоту. Она има бачvasti свод, предиван иконостас и на иконостасу велико распеће.

Кажем, не могу вас унутра увести због тога што постоји један акт епископа жичког по коме је свим свештеницима и монасима саопштено да мене не могу примати у светиње и да са мном не смеју општити.

Ја сам, да направим једну малу дигресију, прошле године био на сахрани једном мом веома драгом пријатељу, на горњомилановачком гробљу. Том приликом опело је служило неколико милановачких свештеника. Мене је породица замолила да над одром покојног Миша одржим надгробно слово. Када је Мишин син

саопштио свештеницима да ћу ја, после Јеванђеља, говорити, они су га једноставно уценили и рекли – ако ће Милоје да говори, ми одлазимо и нећемо да служимо опело. Он ми је пришао и пита шта да ради. А ја кажем: Докторе, сахра-ни оца достојанствено. Оно што би Мишу рекао, гласно, ја ћу рећи у својој молитви.

Но, да се вратимо овој лепотици. Рекох, предиван иконостас и на њему распеће. Дакле, крст и распеће Господње, онај исти крст који неки нови цркворушитељи наши, неки професори Богословије, као што је Игњатије Мидић, у пејоративном смислу, називају крстачама и бесумучно их скидају, разваљују двери, батаљују иконостасе, као што се, нажалост, то догодило не само у Браничевској епархији него и у нашој царској лаври Студеници, у нашој светој Жичи, у неким овчарским манастирима, као што је Јовање, у Заблаћкој цркви код Чачка и тако даље.

Али то је тема за неку другу причу.

Овде, са овог светог места, где су се причестили Милошеви устаници, желим да кажем да Срби и данас пред зулумом, али сада не дахија, него пред зулумом кабадахија, поново дижу цркве брвнаре, поново дижу свете иконостасе и на њима распећа.

Неће ови (одроди) моћи порушити онолико колико српски народ може саградити.

Дакле, цркве брвнаре у земљи Србији ничу, њих ћемо упознати ускоро. Испилио се у нашој

Светој Цркви један нови Милош Обреновић који је ускликнуо: Ево мене, ево вас, рат екуменистима!

То је наш владика Артемије.

Видели смо, дакле, данас онај многолетни храст који се осушио. Али видели смо и онај млади који расте и шири своје гране.

Данас ћу вас, браћо и сестре, са овог светог места, одвести до још једног горостаса, до још једног храста који је пустио корење дубоко. Он је за осам деценија раширио своје гране и у много чему надвисио зловремје у коме су га ударале олује и громови.

То је човек који је рођен у Црној Гори, а, замислите, није Црногорац, но Србин. То је човек који је босоногo дечаштво провео у Кучима. Замислите, говори србским, а јок *мајерњим* језиком.

Доушници, потказивачи, жбири и мизерије различитих сорти су га уходиле и тужакале кроз све ове деценије његовог корачања. Најпре га је авангарда анатемисала и прогнала из својих редова, а онда га је суд, због текста у *Књижевним новинама* „Помиримо пријатеље, непријатељи су смирени“, саћерао у бувару са разбојницима, са џепарошима, где је провео шездесет дана.

За време трајања тог његовог апса, сваког понедељка у Француској улици број 7 у Београду, окупљала се интелектуална елита Србије, књижевници, уметници, врсни новинари, да

својим протестним вечерима бране слободу збора, односно слободу говора.

Кад су овом благочестивом човеку апсације, видећи да је ђаво однео шалу и да ће тај бунт у Француској 7 да заталаса земљу Србију, предложили да напише молбу како би му се скратио рок који треба да проведе у затвору, тај смели, храбри, усправни храст је прословио: „Нијесам вам ја писмен за такве молбе“.

Дакле, човек који је иза себе оставио подебео нарамак књига, није био писмен да напише молбу којом би показао покорност неправди, покорност злу, покорност неслободи речи, покорност неслободи мисли.

После га је Суд резервних војних старешина *обешчасџио* лишивши га чина резервног капетана Југословенске народне армије.

А онда су такозване *свесне, орјанизоване, субјекџивне социјалистичке снаге*, на челу са СУБНОР-ом Новог Сада, покренуле против њега хајку говорећи да такав *злойвор* не може да буде професор на Филозофском факултету (али им је неко, изгледа, дошапнуо да је за отказ била неопходна судска пресуда „за кривично дело“ и знатно дужа затворска нега од оне коју му је прекршајни суд одмерио).

Тако је опстао један дивни професор, иначе први магистар на Новосадском универзитету, који је магистрирао давне 1964. године, који је седам година касније докторирао, 1972. биран за доцента, 1977. за ванредног професора,

а 1982. постао редовни професор Филозофског факултета у Новом саду.

Данас је професор Драгољуб Петровић пензионер, броји своје дане углавном у Леушићима, играјући се тамо са својим унуцима и покушавајући да из гомиле лицемерја и лажи које се нагомилаше у зловремју у коме је провео свој век одабере бисере истине и да их остави у својим књигама за далека нека покољења.

Он покушава да сачува језик рода свога, онај језик којим је Његош „пјевао Праху Оца Србије“ и који се једнако силно чуо и са Филипових гусала.

Данас су нека друга времена, али о томе ћемо вероватно разговарати са професором.

Имао сам срећу и част, радост и задовољство да се са професором упознам преко мојих „Казивања“. Њему су се, као експерту за језик, свиделе оне речи које сам записао у „Казивањима“ а које нису моја заслуга јер ја сам, у ствари, у тој књизи проговорио језиком мојих ђедова и баба и на тај начин сачувао делић језика Драгачева. Професору се то свидело и ето, преко те књиге, ми смо се спријатељили и он је постао рецензент четвртог издања, што је заиста за мене велика и, рекао бих, незаслужена част.

Дакле, драги гледаоци, браћо и сестре, ја ћу вас са радешћу великом и са задовољством повести сада у госте код проф. др Драгољуба Петровића. Повешћу вас у Леушиће, на једно имање на коме он сада живи, а суседно имање су

његови потомци поклонили монасима владике Артемија и тамо је подигнута, у славу Господа, једна од наших брвнара, једна катакомбна црква посвећена Преображењу Господњем.

Пре него што се растанемо од ове дивне, древне светиње, коју су направили Осаћани, желим да вам пружим једну информацију. Пре тридесет година Републички завод за заштиту споменика културе издао је једну предивну књигу под насловом „Молитве у гори, цркве брвнаре у Србији“, а у Српској академији наука пронашао сам и расправу Александра Дерока *Народно градишћелство* у издању Одељења друштвених наука. У овим записима остављени су трагови о тим нашим предивним црквама брвнарама.

Дакле, пре тридесет година Завод за заштиту споменика културе је заиста бринуо о сваком детаљу наше старине. Ја сам имао прилике да обнављам, реконструишем неке старе објекте у граду Чачку и тамо су инсистирали пре двадесетак година да ниједно дрвно, ниједан прозор, ниједан ексер, ниједну циглицу човек не сме да оштети, да мора да сачува аутентичност тих објеката. И Слава Богу да је то тако било.

Данас се, на нашу жалост, на нашу тугу, по светињама нашим, чак и по царским лаврама, у Студеници, у Жичи, у српској Светој Гори, у Заблаћу и широм Србије, особито по Херцеговини и по Браничевској епархији, руше свети олтари, руше иконостаси, руши се оно што нам је од предака остало.

Ко то руши, ко то дира наше светиње и ко му је то дао за право?

С друге стране, желим јавно да поставим питање: да ли Републички завод за заштиту споменика културе има увид у размере до којих су владике-екуменисти стигли с рушењем српских светиња и кад ће се разарачи највиших тековина српске културе позвати на одговорност за своје злочине?

И питам: да ли рушитељи то раде са знањем или без знања Завода за заштиту споменика културе?

Ја то не знам, Бог зна, а вас, драги гледаоци, умољавам: помогните да сазнамо истину и зауставимо разараче српских светиња. Или да их – ако без разарања на могу – упутимо да разарају „светиње“ оних који су их зауларили и упутили на злочине над српским историјским памћењем и српском традицијом и духовношћу.¹⁵

Сусрет са професором у Леушићима

*Драїи ђрофесоре, їледам Вас и Вашеї унука
Маїиїју, їа сам се некако у мислима враїио на
наше босоножје, на наше босоноїо деїињсїво,
и сеїио се свої ђеда Радосава. У мом Драїачеву,
кад су среїшали нас као мале школарце, їрвачи-
ће, груїачиће, основчиће, обавезно сїариїи људи,*

15 О понечему што су владике-екуменисти разорили у српским лаврама види у књизи: Драгољуб Петровић, *Осмуђена їа-меш*, Горњи Милановац, 2022, 232-244.

кад им кажемо добар дан, они нам ошћоздраве и ѿишјају: Чији беше шћи, мали? И ја кажем,: Ја сам Жарков син, Радосављево унук.

Па ѿошћо видим да се мазитће са Вашим Машијом, као шћо се и ја мазим са мојим унуцима, хшћео бих да се мало ѿошћрамо. У сшварѿи, ми са унуцима мало и ѿошћшћињимо. Ја видим, мене и моја деца ѿочела да зову геда, ѿа и сушћруѿа.

Предлажем да и ми сад мало ѿошћшћињимо, ја ћу да будем сшварац овакав какав јесам, а да се Ви врашћитће у босоножје и будетће онај мали Драѿо и да Вас ја сад, као сшварац, ѿишам Чији беше шћи, Драѿо?

То је, могло би се десити, једно од тешких питања. Кад ме је питао неко који познаје мојега оца, ја сам могао да кажем: *Ја сам Драѿољуб Машанов*. Онај који моје родитеље не зна, а зна ми ђеда, кад ме то пита, ја кажем: *Ја сам унук Божине Микова*. А Божина Миков је био чудан човек. Он је био официр прво краља Николе, па после краља Александра. Био је један од оних који је после Уједињења учествовао у такозваној Божићној побунѿи. Он је био против уједињења са Србијом. Његова браћа, имао их је двојицу, били су, кажу, жестоки зелењашѿи. Како се та побуна смирила краљ Александар је и са мојим ђедом, као и са многим аустроугарским официрима, направио пазар који је касније Србима дошао главе. Он је сваком аустроугарском официру који је ушао у Југословенску војску дао чин више него што га је имао док је служио ћесару.

Тако је мој ђед постао југословенски официр, капетан, и у пензију отишао из Петроварадина.

Он је пензионисан негде отприлике оних дана кад сам се ја родио. И ја га памтим као пензионера, не памтим га као официра, памтим га као ђеда. А памтим га по једној чудној појединости: он је мене једнога дана узео овако као ја овога свога Матеја и рекао ми, не знам да ли га је ико ишта питао, ја нисам знао да га питам: „Прави Срби су Црногорци и Шумадинци“. Ја сам тада могао имати четири, пет, шест година, не знам...

Сад би га назвали ђосрбица, Боже ђросџи.

Посрбица. Пази, он је био против уједињења, зеленаш, али је он био за...

Оно шџо јесџе.

За самосталну црногорску српску државу. То је било чудно време, то сам запамтио од њега. Мало шта друго памтим, много ситуација у којима сам се са њим дружио, али мене је обликовала и заправо многим стварима научила моја баба. Од ђеда сам ово запамтио, а од бабе много више таквих појединости. Све оно заправо на чему се заснива људско утемељење. Тада сам изградио и неке моралне критеријуме, а хвала Богу, то је било и време када се у нашим свеколиким несрећама, кад је почело да се гине, да се умире, тада су ми рецимо убијена, не погинула, него убијена два ујака, а трећи је везао опанке,

отишао и погинуо у борби. Није ни тамо погинуо него га је комшија затекао рањеног па му додао метак.

Досијоверио ја.

Кад гробови прозборе

Та три гроба сам тада завргао и још их нисам отурио, а у међувремену сам завргао и четврти. Ујаку моје жене било је наређено да пуца на брата, а он више волео да гледа у грлић те пушке него да га окрене на брата. Сахрањен је на двадесет корака од прага кућнога. И после много година, кад су га пренели у гробље, тамо је остало удубљење величине гроба. Ја сам то удубљење запазио с прага на коме сам се налазио, а кад су ми рекли како је настало, ја сам се питао како је било онима који су годинама са тога прага подсећани на зло којим су их злотвори терорисали. Те ствари, та моја искуства, те моје, да тако кажем, трауме, обележиле су ме за цео живот и за све ово о чему причамо и о чему можемо причати, мислим да су управо најбитније те године.

А у вези са њима могао бих додати још много појединости. Тамо где се лако потезао револвер, тамо где се није гледало како ће се и на кога ће се пуцати, догодило се да су неким нашим великим револуционарима били наметнути некакви задаци (или су то била њихова „уверења“) да, рецимо, пуцају на сопственога оца. И кад су

се многе страсти смириле, покушали су такви да пуцањ у оца представе као античку трагедију. Можемо то и именовати директно. То су били неки граховски Ковачевићи, стричеви недавно почивше Биљане Ковачевић Вучо која се хвалила, псујући све оно што је српско, да у њој нема ниједнога српскога крвног зрнциета. Ја кажем да нема јер је последње источило тамо где јој је стриц Павле убио ђеда, својега оца. А коју годину касније, други стриц Василије Чиле, у Аранђеловцу, донео митрополиту Јоаникију (Липовцу) чашу још топле крви да се причести (пре него што га је убио у некој јарузи под Букуљом).

Такве ствари ја никад нисам разумевао, али све што се после догађало имало је трагова тих најранијих догађања. И наук моје бабе био је врло прост. Она ми је дала и прве часове из веронауке говорећи, између осталог: *Дијеше, немој, ња се не бој.* И друго: *Не учини шћо не би да шћи се учини.* И те две науке сам запамтио и трудио се да се у складу са њима и понашам.

Лажна историја

Професоре, јесће ли усћели да разазнаїе јесу ли Ваши ѓреци дошли у шесћом или у седмом веку на ове ѓпросћоре?

Моји преци, могло би се догодити, да су много, неупоредиво старији од тог шестог или седмог века. Знам, то сам научио идући за Јованом Деретићем. Ти си са њим разговарао, а ја

проверио неке његове наводе. Један од тих навода вели да је он, дванаесте године после Христово рођења, у Херцеговини нашао, код Плинија Старијега, двадесет седам српских племена, од којих, како рече, петнаестак и сад постоји. Једно је, рецимо, и његово, Деретић, Деретини. Има племе, сачувано је то данас као презиме Дермастија. Има презиме Глинтић. На једном предавању у чачанској Гимназији, кад сам то презиме поменуо, наста жагор и подиже се момче – Глинтић. И тада сам му рекао да памти да је његов далеки предак записан као Христов савременик. Има таквих још. Такви су Ћеранићи, такви су Деуре, Деурићи, Шешељи, Шешлије, има их од Босанске крајине до Вршца, а неки су се премакли и преко граница Српства. Има мноштво тих презимена и данас и сама та чињеница да се они дванаесте године после Христа налазе на овим просторима, сведочи о томе да смо ми ипак мало старији.

О томе се почело говоркати поодавно. О томе се почело говорити пре сто педесет година. Али када су нас уређивали...

На Берлинском конгресу...

На Берлинском конгресу...

Онда су нам ѿурили брњушку, је л'?

Тада су признали Србију, признали Црну Гору, али су између њих оставили „Санџачки коридор“ којим је Аустрија планирала да се

провуче до Солуна. И то је учињено с циљем да се те две државе не уједине, а онда је тај аустријски коридор до Солуна, у неко касније време, преуређен у „зелену трансверзалу“, тј. у трасу за продирање ислама према Европи. И ту зелену трансверзалу сад држе Ердоган и ефендија Зукорлић: жале се по свету како је Србија окупирала „Санџак“, а неће да кажу да су га окупирали они и о томе сасвим лепо прича и Салих Селимовић објашњавајући да је тај „Санџак“, у ствари, рашка земља и да је он исламизован од XV или XVI века наовамо. Дакле, овде се ради о аутохтоној старој српској земљи, а тај је „Санџак“, у ствари, јучерања турска административна творевина.

Осим тога, кад се о томе говори, треба рећи и то да смо ми овде много стари. Рећи ће Анатолиј Кљосов да су Срби на Балкану старији макар коју хиљаду година, а то ће потврдити и неки нови антрополози наводом да су нађене некакве чудне кости у једној пећини која се зове Баланица, у Сићевачкој клисури. И да се не зна колико су те кости старе. У време леденог доба лед је окувао Европу, али изгледа да је на Балкану тај лед био „тањи“ и кад је почео да се повлачи – насељавање Европе кренуло је са Балкана. И генетски код вели да смо ми, на Балкану, врло блиски Ирцима, Норвежанима, Швеђанима. Они су нам блиски рођаци јер су и њихови преци кренули са Балкана...

Навише.

Навише, они су дошли тамо где су се нашли, а овај међупростор касније је „филован“ другим народима и другим генетским кодовима. Кад је о томе реч, Кљосов вели да смо ми овде налазили много векова пре Христа, да смо се одавде ширили по словенском свету и да смо ишли према Индији, а не од Индије овамо. Ја о томе много не знам. Мени је само, кад ово читам, то уверљиво, питко ми је, разумем, као што не разумем оне друге који тврде да су то фантазије. Фантазија јесте то што ми можемо причати, али кад ти они, на основу једне длачице или на основу капи крви утврде генетски код, е то се не може фалсификовати.

С друге стране, ми можемо причати, можемо се спорити о свим тим темама, али је занимљиво, рецимо, да овакве податке какве сам поменуо, по тврдњи Деретићевој, или по тумачењу других истраживача који у старим античким изворима помињу некакве народе који се зову *Серблони*, *Сербли*, зашто нико од њих, од тих који мисле да су то фантазије, не покуша објаснити откуд то, рецимо, у 162. години после Христа или откуд оно што је забележио Деретић 12. године после Христа и шта коначно значи то да се Срби одређују као Илири. И пре Христовога рођења и током средњег века, у XIV, XV веку... По којој посебној логици? Зашто, рецимо, за Вука Караџића неки славонски писци кажу да је *classicissimus Ilirus*? Зашто је Вук Илир? Зато што је Србин.

Илирско име је име за Србе, а да ли ће неко показати да Илири јесу балкански староседеоци, али балкански староседеоци Срби, то би требало да се покаже. Ја се у то нећу упуштати, ја то не могу, али бих веома волео да ми то разјасни неко ко те ствари зна боље од мене.

Од набеђених интелектуалаца не види се Олга Луковић

Једанџуџ сам Вас џиџао, џрофесоре, шџа мислиџе о џроџомној књизи моје земљакиње Олџе Луковић Пјановић, „Срби, народ најсџари-ји“, која је, у сџвари, џроширена њена бриљанџна докџорска дисерџација на Сорбони, за коју су јој врхунски сорбонски сџручњаџи скинули каџу џовореџи да је џо заисџа сјајно, али да се са џиме не слажу. Ви сџе ми џада рекли: да је среџе, као шџо није, џребало би у овој земљи да се формира бар један инсџиџуџ који би се бавио џим блаџом које је оџкрила Олџа Луковић Пјановић. На-жалосџ, нешџо су уџихнули џласови у Србској академији наука и ми заисџа, још увек, у неким официјелним уџбеницима имамо џе лажи да су се наши џреци доселили у VI или у VII веку и да су, да би дошли на ову земљу, морали некоџа џро-џераџи џа ће да нас уџодобе са Американџима који су своју земљу најравили на крви и сузама, на уџисџима, не само бизона, неџо и...

Десет милиона Индијанаџа.

Индијанаца. Али, добро, што је свакако једна тема о којој ћемо, можда, неком другом приликом. Хтео би да вас замолим, да се вратимо мало ближе, овамо, к нама...

Накнадна напомена – Писмо Драгољуба Петровића након обављеног разговора:

„Дозволи, Милоје, да се још мало задржимо на ономе што смо допустили да нам промакне и да, при том, нисмо свесни величине губитка који смо дозволили да нам се догоди. Хоћу, наиме, овде да кажем још коју реч о Олги Луковић Пјановић и да оставим макар запис о томе да Срби нису увек знали да процене неке људе за које је извесније да су се њиховим именом могли поносити него га багателисати: једно је од њих име Олге Луковић Пјановић. Ту жену ја уводим у ред знаменитих Српкиња зато што је показала сву дубину слома који се њеним сународницима догодио у XX веку: она није била „кројена“ као научник и „налетела је“ на мајдан чињеница чији смисао није могла ни дослути-ти, а њен ментор Шантрен и чланови комисије пред којима је бранила дисертацију признали су јој докторат грчке филологије зато што ништа од тога о чему је она говорила нису разумели. Шантрен је, истина, наслутио да би много шта од тога о чему је она говорила могло бити тачно, али није био спреман на то да се са њом спори нити да јој своју немоћ призна и изабрао је „средње“ решење: признао јој докторат иако

се са њом не слаже. Нико од европских научника из окружења у коме се она кретала није знао ниједан словенски језик и зато су неки Шантренови наследници сматрали да су питања која им је она постављала била – нерешива. Таква је, између осталог, била и позиција етрурског језика, у коме је она „видела“ мноштво српских речи (не знајући да је то, још половином XIX века утврдио Волански, а и много година касније баскијски језик на Пиринејима сматран је неиндоевропским. А О. Л. П., то јој сад морамо признати, својим копањем по српској језичкој прошлости дошла је до тога да би управо српски могао представљати основу за разумевање индоевропског језичког проблема у целини, тј. да би се индоевропеистика могла свести на истраживање српских трагова у оном комплексу који се сада под тим појмом подразумева. То се после потврдило налазима археогенетике да је санскрт с Балкана „крнуо“ пре пет и по миленијума и преко руске низије и јужног Урала запутио се према Индији (један талас прелио се према Ирану, други према југу Саудијске Арабије и Етиопији).

И у вези с тим одмах би се могло прецизирати: својим трима књигама О. Л. П. понизила је и „Српску Академију Знања“ (како назива САНУ), али и српску националну памет у целини. Да је тако, потврдиће само једна банална чињеница: та жена нигде, ниједном речју, није ни поменула да говори о својим открићима, она једино

саопштава чињенице које су о Србима и српској прошлости забележили други, европски зналци од најстаријих времена до оних дана који су, и њој и нама, били много ближи. Она није ништа тврдила, она је само бележила оно што је нашла у списима више десетина тих (европских) зналаца, она није била научник већ неуморни трагалац за оним што су други рекли и читалац онога за чим „српски академици знања“ никад нису ни посегнули. На исти начин у те су се послове укључили Јован Деретић, Драгољуб Антић, Иван Куљанчић, а „српске трагове по Европи“ данас најистрајније прати Миленко Николић. Сви су они стали на траг којим су ходили српски „аутохтонисти“ док на Берлинском конгресу (1878) нису били прогнати и њихова истраживања забрањена. И да би се осмуђена српска национална памет одбранила од истине наређено јој да су Срби, као слабоуман народ, дужни да и санскрт и винчанску цивилизацију „предају у надлежност“ Немцима, као мајсторима чији су таленти за затирање Словена потврђени од Алзаса преко Баварске до данашњих источних немачких граница (о чему сведочи баварска топонимија од VIII до XII века, али и она по данашњим лужичким просторима). Српска наука успела је да се одбрани од истине и „на највишем нивоу“ (тј. у „Академији знања“), али и на оном „уличном нивоу“ који подупиру мали параноидни шизофреници који не умеју прочитати ни питања која им „аутохтонисти“

постављају, а камоли на њих одговорити, али су толико „вешти“ да у своје савезнике упишу и Цркву и да и њу, малкице макар, осрамоте, како су то, рецимо, чинили приповедајући о „неопаганизму и псеудоисторији“ и тако помогли да на своју памет свуку, рецимо, Рељу Новаковића: чим се заинтересовао за питање откуд су Словени дошли на Балкан, он је био „склоњен“ из српске историје; а њему је додат и Милан Будимир, после и Милош Црњански са својом словенском топонимијом по Британским острвима. И као мера највише памети истурени Сербонини сведоци (и њихове „Живе речи“).

До њихове исушене свести, међутим, не допиру никакве чињенице, а најмање оне језичке које је најтеже оспорити и којима оперишу сви српски „аутохтонисти“ и које указују на могућност да се српски језик (или, рецимо то мало неутралније, „словенски“) налази у основи свих европских језика и да се тај језик, са својих данашњих балканских простора, проширио по Европи и стигао до Исланда, а преко руске низије и јужног Урала и до Индијског потконтинента. Сербониним сведоцима све те појединости не треба помињати – они не знају ни данашњи српски језик па их нема смисла оптерећивати ни тиме да српску реч распознају у индијским ведама старим три хиљаде година нити у галским дијалектима из времена Јулија Цезара.“

САНУ није српска

Данас сам нашим њледаоцима, најављујући долазак овде код Вас, рекао да сам имао срећу, часћ и задовољсћво да се ујознамо љреко дра- љачевској језика у мојим „Казивањима“ и да ми Ви бугеће рецензенић и наћишеће ову сјајну ре- цензију „Књића о Србима којих више нема“. Хћео бих сад да Вас љодсећим на само једну реченицу из ће рецензије. У сћвари, ви имаће једну веома ућемељену ћезу да је црква у љрошлосћи нашој немањићкој и мало даље овамо, имала једну жи- воносну моралну снаћу и да је она као ћаква сна- жна духовна инсћићуција у нашој славној љро- шлосћи била и својеврсни морални корекћив власћи. И ја ћу, ако ми доћусћиће, да вас цићи- рам: „Рефлекси ћих односа сачувани су и љосле љројасћи срћске средњовековне државе и оћле- дали су се у чврсћој сћрези локалне власћи (сео- ски сћарешина) и цркве (ћоћ), љри чему је сеоски сћарешина моћао бићи једино најумнији и нај- чесћићији домаћин, а инћејрићећ свешћеника ионако није моћао бићи доведен у сумњу“, јер је он био мера морала, мера часћи, мера љравичносћи и љравде, мера досћојансћва.

Само да нам мало љојасниће ову Вашу ћезу.

Цитирао сам овде неке увиде компетент- нијих зналаца о томе на којим су основама изграћивани и српски државни темељи и мо- рални принципи и српских владара и свих њи- хових поданика (Милоје Петровић, *Феномен*

свој ојсѣанка срѣсѣво дујује својој средњовековној књижевности: Српски средњовековни национални програм мога би да преузме и садашња Србија – Разговор са Радмилом Маринковић – Летопис Матице српске, Нови Сад, 2007 (децембар), 1075-1092.

Но, не заборави на чему си, у вези са оним првим питањем које си покренуо. Срби су, рекосмо, народ врло стар. То показује и Олга Луковић, то показује Деретић, то показује Кљосов, то показују све чињенице.

Осим званична наука.

Осим званична наука, осим Радивоја...

Или њакозвана наука.

Не, нека је наука. Радивоје Радић се шегачи па каже „Срби од амебе“. Но, и то нека. Има једна друга ствар коју би овде ваљало нагласити. Ту теорију да су Срби овде дошли у 6. или 7. веку лансирала је немачка наука.

Германска школа.

Да. Чујем, не знам, али према информацији која се везује за професора Србољуба Живановића... Ти си и са њим разговарао?

Јесам.

Он је рекао, кажу ми људи, да је његова жена донела неку немачку књигу и да се та књига налази негде у Народном музеју у Београду, у којој

лепо стоји да се немачка наука одрекла те тезе. Одрекла такве науке. Али, изгледа да Срби то не читају. Ја нисам то прочитао, не знам. А да је то чињеница, нама више не треба никакав доказ. Превише имамо потврда о томе да смо много старији, тако да се на то више не морамо освртати.

А што се тиче Академије, у тој Академији, нажалост, академик Крестић је рекао да она није српска. А давно је речено да у њој има много више масона него научника. Много више оних који можда знају како се решавају тригонометријске функције или како функционише неки биофизички процес, али нема људи који знају шта су то друштвене, националне науке. Они не могу доћи до речи од градитеља мостова, не могу доћи до речи од тамбураша... Просто: за истраживање проблема због којих је Академија основана – за њих данас нема места у српској науци.

Заборављена улога цркве

Друјо ѿиѡање: ѿој и сеоски сѡарешина?

То је једно од оних питања, од оних стубова на којима је заснована српска историја, утемељен српски национални индивидуалитет. То је уређивала и носила црква која је испред себе увек истурала и благосиљала световну власт, поучавала је како да се понаша, како да штити народ и споља и да га штити од себе. Сетимо се Душановог законика.

Да судије суде њо закону, а не њо сѣраху од царсѣва ми.

Е тако. Увек је иза таквога става ишло заправо настојање да се води рачуна о интересу заједнице, о интересу државе, о интересу народа, а да се батали сопствени, ситни, мали интерес. То је било лепо решено и у Дубровнику, док је био српски.

И док је сѣајало, беше ли, над враѣима...

Над вратима: „Заборавивши приватне послове, брините о општим“. И тамо је дубровачки кнез који се мењао свакога месеца, и ти дубровачки госпари, они су то виђали свакога дана кад су долазили тамо, то им је било...

Пред очима.

Пред очима.

И њред савешћу, наравно.

И пред савешћу. То је била мера, то је био налог да се оно што је општи интерес, да се то увек истури у први план и да се бољи, најбољи заштите од оних горих. То време памтиш сигурно и ти, као што га памтим и ја. Било је некад, према ономе што ја знам, нормално да човек који има било какву флеку (а оне су обично биле моралне) није имао приступа тамо где се људи окупљају, неки је могао да се прикључи, да приђе и да слуша, али није имао право на реч, а неко није смео ни да приђе.

Знала се мера.

Такви људи, дакле, то што је припадало људском талогу, или да нађемо неку мекшу реч, то није могло да се појави тамо где се доносе важне одлуке за заједницу. Такве су и жене могле да плусну по носу и да их склоне.

Као нишџаке

Као ништаке.

Да ли се у Вашем крају љоворило нишџак за човека који није у љубави с моралом?

Није ништак, није. Али: несој. Или – ништа роба.

Несој, да, да... Професоре, када би онај на власџи врчио мало, кад би одсџуџио од моралној законџа, а у морални закон је, џре свеџа, не инкорџириран, неџо њиме началсџивује Божџи закон, дакле, не кради, не лажи, не чини џре љубу, не џожели оно шџо је џуђе и џако даље (одаџле се заснивало све оно шџо је часно, чесно и џошџено), када би се десило да неко ко се задесио на власџи, кмеџ џа навише, онда је џу био духовник који је узвикнуо оно шџо би рекао владика Николај: Не џим џуџем, људи, џај џуџ води у земљу недођију. Или шџо би рекао сџарозавџни џророк: Враџиџе се са џуџа злоџа! То је био џај корекџив. Е сад, о џоме сџе Ви досџа лейих сџвари рекли, џа између осџалоџ и у овој рецензији. Али ја бих желео да Вам џосџавим једно мало џоџиџиџање, надам се да Вас неђу џиме изненадиџи. Ако Ваш

духовни вођа, на њајиру, рецимо њајријарх србски, каже за њају свеиш ошаци, ња јрижељкује и моли се Боју да он дође нама у њосеју, ња он каже да евенјуално јроілашење Алојзија Сшејинца, шои крволока србскої народа, за свеца, како наја-вљују „кашолочки великодосшојници“, неће јоремейиши наше добре односе са Вашиканом, ако у шом Синоду седе људи који се сликају јод иконом Алојзија Сшејинца (имам овде и шу фойоірафију да Вам јокажем), ако, како се Ваш ейиской, јо-шшо сше Ви Новосађанин, је ли, ейиской Иринеј сам јохвалио, а „Данас“ забележио њејову беседу од 7. окшобра 2003, дакле јре једанаесш јодина, у којој се хвали како су он и, ојейш, Ваш земљак Рисшо, односно Амфилохије Радовић, добили од њаје најрсни крсш и кардиналски јрсшен и да су збој шоиа осешили, како вели, јако узбуђење у души, да је шо њих орадосшило и шако даље...

Можемо ли сада, драћи јрофесоре, од шаквих људи, који седе у Синоду, који имају ейискойску власш, који би шребало да нас јоуче да се враши-мо са јуша злоїа, ако смо на њеїа случајно наба-сали или њиме залушали, моју ли они сада да буду шај морални корекшив? Шша ви мислише?

Не знаду шта раде

Не. Они, свакако, не могу бити тај коректив јер су се одрекли онога што је основно обележје светосавља. Ја, међутим, када о овоме говорим, имам и неке друкчије, може бити мало

шире, опште увиде у те проблеме. Ја бих рекао, заправо, да они не знају шта раде. Јер, догађаји у последњих двадесет-тридесет година, само ово што ми још врло добро памтимо...

Тувимо?

Тувимо, да, сведоче да, заправо, тај папа, тај *свећи оџац*, тај божји намесник на Земљи...

*За која Ава Јусџин, ојросџише, вели: ѿроше-
равши Христѧ са земље и сѧјајући на њејово ме-
сѧо, изједначио се са ђаволом.*

Оно што ја не могу да схватим и на шта у овом тренутку могу да инсистирам јесте ово: све што ради, он ради по нечијем налогу. Он нема сопствене моћи да се одупре спољним притисцима под којима се копрца. Гледај како ја то посматрам. Последњих пет или шест година година све су папе били Италијани. Кад се распадао Совјетски Савез, за папу је изабран Пољак, вероватно зато што је то некеме требало. Тај Пољак, наиме, много је боље знао да мрзи православље и Русе него што би то, евентуално, могао чинити неки Италијан. Кад је тај папа онемоћао, кад су га почели носити на оним...

Носиљкама...

У оним носиљкама и кад су почели да га спуштају с неба међу вернике, онда је, као сиви кардинал, почео да се појављује и онај који је, заправо, водио послове кад је овај онемоћао.

Немац. Али који Немац? Онај који га је на ту позицију довео, тј. онај мистериозни Комитет 300.

Памтим две ствари из програма тога Комитета. Једна је: нулти степен развоја производње, раста производње. Нулти степен раста. Ти знаш боље од мене шта је то нулти степен: оно што произведеш, то поједеш. Дакле, нема раста производње. И друго, захтев за увођење посебне надрелигије која ће сменити све ове традиционалне религије, и католичку, и православну, и ислам, и будизам и све то, и која ће завладати, која ће се појавити уместо свих њих.

Екуменизам. Дакле, професоре, да ли сће Ви, кад сће били мали, водили волове, рецимо, кад се оре њива?

Водио сам ја коње, са воловима нисам...

У мом дејиньсѣву је било волова, знаће. И сад, онај који је ошѣрији, за њеѣ се ѣоворило да је зерли. Он надире ѣа је за њеѣ увек ѣосѣјао сѣукач. То је била једна мочуѣ, једна моѣка, ѣа онај који ѣа води морао је да ѣа, у сѣвари, сѣукне. Јер он кад изађе најред, он мање вуче неѣ овај весе-ли шѣо... Знаће, она ѣолуѣ се ѣоремешѣ. Тако је шѣо, дакле, и са ѣаѣама. Када чиѣамо ѣа њихова збиѣија и ѣе њихове јадне живоѣе, они су увек морали да иду у бразду и увек су имали сѣукач. Оно шѣо сѣе рекли, мора да изврши оно шѣо му је казано. Ако се он одуѣро и није уважио ѣај сѣукач, свашѣа су им радили, ѣа су их између осѣалоѣ и ѣровали. Ми знамо, кад се ѣавоље силе уѣлеѣу,

онда се и доіађају ђавоља збишја. Како шо сад да повежемо са чињеницом да наш декан Боіословскої факултета, а Ваш іоре комшија и ваш официјелни ейиской бачки, усїео да ірошера Доімашику Аве Јусїина, да уведе тамо шо вероломље и шу јерес Зизјуласову? И шїа се шо доіоди са човеком, са іроф. др Иїњашијем Мидићем, ейискойом браичевским? Не знам да ли сїе имали іриликe да ірелисташе књиу владике Аршемеја „Одбрана іравославної исїоведања вере од кривоверја Иїњашија Мидића“¹⁶ У сївари, шо није књиа, шо је ірейис оноа шїо је владика 2007. дванаесїорици ейискойа іослао, а 2008. іослао Сабору. Дакле, ше хуле које видимо у овој књизи... Како је моїуће да један ірофесор универзитетa, један мишроносац, іовори шакве небулосе као шїо је, на іримеp, да је іо цркву шїетно и іоїубно кад се обраћа іажња на ірех, на ешїку, на крсї, на издављење од ђавола, искуїљење од іреха, са циљем да нам Боі оїросїи ірех. Па онда каже да циљ хришћансїва није исїуњавање заїовесїи Божје и чување моралної закона.

Дакле, све суїрошно од оноа шїо сїе Ви о шїоме іисали. Па онда каже да се Боїу Оцу хришћанин може молишї само на Лишурїји, никако изван Лишурїје, а шо значи да молишву Оче наш не іреба изіоварашї изван Лишурїје. Да је, ешички іледано, Хрисїос мноіо ірешан, іазишїе, јер су,

16 Види: Драгољуб Петровић, *Opus DEI*, „Комишїеї 300“ и екуменизам, „Свети кнез Лазар“ (званично гласило Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу), Београд, 2014, год. XIX, бр. 16 (82), 95-114; пренесено и у: Драгољуб Петровић, *Осмуђена іамеш*, Горњи Милановац („Доситеј“), 2022, 114-138.

каже, многи његови ѿосиујци, ојеш еиички їледано, били їрешни, за шїа су їа и Јевреји оїшужили. Овде аїлаудирамо, дакле, Јеврејима малїене, зашїо шїо су їа ѿоїљували, шїо су їа расїели и шїако даље. Или, рецимо, да је Бої сїворио човека а да їа, замислише, није ѿишїао; и шїако је, вели Иїњашїе Мидић, Бої уїрозио човекову слободу. И да човек осећа їприродну неїрїељивосї їрема Боїу, їрема родишелїма и свему сївореном, јер све шїо није їпроизвод његове слободе – зашїо је било їприродно да човек Боїу каже: не. Или, рецимо, да један срїски еїиской, коїа још увек зову їправославним, каже да смо сви ми лицемери и сви смо кашасїрофа од људи на моралном нивоу.

Ће је шїу, онда, она ваша баба и онај ваш ћего, и ће је шїу оно шїо Ви їоворише вашем Маїеју? Исїовремено смо, каже, сви ми свеїи без обзира на їрехе наше. И онда ће рећи да је хомосексуализам їприродан као и брак, да хомосексуалносї није їала са неба и шїако даље, и шїако даље... Оїросїи, оїросїи му, Боже, јер не зна шїа ради. Дакле, онај шїамо, у Ваїикану, мора у бразду, зашїо шїо їа чека сїукач. Мора ли овај наш јадник да ради ово шїо ради или не зна шїа ради?

Ваистину не знају шта раде

Биће да не зна шта ради. А кад је о свему томе реч, ја бих да допуним још једном или двема реченицама оно што сам малопре почео. Ако ови имају, како кажеш, стукач, питање је како они могу (и могу ли уопште) бити Христови

намесници на Земљи. То што се са овим Пољаком догодило, то што се догодило са овим Немцом, то се почиње догађати и са овим Аргентинцем. Онога је поставио Комитет 300, а Аргентинца је поставио Језуитски ред. И ако онај мора да одговара Комитету 300, овај мора да одговара старешини свога Језуитског реда. Дакле, они су несамоостални. Они одлучују онако како им се заповеда. Онај је поднео оставку...

И њо је „морални чин“, што би рекао Иринеј Буловић.

Морални чин. А зашто подносе оставке? Ако, дакле, нису власни од свога живота, како би се рекло у моме крају, онда такво понашање наших архипастира може значити или да они не знају са чим и са ким улазе у игру. Они не знају шта је „екуменизам“ за који се залажу. Они се не залажу за помирење цркава. Они заправо не знају куд ударају.

Кад би се могло догодити да папа одлучује о свему, а да не одлучује по диктату, онда би се, може бити, могло разумети и њихово настојање да се уједине. Међутим, шта у крајњој линији може значити то уједињење? То може значити да се пристаје на то да је православна црква чинила злочине какве је чинила римокатоличка црква која је скидала главе кроз инквизицију, откупљивала грехове, продавала индулгенције. Та је црква у тридесетогодишњем рату опустошила пола Немачке и пола

Чешке идући да истражи протестанте. Та је црква побила и милион и по Срба. У чије име? Да ли у име Христово?

Ти злочини које је учинила римокатоличка црква, аутоматски ће се приписати уједињеној цркви, ако се оне уједине.

Памтим, пре више година, неки ватикански прелат рекао је у неким разговорима са представницима наше цркве: ми римокатолици знамо да православљу нисмо потребни, али је проблем у томе што православље треба нама. А треба им, вероватно, због тога да би се разводнили њихови злочини који су рађени током векова.

Може бити да наш Игњатије и наш Патријарх и мој владика (Иринеј Буловић) те ствари не знају. О тим стварима не воде рачуна, а онда ће им Бог опростити јер не знају шта чине. Дакле, ту је још једна ствар битна: верује се да је римокатоличка црква озбиљан играч у геостратегијским преуређивањима света. Није, она је само играчка...

Сеиз, сеиз.

Сатанске силе

Играчка у рукама оних који остају иза сцене, тј. у рукама сатанским или не знам чијим, али невидљивих и моћних, великих играча. Они су је истурили 1910. године кад су, рецимо, први пут ударили у економски успон Русије. Било је предвиђања да ће Русија 1930. године преузети

економски и финансијски и сваки други примат од Европе и од Америке. И негде је, у неком ватиканском, или не знам којем западноевропском брлогу, одлучено да се то онемогући. И као први корак у томе правцу био је атентат на грофа Столипина, архитекту рускога успона.

Просјерийеџа.

Године 1917. они су послали Троцког и Лењина да у Русији изведу „револуцију“, две године касније та је „револуционарна памет“ стигла и нама са захтевом да се успостави „совјетски Балкан“, односно да се униште Срби по истом оном обрасцу по коме су уништени Руси. И први пут су тада они пресудили: западне Србе треба протерати зато што су они те просторе окупирали. А проблем је заправо у томе да је православље поред загребачких предграђа стигло до словеначке границе, да се тамо држало док је римокатоличанство продирало преко Карпата и кретало да се шири по равној Украјини.

Србе, дакле, треба протерати са западних простора. Треба формирати посебне државе, Словенију, Хрватску, Македонију, Црну Гору... Треба да се отцепе Војводина и Косово, јер је те просторе „анектирала српска буржоазија“. То су, дакле, доносили комунисти. И све то, разуме се, по налозима који су стизали ко зна одакле. Вероватно и из Ватикана. Али се, касније, све изразитије наметало оно што се може означити као пројектована, планирана историја. Сви крупни

историјски догађаји, у Европи и у свету, врло су пажљиво планирани, врло брижљиво извођени и закључивани кад је неко негде тамо проценио да је, за планирану прилику, било доста проливања крви. То може да се прати од Француске револуције с којом, кажу, почиње ново доба, кад је нападнута Бастиља.

А шта је била Бастиља?

Дошли разбојници из целе Европе да уђу у Бастиљу. И кад су ушли у њу (кад су је „освојили“), нашли су у њој осам душа: три умоболника, четврти је био маркиз де Сад и још четири сецикесе. Бастиља је, као и Француска револуција, била велика превара, мистификација, лаж, покушај да се провери како се могу припремати велики злочини против човека и човечности. После ње планирана је „револуција 1815“ (Метерних), па 1848. године. А како је то „функционисало“, најбоље показују управо догађаји из 1848. године. Тада је Марксу речено да, до неког одређеног датума, напише некакав програм комунистичке партије...

Манифест.

На крви и пепелу градили су своје богатство

Манифест. А он се (како је био „недовршен“ и неутемељен¹⁷) „успавао“ и заборавио на

17 Колико је Маркс био неутемељена личност показују две појединости из његовог живота: њему је двоје деце умрло од глади,

задатак, па су га призвали и рекли му: остаћеш без главе ако то не напишеш до тамо некога рока 1848. године.

И тада су „кренуле спонтане револуције“ по Европи. А свака пажљиво планирана. Као што је планиран и Први светски рат. Ко га је планирао? Не знам ни ја, али кад је тај рат завршен треба се присетити и овог детаља: на разним странама преговарачког стола нашла су се два рођена брата, Вартбурзи, тј. они којима је било неважно чију ће крв претакати у злато: организатори су (као и увек) остајали „у сенци“, а извођачи били они који су Троцког и Лењина уписали у заслужнике за покретаче највећег злочина у историји света: један је био В. Вилсон, а други В. Черчил.

Све што се догађало, дакле, све је планирано. И ово што се догађа сад са Украјином врло прецизно је испланирано.

Они хоће да сруше Русију. Нас су пре петнаест година посули осиромашеним уранијумом. Њима Русија треба због нафте, због гаса и осам метара хумуса по Украјини, и треба им Чернобил да би тамо направили атомско сметлиште.

У све те догађаје уплетен је Ватикан. А Ватикан се ту, бојим се, не пита више него ти или ја.

Нећо је ишрач.

Него је, ето тако, да се замајава неко, а наше владице и мој Патријарх, твој више није јер те

а две кћери завршиле самоубиством (да ли, случајно, са својим мужевима? Један од њих био је Пол Лафарг).

искључио, нису тога, по свему судећи, свесни. А ово што прича – што си цитирао Игњатија – ни Игњатије не зна шта прича.

Говорећи да су мудри

Ваљда се осѣварила она аѣосѣолска: Говорећи да су мудри ѣолудеше.

Не знам да ли су полудели само...

Оѣросѣиѣе, ѣрофесоре, да наѣравим малу диѣресију. Један мој ѣријашељ ми је дао ове фойѣо-ѣрафије. Ово је, рецимо, иконосѣас у Сѣуденици, бивши, развалили су ѣа, више не ѣосѣоји. Умесѣо ѣоѣа наѣравили су ову ѣрдобу. Ово је иконосѣас иза чијих двери је Свеѣи владика Николај клицао: Блаѣословено Царсѣво, Оца и Сина и Свјѣѣа-ѣо Духа. И овај иконосѣас у Жичи су развалили, је л' знаѣе ѣо?

И у Жичи?

Иконосѣас у Жичи је разваљен. Поред ѣоѣа шѣо је извршено ѣроболомље, ѣо нећу ни да вам ѣричам. Равнају ѣуѣ за долазак свеѣоѣ им оца. Свеѣом оцу смеѣају наши олѣари, свеѣом оцу смеѣају наши ѣробови.

Ово је, рецимо, бивши иконосѣас у цркви у Заблаћу. То су ѣорушили један ѣаѣа и ѣри браѣа. Е сад, замислиѣе, ѣамо свешѣеник служио деценијама, ѣред ѣим иконосѣасом, а онда су кроз Иѣнаѣијеву школу ѣрошли ѣеѣови синови.

Један је свештеник усред Чачка, друџи усред Крајевца, шрећи усред Алексинца, и онда шаћа, наравно, мора да иџа иџу да би синови имали добре ѣарохије: шаћа је срушио иконосџас.

Ово је овчарско-кабларски манасџир Јованье, мала Србска Свеџа ѣора. То је иконосџас коџа више нема. Пред џим иконосџасом је иџуманија, маџи Екаџарина, Боџ да јој душу ѣросџи, сузе ѣроливала. Ја сам је једном заџекао кад клечи ѣред оном чудоџворном иконом Мајке Божје. И џо је неком засмеџало, морао је да сруши.

А кад они дижу иконосџасе – сад џу вам ѣоказати једну бруку. Дакле, један наш знамениџи човек, ѣрофесор архиџекџуре, докџор Милош Радовановиџ, који иза себе има 14-15 саѣрађених цркава (између осџалоџ, ѣројекџовао је цркву у Аџеници). Велелејна црква је џамо ѣодиџнуџа. Али кад је дошао на ред олџар, односно иконосџас, онда су одсџуџили од њеѣовоџ решења и наѣравили џу руѣбу, најсличније као џџо је ова у Сџуденици. И сад, џџа се доѣађа? Знаџе, сваки иконосџас који су наши ѣедови ѣодизали завршава се расѣеџем Госѣодњим. Са „крсџачом“, џџо би сад рекао овај јадни човек, овај Иџњаџије. И ѣледајџе џџа су се они досеџили: умесџо расѣеђа сџавили су овај крсџ, али у овом крсџу видиџе чеџири кукаџа крсџа.

То је НАТО знак.

Професоре, ово су кукаџи крсџови. А види се да је објављен чак и џексџ ѣод насловом

У православној цркви кукасти крст. Ја ћу шај
шекст, који је објављен на интјернећу, прејисасти
у једну од следећих књиа коју будем најисао, да
осћане шраї.

Дакле, ево ја Ваш ејиској, рецимо, који јали
свеће у јеврејској Синаїої са јошомцима оних
који су јојљували, који су шрнов венац сјавили
Госјоду, који су расјели Госјода, он с њима јали
свеће у јеврејској Синаїої, ујркос канонима.

Ево ја Ваш земљак, Рисјо, и ево ја Ваш еји-
ској. Обојица су Вам ејиској, јазисје, овај јо
земљачкој линији, а овај јо месју сјановања.
Ево их са свејим оцем. Ево ја Ваш земљак овде
са овим црвенокајићем на заједничкој молишви.
То јо канонима није дозвољено.

Ево како Ваш ејиској јали свећу на екумен-
ском скују у Сарајеву, свећу јдолојоклоничку. А
овде видије нашеї Пајријарха, Вашеї ејискоја
и цео срјски Синод јод „иконом“, Боже јросји,
Алојзија Сјейинца. Ево ја овде Ваш ејиском у ол-
шарима римокатоличким, на заједничким мо-
лишвама.

И шако даље. То сам хјео да Вам кажем. Е сад,
један јуш је Рисјо, владика Амфилохије, најисао
јисмо у којем кријикује монахе шјо су дошли на
моје имање, јоворећи, између осјалої, дошли сје,
каже, ког оної бившеї комунисте Тишової.

Е сад, кад сам ја усјао јрошив комунистич-
кој режима '83 јодине, Рисјо није био мали, али је
био мањи од макової зрна. А кад сам ја јројашен
за нејријашеља државе и јаршје и јројањан,

расїей коњима на рейове, шеф Комунистичке партије Србије у шом шренушку је био Душан Чкребић, за време чије владавине су ме проїнали.

Е сад, ваш земљак Рисшо ће Душану Чкребићу окачити Орден Свештої Саве, што пошврђује ова фотографија (в. сїр. 99).

Има једна шелевизијска емисија коју је направио извесни Црногорац, не верујем да је посрбица, Црногорац је, јер је црногорска шелевизија, са Рисшом који се хвали како је велики пријатељ био са она шри, а ево ја и са четврћим пайом. Има једна народна, има ли у Вашем крају она изрека која каже: Чеја би се паметан пошїићо, оним би се онај, је ли....

Подичио.

Подичио.

Како спасити вероломце

Елем, да Вам кажем о мом другу који ми је ове фотографије дошуріо. Каже он: Бре, Милоје, мора да се нађе начин да се сїасавају ови људи, Ићаије Мидић, ови људи што руше ове икономасе и шако даље, и да се направи нека прошекција пошто кажу да има коруїције још увек...

Не знам да ли сїе Ви чули, да ли је испребљена коруїција у овој земљи?

Каже он даље: Треба помоћи и непријатељу. Зашто би шребало за ове људе, у чијим епархијама, под чијим се дирићенским палицама руше

иконоспаси и бојослужбени поредак, шребало би им обезбедиши уверења да једној дана они моју с шим уверењима да се одбране, да нису били урачунљиви кад су радили шо – шшо и Ви рекосше, да не знају шша раге. Ја не знам шша Ви мислише о шоме?

Дакле, како би шо изіледало кад би човек дошао у ђегову родну кућу, башалио њејово кандило, њејову икону и шоіазіо њејову славу и шако даље...

Пазіше, шо су наши ђегови шоііли, ше свешиње, ше иконоспасе, шамо је љубав уірађена, зној уірађен, уздаси уірађени, сузе шроливане, и он дође и шо сруши! Ја сам данас...

Тамо је и капитал уграђен. Поврх свега...

Да ли је шо, шо Вашем мишљењу, вандализам? Како Ви на шо іледаше?

Кад о свему томе размишљам и кад размишљам о ономе што говори Игњатије Мидић, рекао бих: све то што он помиње и што си ти поменуо малопре, све то јесте тачно. За ону цркву којој они хоће да се прикључе, са којом хоће да се [при]сојузе....

Мера памети и морала

Мислим на римокатоличку цркву. Дакле, то што он тамо наводи, то се тиче римокатоличке цркве, православне се то не тиче сем у оној мери у којој је она попљувана досад. Светосавске

цркве то се не тиче. То о чему Игњатије пише, то се на ту цркву односити не може. И то је основна мера и памети, и морала, и Игњатија Мидића, и свих оних који руше те иконостасе, и који руше тај традиционални, дубоко утемељени канонски поредак.

Пресѣаћу да вас мучим, али се десило да сѣ узели једну фотѣографѣју на којој се види један наш ѣакозвани еѣиској, који се самојроѣласио дискуѣом (Гриѣорије Дурић). А ево ѣа овде како клечи у римокаѣоличкој каѣедрали. То је духовно чедо ѣакозваној владике Аѣанасија Јевѣића, који важи за некој великој научника, за некој великој каноничара и ѣако даље, а који је, у сѣвари, ѣосејао ѣо семе зла у Жичкој еѣархији кад је мењао владѣку Сѣефана.

Кад је био администратор.

Админисѣраѣор. Он је ѣада ѣочео да склања целивајуће иконе, да новаѣари, да ради ѣејаде, да ѣричешћује на суд и на осуду, и ѣако даље. И он је ѣоцеѣао наш блаѣочесѣиви народ.

Дакле, он је баѣалио башчу, ѣај свеѣи врѣ Владике Николаја и Свеѣѣа Саве који је у Жичкој еѣархији ѣодиѣао барјак ѣравославља, који се накренуо за време Конкордаѣа и ѣада ѣа усѣравио Владика Николај боѣомољачким ѣокреѣом, својим делима и својим књиѣама, својом службом, обнављањем манасѣира ѣо Овчару и друѣе.

Али, човек снује, а Бој одлучује.

Шѣа ураде несрећници?

Прошерају божеј човека, Владику Археми-
ја. И Бој уреди да ја народ, пре свеја, у Жичкој
ејархији дочека. Исхерали су ја, дакле, имамо
видео-записе са оружаном силом нашеј окупа-
тора и шийтарском полицијом, а онда им је ло-
писику јружила, нажалост, и србска полиција
и прошерала ја.

И ће ја је ушерала?

У заклон Господњи.

И ће ја је још ушерала?

Нама у наручје.

И ето, Бој је уредио да на Вашем имању, од-
носно на имању Ваших пошмака никне једна
дрвара. У мојој Лозници никне друја, у Ариљу,
шамо су кшишори моји кумови, никне шрећа, у
Прањанима чејврја, на Новом Вазнесењу никне
шафор, на Јелици, јоре, испосница Свејој Пимена
Великој са свејојорским шийиком. И у свим шим
шафорима и дрвеним црквама, ми дижемо ико-
ностасе и расећа Господња.

Значи: Човек снује, а Бој одлучује.

И шја се дојодило?

Ми сад, у овој ситуацији, шренушно, на ше-
ришорији Жичке ејархије имамо чејрнаест цр-
кава и испосница Ејархије рашко-јризренске у
ејзилу.¹⁸

Пишаћеће се како? Нека јрочишају кано-
не, ја нека виде. Кад сће ја силом исхерали, је л'

18 Данас, деценију иза овог разговора, ЕРП у ејзилу код нас и
по свету, од Америке и Канаде до Урала, има педесетак светиња
у којима се чува светосавски дух.

іако, онда је он морао да оде на друіу іерііоріју.
А имамо доказе да су іа силом ісіерали!

Када је іод Арсенијем Чарнојевіћем оіішло
мношіво Срба у сеобарску неизвесносі, на іоіису
у Сеніандреји је 1692. іодине имало око 7.000 Ср-
баља. Тада је Арсеније іодиіао дрвени крсі у Сен-
іандреји, сеіаіше се. А онда је іодиіао седам цркава
брвнара. И доіше, док су биле цркве брвнаре, іо је
дио кремен іравославноі свейа. После іоіа су іо-
іінуіше оне зидане цркве, време је учинило своје.
Сада у Сеніандреји има іридесейак Срба.

Пре петнаест година их је било тридесетак.

Од седам цркава, іри или чейири већ нису
наше. А ни ове неће биіи наше, нема ко да их из-
држава.

Јасно.

Домови неправедних опустеће, а колибе праведничке процветаће

Дакле, осіварује се оно сіарозавейно іро-
рочансіво. Мислим да је іо іророк Јеремија ре-
као, да ће домови неіраведника оіусіейіи, а ко-
либе іраведничке іроцвейіаіи.

Видесіе ли Ви овде іре неки дан, на Прео-
бражење, онај свей? Немадосмо іде кола да іар-
кирамо од онолике ливаде. Од оноі іуіа доле
оіейао се іаркині.

Божја сила.

Не може се сакриџи їрад шїо на їори сїоји.
Ко се с народом судио, їарницу је саїудио.
Тако да, у целом овом замешаїељсїву које они
нама їприређују, їо шїо раде, шїо руше иконо-
сїасе оїшварају очи народу... Сваком човеку, ко је
нормалан, їосїаје јасно шїа се с їим људима
доїодило. Они су издали један акї у коме кажу –
їрисїалице Владике Арїемија не їримаїи у цр-
кву, не їричешїиваїи, не їримаїи од њих їрило-
їе и їако даље. То су закачили на оїласну їаблу
у Ариљу и којекуда.

Каже, їрисїалице Владике Арїемија...

Па има ли неко нормалан у Ариљу ко није
їрисїалица оне вере коју исїоведа Владика Ар-
їемије?

Па неће ваљда да исїоведају ону веру коју ис-
їоведа їамо њихов архијерејски намесник, Дми-
їар Луковић, који на римокаїолички Божић
їрислања бадњак уз їожешку цркву, који нова-
їари и їако даље... Дакле, људи су видели да їуї
којим нас они воде није їуїї нашеї сїасења.

Нишїа ми њима не замерамо: они су оїе-
ли нашу їедовину, нашу очевину. Наши храмови
нису њихова їедовина, неїо наша. Ми њима, уїр-
кос їоме, не замерамо. Оїмиїе, јер је казано да
је оїеїо їроклеїо.

Али їусїиїе нас да се Боїу молимо.

Нашем, не вашем!

Не оном вашем и Сїеїинчевом, и їаїином,
неїо нашем Боїу, оном Боїу коме су се молили
наши їедови!

И да чувамо оно што смо научили. Помену-
ли сће своју бабу и њене поуке. Да ли су Вама
у дејинству говорили: Синко, зло рађење, то-
штво суђење? Говорили су. Ми смо то научили
и сад кад чинимо, рецимо, моралне законе од
Владике Николаја, и не само од њега, ми види-
мо да казна Божја безбожника ситије. Али не
ситије само њега! Безбожни домаћин навлачи
проклејство и на себе и на своју кућу. И казна
за његово безбожје може да га ситије одмах,
или у наредном колену, или у неком, до седмог
колена, веле Свјетли оци.

У мојим „Казивањима“, сећао се, навео сам
то имену, свако ко жели да дође да види оне при-
че, тамо које су се догодиле у мом завичају, за
оне људе који су неправду починили и доживели
казну Божју. Оне су истините. Значи, ништа до-
дао није.

Знаци времена

Господ говорише: Следици, препознајте кад
ће лећи да дође, то смокви, је ли? А не препозна-
јте знаке времена.

Ко то нама, професоре, ставља мараму на
очи, да ми не препознајемо знаке времена?

Каже Господ у Јеванђељу: Лице небеско уме-
ће познаћи, а знаке времена не можеће познаћи.

И сад, имамо следећу ситуацију:

На Благовести 2010. године, то пројнању вла-
дике Архиепископа и његове духовне деце, паде звона

у Ћелијама кад су њејови јројонићељи ушли у јорју.

Шјо није лани јало, јре јодину, или јре јей јодина?! Нејо баш је јодине. И јо баш јред њиховим очима.

Друји дојађај збио се на Свејој Јусјина Ћелијској, јакође у Ћелијама код Свејој Аве: рашчињен је Ваш ејиској (Буловић). Рашчинио ја Свеји Ава! Је л' Ви јо знаје?

Онесвесјио се, јадничак, на лијурјији. Морали су да му скину одежде, а неко ми је рекао да су морали да му скину и манјију. Ја не знам, да Вас не ожалосјим, ако осјанеје без ејискоја, онда ће Вам јослаји Ајанасија да Вам буде админисјрајор.

Године 2010. дојодио се земљојрес у јесен, у Жичи и у Крајеву и јо након јроболомља које је јамо извршено и након рушења бојослужбеној јорейка који је извршен у јо време у Жичкој ејархији, са овим новојаријама и јако даље.

Милић Драјовић, свешјеник из Ужица, уводи у олјар Хочевара, весели Дмијар Луковић, намесник архијерејски, јожешки, јрислања бадњакуз јожешку цркву на римокатолички Божић и јако даље.

Четврји дојађај. Сећаје се, у Вашој Црној Гори, шја је у лејо 2010. јодине урадио онај дажд мијројолији црнојорско-јриморској?

А у инјервјуу у „Куриру“, Ваш земљак Амфилохије, на јијање новинара: Како јако на брзину сменисје владику Арјемеја?, каже: „Како на

брзину? Па ми ѿо сїремамо десетї година, ово је само завршни чин“.

И заиста, више од десетї година, јер је 1996. године Ваш еїскої, Иринеј Буловић, најавио да ће Арїемију сломити кичму.

А зашїо?

Зашїо шїо је їсао Синоду и Сабору:

– О каква шїри дана наде ви їричаїе їоводом заједничке молишве?

– Људи, Свеїски саветї цркава (зашїо нисмо їосїуїили їо одлуци Сабора о исїуїању из їої јерейичкої леїла?!)

– Људи, шїа шїо радишїе їо Равени?

– Шїа се шїо ради на боїословским школама, на Боїословском факултїеїу? И шїако даље, и шїако даље...

Нишїа није вредело.

У 2010. леїу Госїодњем, шїада је наш Паїријарх био и еїскої Нишке еїархије, їоїдобе оне две рабе Божје, сећашїе се, бака и њена унука.

Па исїе шїе године скркенда се онај весели Мирчеша, їої из Ариља, кад је моншїрао неко електїрично звоњење на звонари у Нишу.

Гледајмо даље: Ове године їочиње Свеїи архијерејски Сабор у Сїуденици која је оскрнављена. На Сабор долазе људи који су їримили їаїино їрсїење и їаїине најрсне крсїове, међу њима су Амфилохије Радовић, Иринеј Буловић, Андреј Ћиларџић...

И їочиње Сабор у Сїуденици. И шїа їоче на їророка Јеремију кад се они шїамо скуїише у оскрнављену Сїуденицу? Почиње їошїой Србије!

Па шреба ли ми да чекамо? Викаше ошац
Сава Вазнесењски: Еј, бре, шашавко шашави,
'оћеш да ши сиђе Госѿод и да ши заврне кошуљу,
да сѿавиш и ши руку у ребра Њеѿова ѿа да ѿве-
рујеш?

Дакле, ми знаке Божје имамо свакої дана.

Професоре, хоћу да Вас ѿодсейѿим. Не знам да
ли Вам је ѿознаѿо да се срушио онај велики крсѿ
у Иѿалији. Био је, мислим, висок око ѿридесет
метара, неколико дана уочи ѿроїлашења ѿаје
Јована Друѿої и ѿаје Јована XXIII за свеѿиѿеље.

И знаѿе ли шѿа је сѿрашно?

Сѿрашно је да је младић који је ѿоїнуо ѿод
ѿим крсѿом сѿановао у Улици ѿаје Јована XXIII.

Ово нисам најисао ја, ово сам ѿреѿисао из
иѿалијанских новина. И они чак смаѿрају да је
ѿо неки знак с неба.

Даље, драѿи ѿрофесоре, ја сам неколико ѿуѿа
био у Свеѿој Земљи. Између осѿалої био сам и
у Виѿлејему, у Храму рођења Хрисѿової, који су
ѿодиїли цар Консѿанѿин и царица Јелена. Према
званичним изворима, око милион ходочасника ѿо-
дишње ѿосетѿи Виѿлејем.

И шѿа се доїодило?

Доїодило се да је неколико ѿренуѿака, након
ѿаѿине ѿосетѿе храму у Виѿлејему – избио ѿожар!

И ѿо їде?

Баш онде їде се Госѿод родио.

Па јесу ли ѿо, ѿрофесоре, знаци времена?

Или да и ми чекамо да сиђе Госѿод, да заврне
кошуљу, ѿа да ѿверујемо?

И за шаквоїа (вероодсїуїника їаїу) наш Паїријарх каже да їа је Свеїи Дух їризвао у Ваїи-кан...¹⁹

Значи, руше нам олїаре, руше нам їробља, доїађа се све оно шїо наведосмо, и још мноїо шїоїа.

Народ сїонїано їочиње да їрави каїакомб-не цркве.

А Аїанасије Јевїић дошао у Чачак и шїамо їоделио одликовања: мене назвао – „лажов“, Де-санку Крсїић – „оїкачена“, їрофесора Миодраїа Пеїровића – „лудим“, адвоката Таїушковића – „дерикожа и їљачкаш“...

Између осїалої, он каже да је неисїина (шїо шїо Милоје лажов їврги) да су Амфилохије и Буловић їримили їаїин їрсїен и їаїин наїрсни крсї. Замислиїе: шїо он каже, а Буловић, видели сїе, сам шїо їризнаје.

Друїо, исїи овај инїервју са Буловићем, од речи до речи, їренела је „Блаїовјесї“, лисї Беоїрадске надбискуїије.

Треће, їосїоїи аудио-зайис шїе Иринејеве беседе.

Дакле, шїо су људи који су калаисали образ.

Ко се с народом судио парницу је сагубио

Дакле, они немају слуха. А и за мноїе дру-їе сївари осїали су слеїи: видели сїе шїа се

¹⁹ Једне прилике професор Драгољуб Петровић каза: Слушао сам, давно, реч сїарице да ће они који данас човека їурну у јаму суїра зайалиїи и Хрисїову колевку. Не знам је ли и наш Паїри-јарх шїу сїарицу макар їрислушковао.

доїодило овде (у Леушићима) на Преображење, били сїе на Сабору у Лозници, видели сїе колико је људи било на дан љреноса мошїију архиђако-на Сїефана у Ариљу, видели сїе да је народа к'о на їори лисїа.

И ваља нам се љиїаїи да ли ће се осївари-їи оно шїо је Ава Јусїин љрорекао: да ће шїај ве-рујући народ једної дана да им окрене леђа и да се доїоди оно шїо је у своје време, у сївари, Аїана-сије Јефїић љисао, да шїа већина, шїа неїраведна већина, нишїа не значи. То је он љисао у својим књиїама у време кад је био љравославни еїискої.

Као шїо је Иринеј Буловић, у своје време, из Аїине љисао... Сећаїе се...

Док је био јеромонах.

Иринеј Каранушић Буловић – убачени мољац у Цркву Христову

Тако је. Писао љисмо и држао лекције влади-ки Лавренїију їоворећи да се деца Свеїої Саве не обрукају и не уїоїе у смрдљивим барушїинама које се зову, каже он, милозвучним именом, еку-менизам. Ви сїе видели у часоїису Свеїи Кнез Лазар, ја сам објавио шїексї, їде сам сїавио фак-симил њеїової ориїиналної рукоїисної љисма.

Јесте.

Дакле, кад шїо човек каже, а онда се из љеї-них жила залаже за екуменизам, онда се љосїа-вља озбиљно љиїање. И ја шїо љиїање желим да

їреадресирам на Вас, без обавезе да одговориїе на њеїа. Да ли се їо радило о їреїварању док се не смоїа каїедра на Боїословском факулїеїу, док се не смоїају миїра и їанаїїја, їа да се ради ово шїо се ради или се човеку десило да, у сївари, кад је їосїао „мудар“, кад је їосїао докїор, да се осївари оно шїо су аїосїоли рекли: Говореїи да су мудри, Боже ме їросїи, їолудеше.

Шїа Ви мислиїе о їоме? Неки їричају да су неки їиїани друїови, у своје време, у кафани исїричали колико су убацили младиїа у Боїословију, да их їриїреме... Оно шїо каже їроф. Јован Дерейїиї, їошїо цркву нису моїли сїоља да среде, да їробају да убаце моїце коїи ће је наїризаїи изнуїра.

Шїа Ви мислиїе, о чему се їу ради?

Ту се, свакако, ради о ономе што је владика Данило Будимски исповедио. Да је њега полиција, Удба, послала на школовање и да се са њим догодило то што се догодило, а да не зна коїи су други исто тако постављени из полиције.

Од човека, коїи је добро обавештен, слушао сам много занимљивих детаља, као и то да се један пиїани друг хвалио да су они школовали и стипендирали 2.000 свештеника. Јесу ли, то знају они коїи су стипендирани.

Светосавску цркву није било лако разбити. Они су побили много више архијереја и свештенослужитеља, него што је то успело и усташама, и Немцима, и балистима, и свима. Они су

убијали, склањали до пре тридесетак година. Дакле, оно што је у српској цркви ваљало, то се није могло сломити, односно није имало потребе да се ломи. Они који нити су Срби, нити су духовници и за њих ми је један озбиљан теолог давно рекао, да главнину, највећи део српског епископата чине људи који нису духовници: У томе епископату, каже, има четири или пет духовника, све су остало комунисти и настрани. Дакле, тај мали, незнатни део тога епископата, који носи духовност, они, нажалост, немају много изгледа да се одбране од оних које су неке мутне, мрачне силе истуриле на позиције да обеспуте српски народ.

Спрега цркве и државе воде у беспуће

То је тако у цркви. То је тако у власти. Ми данас имамо цркву која је стала уз власт, али више ни та власт, ни та црква нису ни слика, ни бледа сенка оне која је одржала Србе од оних времена када су они први пут потврђени, до 1945, тј. до Броза, који је дошао да разара (не да изграђује), да окупира (не да ослобађа), он је тамо оставио Јасеновац, а овамо продужио од тачке на којој су се Немци зауставили и преузео све њихове Главњаче и Јајинце.

Ту је дошло до лома између онога што смо били и онога што нам је намењено да будемо. Ту је основна, прва одговорност цркве. Ми се од власти какву смо добили с комунистима

немамо чему надати, а наша је несрећа у томе што се немамо чему надати ни од цркве.

И једна и друга власт ту су се нашле да би овај народ дефинитивно одвели на беспуће.

До сад смо много чињеница поменули о духовној власти. А чему се можемо надати од ове световне?

Професоре, да Вас за ѿренуѿак само заусѿивим и да Вам кажем један мој уѿисак. Недавно се, Бої да јој душу ѿросѿи, уѿокојила Ваша суѿруїа Мируна. Ви сѿе ме ѿої дана ѿодаѿресли својом беседом, краѿком, изѿоворили сѿе неколико ѿоѿресних реченица. Једна од ѿих реченица је оѿрїла сузу из мої ока, а ѿримеѿио сам да се и Вама скоѿрљала суза низ лице. Рекли сѿе: „Преселили су нам їробове ђедова и брађе у иносѿрансѿво“.

И ѿу смо сад дошли на ѿу ѿачку. Дакле, Ви сѿе 1985. ѿосѿрадали, је л' ѿако? Били сѿе ухаїшени и ѿако даље. Ја сам две їодине їре ѿоїа їроїлашен за неїријайеља државе и ѿарѿије.

Да ли сада можемо да се надамо неким бољим временима имајући у виду чињеницу да смо чули од Вашеї, ѿо земљачкој линији, їредседника црноїорске Владе, да је сїоран чак и сам назив Миѿройолије црноїорско-їриморске заѿо шїо асоцира на Црну Гору у њеним сїарим їраницама. Дакле, да ли је ѿо најава нечеї шїо їреба да дође?

Булумента с пола мозга, без мозга и без-памети

То је најава великих, будућих српских несрећа. Ви сте у Црној Гори имали пре десет година на попису 65 процената оних који су говорили српским језиком. После тога су се, на следећем попису, многи „опаметили“ и сад их има тек четрдесет и неколико процената. Али тих четрдесет и неколико процената, то је још увек макар 300.000 Црногораца који говоре српски, који су Срби. Они немају никаквих права, грађанских, људских, а у стању су, рецимо, њихови „сународници“ у Врбасу, где их има 7.000 да траже увођење *црнојорској језика* у администрацију и у школе.

Тај *црнојорски језик* донели су људи с пола мозга, прихватила држава без мозга и академици црногорски без-памети. То на чему они инсистирају, на чему 'оће да изграде своју националну будућност, своди се на оно што се нашло на интернету, формирано друштво за истрагу посрбица; Хрвати и муслимани доказали су се у покољима Срба: од 1940. године западно од Дрине било је 2.840.000 Срба, а кад је рат завршен – ако је остао милион. И то су урадили римокатолици, муслимани. Црногорци се...

А ко су они, ђрофесоре?

Бивши Срби. Бивши Срби, али они хоће да више нису то. Они хоће да посеку своје корене.

Да ѝкрију своју бруку, је ли?

И то се може учинити како? Оно што су говорили Степинац и дружина – да те провери, или ако нећеш да те проверим онда морам да....

Или да се провери или да се протера или да се...

Убије.

Или да се убије. Они су се на тим пословима фантастично извештили и задужили Србе. Задужили их Јасеновцима.

А Црногорци су ситан елеменат: они се спремају да то учине са оних 300.000 који су тамо још остали. Они хоће, дакле, да ураде исто оно што су њихови учитељи учинили давно и у чему су се давно усавршили. Они и сад певају: „Од Тополе па до Црне Горе, свуд су врбе да вешамо Србе“. Или: „Ко ће за мном, ја ћу први, да пијемо српске крви“.

И то Србе који су још 1909. чинили 95% црногорске популације. Оних 5% су били Шиптари. А 1945. године било је још увек макар 70 или 80 процената Срба међу њима. Али на попису 1948. већ су они тада уписани по комунистичком диктату као Црногорци, а Срба је остало тек један или два процента.

Извођачи прљавих послова

На једном месџу зајазбио сам Вашу мисао да су ѝланови за разарање Србије најисани, кажеће

ви, „неїде шамо“, и шо лайшеницом, а да је срїским
разарачима їриїала једино улоїа извођача їр-
љавих їослова.

Апсолутно.

А ко су најзаслужнији извођачи шїх їрљавих
їослова?

Не знам ни ја, али рецимо, ја мећем на прво
место Милована Ђиласа. Он је могао да уради
оно што је мало ко други могао.

Кољач је био Крцун. Као и онај који је, ево,
најдуже поживео, генерал Капичић, Јово Капа,
како су га звали. Човек који је утемељио Кечину
јаму на Гостиљу и Мачкову јаму на Штитову (у
ону прву убацио три и по или пет хиљада душа,
у ону другу две стотине талијанских заробље-
ника и четири стотине Срба, а узгред побио и
моје ујаке).

А „крваво коло“ заиграли су у Црној Гори:
прво Ђилас и Моша Пијаде '41, а онда сви оста-
ли за њима. И треба, притом, знати да су кому-
нисти дошли те године да ратују против Срба.
Не против Немаца.²⁰ И све што су урадили од
тада до јутрос своди се на то да се сатру Срби.

20 Својим писмом проф. Петровић појашњава: „Имају они о
томе и наредбу (Строго пов. број 39, од 27. децембра 1941), у
којој се вели да партизани неће ратовати ни против Немаца
ни против усташа него једино против четника јер ће окупато-
ре протерати Руси и западни савезници, а да они, комунисти,
морају чувати снаге да преузму власт кад им англоамерички
авиони и руски тенкови за то отворе пут. На ту наредбу касније
се позивао и Милован Ђилас тражећи истребљење Васојевића.“

Потврде за то ми имамо и овде: кад се на Брду мира у Горњем Милановцу почела сушити шума, показало се да је засађена на људским костима. И није се јавио нико да посведочи ни то кад су кости тамо положене ни кад је Брдо над њима пошумљено, нити се зна колико је стадиона на костима изграђено (помињу се стадиони „Звезде“, „Партизана“, „Борца“), колико шеталишта, паркиралишта, стамбених блокова, путева (са много „црних тачака“ на њима), а нико се још не „досећа“ да би држава – ако је има и ако је српска – могла макар покушати да ода „признање“ злочинцима за све оно чиме су задуживали Србију током много последњих деценија. И што и у наше дане чине једнако силовито.²¹

Неки наши ејискоји цифру од преко 700.000 жрџава у Јасеновцу своче на 80.000-90.000.

Па може, и Туђман их своди на 30.000.

21 И ово професор појашњава: „Остао је податак да се А. Ранковић похвалио да је од 1945. до 1951. побијено 586.000 „народних непријатеља“, али се не зна шта у ту цифру „улази“, тј. не зна се да ли се ту убрајају и оних 80.000 дечака побијених на Сремском фронту (толико их помиње Антун Милетић, а Новица Војиновић додаје да их је било 180.000; и да ли се тамо нашло и оних 30.000 дечака и 25.000 деце од 7 до 15 година убачених у јаме око Фоче после 13. маја и почетком августа 1945. (веле да је за то заслужна Тринаеста партизанска СС Ханџар дивизија, у чијем је саставу, пре тога, за Хитлера ратовао и Алија Изетбеговић, и да је то чинила уз подршку Десете херцеговачке); и да ли им треба додати не зна се колико десетина хиљада оних несрећника које су енглески савезници Брозу вратили из Аустрије, а он их распоредио по јамама око Кочевскога рога и тенковским траншејама око Дравограда.“

*Да. Каже професор Срба Живановић да дока-
зи постоје међар исход земље и на 210 км² око
Јасеновца.²²*

Књигољубац

*Примичемо се крају, драћи професоре. С Вама
је заиста задовољство бићи. Кад јој сам се са
Вама дружио, ја сам јонешће научио. Ви сте на-
писали доста књија, ја ћу сада замолићи ове
наше сараднике који снимају наш разговор да
овековече јомилу књија коју су Ваши унуци мо-
рали да дошерају овде, на ову шерасу, у оним ко-
лицима у којима се иначе шера бејон зајо шће
нису моли шће да јренесу.*

*Дакле, Ви сте написали доста књија о јези-
ку. Не знам да ли постоји у овој земљи неко ко
би могао да се надјорњава с Вамом у шом пољеду.
Али, наравно, Ви нећете да ујошребљавате ша-
кву вршју аршина.*

*Из језика рода нашеја изјциљали су многи
зајерци, како сте Ви шће у једној од ваших књи-
ја рекли. Дакле, има време, шће каже јремудри
Соломон, кад се јради и време кад се разјрађује.*

*Србски језик је, мало је рећи сјар вековима,
јер видимо из неких исјраживања, да је он мнојо*

²² Професор додаје: „Постоје ти подаци, али постоји и поп-па-
добранац (Јован Ђулибрк) који тврди да су у Јасеновцу Паве-
лић и Купферштајн (познатији је као Бакарић) били управници
санаторијума којима су низ Саву побегле хиљаде пацијената
и „заглавиле се“ на Ади Циганлији или испод Калемегдана, па
Броз после наредио, а исти поп Јован потврдио – да их тамо нико
није видео.“

сѣарији неїо оно шїо су нам їроїисали несрећ-
ници на Берлинском конїресу. Дакле, ми смо ми-
ленијумима изїраћивали језик рода нашеї, а онда
је изїледа дошло време да се он разїраћује.

Сад је, дакле, наишао ѿај земан да се разїра-
ћује језик рода нашеї. И оїшуда мноїе од ових їоје-
диносѣи, заїраво, у Вашој књизи „„Зайерци срї-
скої језика“.

„Српски језички заперци“.

„Срїски језички зайерци“. Ви їу їовориїе о
мноїим їојединосѣима, а мене је нарочиїо їо-
їресло оно шїо сїе рекли о Хрваїима, о хрваї-
ском језику и хрваїској ћирилици. Пошїо је крај
емисије, шїа бисїе моїли да нам кажеїе о Хрва-
їима, о хрваїском језику и хрваїској ћирилици?
Ко су Хрваїи?

Хрвати су били мали покатоличени српски
огранак који се сакрио од историје. Ф. Шишић,
историчар хрватски, „нашао“ их је почетком XVII
века у подножју Велебита и у узаном појасу Гор-
ског котара према Карловцу. Они су о себи је-
дино знали да су римокатолици и да их је Ва-
тикан у Тридесетогодишњем рату (1618–1648)
употребио као кољачку руљу у затирању протес-
таната у Немачкој и Чешкој; после су опет дуго
били заборављени, а онда се Ватикан сетио да
њихове кољачке таленте окрене на Србе и пра-
вославље. Та је ватиканска „стратегија“ покре-
нута почетком XIX века кад су се Беч и Ватикан

(или је то било „обрнуто“?) досетили да изврше „реформу“ српскога језика и 1836, по наводима Лајоша Талоција (1856–1916), створили „хрватски језик“, али је требало да прође још много деценија и да на Католичком конгресу у Загребу почетком септембра 1900. године буде наређено да Срба-католика никад није било и да надаље сви морају носити „хрватско“ име. А оно је, напосто, било срамотно: њиме су „хрватски племениташи“ обично именовали своје коње. И на томе конгресу одлучено да у Хрватској до краја XX века не може бити ни другога народа осим Хрвата ни друге вере осим римокатоличке. И то је почело да се оживотворује у Првом светском рату, темељито оверено у Другом, а довршено у ономе од пре тридесетак година.

Треба томе додати и неке друге чињенице. Хрвати су, рекосмо, били периферно српско племе. На то указују и неке егзактније науке, па антропологија вели да Поморавље и чакавски северозапад припадају истом антрополошком типу, а ми и без тога знамо да између чакавштине и старије штокавштине нема никаквих типолошких разлика. Хрвати сад воле да причају бајке о својој прошлости: да су трописмени, да имају три писма, а ја бих рекао да то може бити тачно, али да ниједно од њих није хрватско, као што им ни језик не може бити хрватски, све су то преузели од Срба (преписали, дословце, друго издање Вуковог *Рјечника* из 1852!) и осрамотили сваку стопу својих предака; њима

су и ћирилицу, и глагољицу, и латиницу донели Срби; све чега су се одрекли – сада су морали да краду и да свему „префарбавају“ име. Народу који је пристао на то да злочин над својим именом упише у најзначајнију националну тековину ваља признати и право на то да на клање нејачи гледа као на највиши морални подвиг.

И да сведемо причу на основну чињеницу: Хрвати су римокатолици и нису имали кад да постану народ. Пречи им били кољачки послови.

*Професоре, хвала Вам на доброји Вашој и на времену које сте љодарили мени и нашим љри-
јаћељима који ће нас, надам се, љледајти. А ја ћу
сада да љредставим нашим љледаоцима оно што
су Ваши унуци доћерали у колицима за бејон.*

*Поштовани љледаоци,
ово није књижара, ово није ни сајам књија,
ово су књије љроф. др Драјољуба Пејровића. Јед-
на од њих, или љрва од њих, најисана је љре 41
јодину. Иза штоја, љрудом овој вредној човека, до-
јодила се ова јомила књија.*

*Молим вас, љрофесоре, да нас украјко љро-
ведете кроз ову „изложбу“.*

Ова је посвећена истраживању говора Ба-
није и Кордуна.

Друге се тичу истраживања, бележења лек-
сике речи и речника. То је једна књига о гово-
ру Спича. Једна је о говору Качера. Затим, ту је

десет свезака „Речника српских говора Војводине“. То ће сад да се сведе на четири тома. Једна је књига посвећена лексици Качера.

Овом књигом могу да се дичим јер она је међу њима посебно опсежна („Фонологија српског језика“).

Овде су углавном неке коауторске књиге.

За ово сам спремао велики део грађе, отприлике око 100.000 речи, а главнину су послова урадили моји сарадници.

Ово су ми књиге које су се појавиле прошле и претпрошле године.

„Зловремник“ и „Српски језички заперци“.

Ова књига је издата у Пољској, а ово је њено домаће издање („Српски језик на крају века“).

Својим значајним делом сматрам и „Речник бачких буњеваца“. За тај су ми речник други аутори донели грађу. Ја кажем: донели јапију, а ја направио кућу.

Понекад сам искакао из своје професије, бавио се општим, друштвеним темама. Таква је књига „Демократија с наличја“, као и књига „Зловремник“ коју смо овде видели.

Пошресна, њошресна.

Таква је књига „Школа немуштога језика“ о томе како нам је разарано школство.

Таква је књига и „Сумрак српске ћирилице“.

Ако Бог да, треба да се ускоро појави и још једна опсежна књига о лексици мојег домаћег говора. И још понешто што би могло да подсети,

да заправо буде прилог познавању ономастике
моје родне Црне Горе – мојега *иносїрансїва*.

*Од ової разїовора їрохуја једно десейїљеће.
Године су скраїиле корак їроф. Драїољубу Пе-
їровићу, али је њеїов дух осїао несаломив, а де-
сница којом држи їлајваз – кано їушка у руке
Мандушића Вука.*

*Од їад до данас исїод њеїової їлајваза иза-
шло је їовише „нових“ књиїа и їексїова.*

*Ко жели да се найїоји дисїре воде с исїочни-
ка ової очкоїерної, неуморної сїарца нека зави-
ри у надаље исїисане редове.*

КЊИГЕ (које се нису нашле у оним коли-
цима)

*Речник Куча / Драгољуб Петровић, Ивана
Ћелић и Јелена Капустина. – Срїски дијалек-
їолошки зборник, Београд, 2013, књ. LX, 1–461
(књига је тек најављена у претходном списку).*

Расїеїи народ. Нови Сад (Издавачка књи-
жарница Зорана Стојановића : Библиотека *Књи-
жевносї • Језик • Кулїура*), 2018, 326.

*Rečnik bačkih Bunjevaca iliti Ričnik bački
Bunjevaca / Marko Peić, Grgo Bačlija, Josip Bajić,
Suzana Kujundžić Ostojić, Dragoljub Petrović.
– 2. dopunjeno izdanje. – Novi Sad – Subotica,
2018, 579.*

*Срїски језички заїерци / Драгољуб Петро-
вић. Београд (Мирослав), 2018, 492 стр. (друго,*

допуњено издање; означено је као прво – из техничких разлога).

Из средњоморачке ономасџике (Грађа). – Ономатолошки прилози, Београд (САНУ Одељење језика и књижевности, Одбор за ономастику), 2019, XXVI, 2019, 47-208 (с Јеленом Капустином).

Речник срџских љовора Војводине. Књ. 1, А-Ж, 481 стр.; 6 карата; ISBN 978-86-7946-260-2; Књ. 2, З-М, 551 стр.; 8 карата; ISBN 978-86-7946-259-6; Књ. 3, Н-Р, 519 стр.; 12 карата; ISBN 978-86-7946-257-2 ; Књ. 4, С-Ш; стр. 551; карата 27; ISBN 978-86-746-252-7 / Светлана Вареника [аутор], Дејан Милорадов [аутор], Катарина Сунајко [аутор], Ивана Ћелић [аутор], Драгољуб Петровић [аутор и редактор]. – 2. измењено и допуњено изд. – Нови Сад : Матица српска : „Тиски цвет“, 2019, Нови Сад (Лексикографска издања / Матица српска ; књ. III, Дијалекатски речници ; књ. 2).

Речник Драїачева. – Српски дијалектолошки зборник, Београд, 2019, књ. LXVI/2, 7–635 / с Јеленом Капустином; (ISSN 0353–8257 ; UDK 808.61./62–087); уп. Милоје Стевановић, *Речник Драїачева.* Гуча (Библиотека општине Лучани, књ. 47, 2020, 735 стр.; друго, допуњено издање 2021, 861 стр.)

Прасрџи. Београд („Мирослав“), 2021, стр. 213 (ISBN 978-86-7056-476-3; COBISS.SR-ID 50880265.

Осмуђена љамеј. Горњи Милановац : „Доситеј“, 2022, стр. 450 (ISBN 978-86-7644-154-9 : COBISS.SR-ID 673436297).

Разобручено зло. Горњи Милановац : „Доситеј“, 2022, стр. 391; ISBN 978-86-7644-158-7; COBISS SR-ID 71216905.

Поїлед у маїлу. Београд, „Мирослав“, 2022, стр. 651; ISBN 978-86-7056-502-9; COBIS SR-ID 73558281; 689.

Похара српскої језика. Београд : Институт за политичке студије, 2023, стр. 264, ISBN 978-86-7419, COBISS.SR-ID 123098889.

Реч на бесџућу : Инїтервјуи. Требиње – Херцег Нови – Никшић : „Задужбина Кнез Мирослав Хумски“ : Српско удружење „Ђирилица“, 2023, стр. 259, ISBN 978-99976-199-0-7, COBISS.RS-ID 138987265.

Сїорови језикословни. Нови Сад : Тиски цвет, 2023, стр. 253, ISBN 978-86-72-64-103-5, COBISS.SR-ID 124786697.

Речник Куча : Дојуне. – Српски дијалектолошки зборник, Београд (САНУ), 2023, књ. LXX/1, 635–746 / с Иваном Ћелић и Јеленом Капустином (ISSN 0353–8257 = Српски дијалектолошки зборник ; UDK 811.163.41282.3(497.16); COBISSD. SR-ID 18167554).

Овим књијама ѡрофесор Драїољуб догаје и више десейина својих зайиса објављиваних у часоїисима и друїим (дневним и ѡериодичним) ѡубликацијама и више од сїо тексїова објављених у елекїронској форми, на разним сајїовима.

Ко има уши да чује, нека чује (Мк. 4, 9).

*А мени Бої учини милосї да уїознам, друїу-
јем и сарађујем са овим неуморним бисїроум-
ним сїарцем који је био један од мої најбољих
учиїеља и најдражих їроїивника.*

*Блаїодаран сам му шїо је био мој морални
бич кои ми не даде да малакшем у їисању сведо-
чансїава о Србљима кои више нема и шїо ме
је наїно да чеїири и їо їодине жрївуем еда би
исїисо „Речник Драїачева“.*

СЛОБОДАН НИКОЛИЋ: НАПОМЕНА ЛЕКТОРА

У појединим деловима књиге (напр. *Пређе слово*), коришћен је изворни говорни народни језик који је у писани облик пренет дословно онакав какав је у изговорном виду (како га је у детињству чуо и ослушкивао сам аутор као јекавску варијанту штокавског дијалекта, карактеристичну за драгачевски говор, а која се помало тешко, поготово невештом уху, разграничава од ијекавске), без обзира што није у оквиру нормативног правописа, односно стандардизованих књижевних и филолошких образаца, те стога намерно није исправљан, односно стилизован.

Исти је случај са појединим речима које су писане са цртицом која означава пребацивање акцента са именице или глагола на предлог, иако је то у књижевном језику „неодобрено“, тј. неправилно.

Нигде, осим тамо где је било нужно, нису писани апострофи у оквиру појединих речи, јер се из контекста казивања јасно види где би они требало да буду, али је и без њих смисао и те како јасан.

Овим се аутор донекле оправдава пред могућим злурадим коментарима.

О АУТОРУ

Рођен подкрај прве половине минулог века (1949), село Горачићи. У Драгачеву је учитељовао, акцијао, немного и невично се бавио политичким радом наивно верујући да се то може чинити поштено па је зборио онако како је мислио. У Ужицу је завршио учитељску, а, ванредно, педагошку академију. Био је учитељ у родном месту, затим председник Општинске организације Савеза социјалистичке омладине Лучани, те командант бројних омладинских бригада и вишеструки ударник, пре но што је уписао Факултет политичких наука у Београду, који је завршио 1976. са одличним успехом. На ванредним последипломским студијама Правног факултета Универзитета у Београду био је одличан студент код професора Радомира Лукића и Мирослава Печујлића. По повратку у родно Драгачево изабран је за општинског правобраниоца, а онда постао секретар Општинског комитета СК. Политичку каријеру окончао је беседом коју је, као гост, изговорио на Републичкој конференцији ССО у Сава центру 1983. године на тему: *„О социјалистичком моралу – зашћо ћућимо?“* Наиме, за тадашњег министра Унутрашњих послова Југославије Станета Доланца рекао је да лаже изговарајући се да „није био информисан“ шта се на Косову догађа, те да ће они који управљају државом ако наставе

онако како раде увести земљу у социјалне ломове. Тако је Милоје Стевановић проглашен за непријатеља државе и партије са образложењем да је „својим говором узнемирио јавност“.

Комунисти га прогласили за непријатеља зато што им је јавно довикнуо пре 40 више једну годину да воде државу и партију у пропаст, а екуменисти га екскомуницирали из цркве зато што се пре 14 година супротставио њиховом науму да светосавску цркву потопе у смрдљиве екуменистичке ватиканске воде, љубећи скуте архијеретику папи који је одавно склопио тајни споразум са нашим душманима (САД и Немачком) *о ѿошлалном унишћењу ѿправославља*.

И једни и други му качили признања, медаље, грамате за несебичје у трудовима али када им је истину скресао у брк и једни и други су га анатемисали без стида од људи и страха од Бога.

Оснивач је и власник породичне фирме КМН, која је зачета на простору од 16.5 квадратних метара, да би, при одласку у пензију, иза себе оставио колектив од преко 140 запослених који опслужују преко милион муштерија годишње и мноштво коопераната са којима је кроз три деценије направио својеврстан (неформални) холдинг са бројним сеоским домаћинствима и занатским радњама. У завичају је подигао и млекару „Гај“ која његову фирму снабдева кајмаком и сиром који се производе на аутохтон начин по „рецептурама“ мајке му Јуле и бабе Драгиње.

Као добротвор подарио је кућу и имање избеглицама из Далмације, затим другу кућу и окућницу вишечланој породици. Пружио је уточиште духовној деци прогнаног владике рашко-призренског Артемија, подаривши им имање, грађевине, механизацију, животиње и све што се на том имању, у селу Лозници, код Чачка, затекло. Тиме је, како га је оптужница епископа Жичког Хризостома теретила, начинио два „кривична дела“: Прво, што је невољницима указао гостопримље и, друго, зато што се молио Богу са епископом Артемијем и његовом духовном децом. Из тих разлога трајно је изопштен из Српске православне цркве.

Обновио је гробља својих предака и подигао задужбину посвећену Светоме Николи Мирликијском, чудотворцу, крсној слави својих предака, у Лозници, код Чачка, а поврх горе Јелице испосницу посвећену Светом Пимену Великом, ранохришћанском премудром иноку и испоснику.

Одрекао се очевине у корист брата земљоделца а потом купио двадесетак хектара запуштене и у шикаре зарасле земље, искрчио је, део подарио прогнаном монаштву, а на осталом подигао заседе воћњака.

Милоје Стевановић је лексикографији даровао драгоцен *Речник Драгачева*, који је објавила Српска академија наука и уметности са Институтом за српски језик САНУ, али он ту верзију, како каже, „којој преучени додадоше по једно слово више (уместо: *је – ије*) у 207, од око 18.000,

речи, није хтео да потпише, већ је објавио *своју* верзију „Речника Драгачева“, који је за две године доживео два издања.

Објавио је бројне текстове о вери и православлу на православним сајтовима и у часописима. Објавио је низ књига, неке под псеудонимом Грешни Милоје.

У свом првенцу „Казивања“ описао је своје преумљење и учинио својеврсну јавну исповест са ауторским потписом Грешни Милоје.

Дела под именом Грешни Милоје:

- *Казивања*, (2005), (до сада штампано 5 издања)
- *Чаша Обрадова* (2007),
- *Не ѿмичи сѿаре међе*, (2008), (2 издања)
- *Ко ѿродаје веру за вечеру* (коаутор са „Уредништвом сајта Борба за веру“, 2009),
- *Родословље Сѿеваново* (коаутор са Момчилом Стевановићем, 2011),
- *Сине мој, не ѿрисѿај*, Грешни Милоје и Драго Жарковић (где је Драго Жарковић псеудоним за Грешног Милоја), (2011), (2 издања)
- *Не дај душу, роде*, (2013),
- *Саѿрешења у Србској ѿправославној цркви*, (2014),
- *Изѿубљено јаїње*, (2016), (3 издања)
- *Аршин*, (2017),

Дела под именом Милоје Стевановић:

- *Речник Драїачева*, (2020, допуњено издање 2022),
- *Велечовек Цане*, (2017),
- *Сїомени, дужи од живоїа*, (2017),
- *Ево руке*, (2019),
- *Будибокснама*, (2020),
- *Разїовори у раїским шейњама*, (2021), (2 издања)
- *Здоїовор* (коаутор са др Биљаном Ђоровић), (2022).
- *Љеба ми и соли*, (2024)

Дела под именом Грешни Милоје Стевановић

- *Сїисано и сказано са завичаїних исїочника*, (2023) (2 издања)

Документарна дела која је сачинио Милоје Стевановић а потписала група аутора:

- *Таїна безакоња*, (2012), (три издања)
- *Чувари вере їредачке*, (2014),

Документарна књига о страданију Милојевом:

- *Таїна гегине фиоке*, (2015),

Награде, признања:

- Више признања Општине Лучани у периоду од 1970-1982.
- Медаља рада – Председништво СФРЈ,
- Сребрна и златна значка Покрета горана Србије,

-
- Велики број ударничких значака са Омладинских радних акција,
 - Грамата Патријарха Павла, којом се увршћује у ред црквених добротвора 1998.
 - Грамата владике Стефана 2000, којом се увршћује у ред црквених добротвора.
 - Грамата владике Хризостома Жичког, којом се увршћује у ред црквених добротвора 2005.
 - Грамата владике Хризостома Жичког, којом се увршћује у ред великих добротвора 2007.
 - Велики број захвалница цркава и манастира за добротворства (в. *Тајна дегине фиоке*, Ниш, 2015. стр. 274-307).
 - Повеља Јерусалимског Патријарха
 - Прва награда за путописну причу „Прво путовање у дјели свјет“ објављена у збирци Ризница сећања „Драганова награда“, Снага пријатељства – Amity, Београд, 2018, 42-50.
 - Признање за пословну изузетност, Форум привредника Чачка, 2018.

Пензионерске дане проводи у молитви, читању, писању и друговању са својом сапутницом Надом која му је била подршка преко 50 љета. Имаду две ћерке, шесторо унучади, двоје праунучади, зетове и снајке који им добротом својом украшавају дане.

Благодаран је грешни раб Милоје Богу, чијом Милошћу је претекао и моли Му се, да му даде снаге до краја да истрпи стукач и корбач.

Да ли ће му молитва бити услишена?
Творац зна.

На питање на шта је поносан – одговара: *Поносићи се значи бићи у їреху їордосїи. Исїоведајући шїај свој їрех їризнајем: їоносан сам шїо сам два їуша їосїрадао збої Косова: їрви їуш шїо сам назвао лажовом їрвої Тишовой сарадника кад је изїоворио лаж да није информисан шїа се Србима на Косову доїађа, а друїи їуш шїо сам їримио, од јерейика, їаїољубаца и екуменишїа їрошїеране, рашко-їризренске и косовско-мешїохијске монахе їод свој кров.*

САДРЖАЈ

Пређе слово	7
Истинољубље – разговор са академиком Србољубом Живановићем	15
Истинољубље – Разговор са проф. др Љубом Протићем	73
Истинољубље – Грешни Милоје и проф. др Драгољуб Петровић	135
Слободан Николић: Напомена лектора	205
О аутору	207

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2(497.11)(047.53)
316.42(497.11)(047.53)

СТЕВАНОВИЋ, Милоје, 1949-

Истинољубиви достојанственици : казаше и душе
своје спасише / [разговор водио] Грешни Милоје. - Ниш
: Ревнитељ, 2024 (Ниш : Наиспринт). - 213 стр. : илустр. ;
21 см. - (Библиотека Посебна издања)

Грешни Милоје је псеудоним М. Стевановића. - Ауторо-
ве слике. - Тираж 300. - Стр. 205: Напомена лектора /
Слободан Николић. - О аутору: стр. 207-2013. - Напоме-
не и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-89093-89-6

а) Живановић, Србољуб (1933-2024) -- Интервјуи б)
Протић, Љубомир (1943-2016) -- Интервјуи в) Петро-
вић, Драгољуб (1935-) -- Интервјуи г) Православље --
Србија д) Србија -- Друштвене прилике

COBISS.SR-ID 155109129